

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

fantastik kurgu

ERSOY ARSLAN

irtidat

ve Tanrı kendini yarattı...

 YAKIN PLAN

İRTİDAT

Ersoy Arslan

ISBN: 978-605-5535-75-9

YAKIN PLAN YAYINLARI
50. Kitap (İlk baskı, 2013)

EDEBİYAT
Roman/ 10

YAYIN YÖNETMENİ
Selman Kayabaşı

EDİTÖR

KAPAK TASARIMI
YAKIN PLAN

GRAFİK
YAKIN PLAN

www.yakinplan.com.tr
bilgi@yakinplan.com.tr
0 212 458 20 22

YAKIN PLAN
Divanyolu Cad. No: 15
Sultanahmet, Fatih
İstanbul

Kültür Bakanlığı
Yayımcılık Sertifası
17621

YAYIN HAKLARI
Bu eserin yayım hakları Yakın Plan
Yayınlarına aittir. İzinsiz yayımlan-
amaz. Kaynak gösterilerek kısmen
kullanılabilir.

Baskı:
Net Kırtasiye Matbaa San. Tic. Ltd. Şti.
Taksim Caddesi Tütüncü Faik Sokak
No: 3
Beyoğlu, İstanbul

İRTİDAT

Ersoy Arslan

Ersoy Arslan

1978 İstanbul doğumlu olan yazar ilk, orta ve lise öğrenimini Sivas'ın Ulaş ilçesinde tamamladı. Öğrencilik hayatı boyunca yazı ve şiir yazmaya karşı yoğun bir ilgisi oldu.

Balıkesir-Edremit'in yerel gazetesi Star'da bir müddet köşe yazarlığı yapan Arslan'ın ilk kitabı, *Kadının Eti Erkeğin Serveti*, 2009 yılında yayınlandı.

İzmir Karabağlar Belediyesi'nde çalışan Arslan, Ege Üniversitesi İnşaat Mühendisliği bölümünde eğitimine devam etmektedir.

**Kitapta geçen olaylar tamamen kurgusaldır,
gerçeklerle herhangi bir ilgisi yoktur.**

1. BÖLÜM

“Onu burada istemediğimi söylemiştim.”

“Ben de istemiyordum, ama gelmiş işte! Kovamam ya!”

“Ne yani, bizimle mi kalacak?”

Mustafa hiçbir şey söylemeden odadan çıktı ve aşağıya, Fikriye’nin yanına indi.

“Hoş geldin.”

Fikriye karşılık vermedi. Donuk bakışlarıyla ve bir an olsun gözünü ayırmadan Mustafa’yı süzüyordu. Mustafa meşgul görünmek için eline gazete aldı ve okuyormuş gibi yaptı bir müddet.

Cevapsız sorular karşısında bitkin düşen zihni, gittikçe keşmekeş bir hâl alan iç dünyanın çaresizliğine bir çözüm bulamıyordu. Bir anda allak bullak oluvermişti. Onun buraya gelmesini önlemek için her yolu denemiş olmasına rağmen, zorla ve büyük uğraşlarla Köşk’e ulaşmayı başaran Fikriye, büyük ihtimalle her şeyi göze almış ve Mustafa’dan hesap sorma uğruna kadınlık gururunu bile hiçe saymıştı. Fikriye’ye bu durumu nasıl açıklayabilirdi ki? Ne söylese ikna olur ve affederdi acaba? Belki de susmalı ve hiçbir şey olmamış gibi davranmalıydı.

“Ee nasılsın, iyileştin mi?” diyerek sessizliği bozmaya çalıştı Mustafa.

“Daha iyiyim. Ama tamamen iyileştiğim söylenemez.”

“Tedavini yarım bırakmamalıydın.”

“Ya! Demek benim için endişeleniyorsun ha!”

“Lütfen bir tatsızlık çıkarma. Geliyor.”

Ağır adımlarla merdivenlerden inen Latife’nin ayak sesleri

gerilimli sohbetin bölünmesine vesile oldu.

Savaşın en çetin anlarında bile bu kadar strese girmemişti. Bu can sıkıcı ortamdan uzaklaşmak, kaçmak için kendini dışarı attı. Hava kararınca eve dek dönmedi eve.

Akşam dokuz gibi geldiğinde, kimseye görünmeden yatağına gitmek ve derin, çok derin bir uykuya dalarak yaşadığı kâbustan bir an evvel kurtulabilmek umundaydı.

Fikriye'nin gitmiş olmasını dileyerek yatak odasına yürüdü. Latife geceliğini giyiyordu. Uzun ve sessiz bir tartışma cereyan etti aralarında.

Sabah herkesten önce kalktı. Güneş henüz doğmamıştı.

"Fikriye!" diye fısıldadı kulağına.

Yavaşça açtı gözlerini Fikriye. Gecenin en karanlık anı, güneşin doğmasından hemen önceki andır. Ve işte bu anda başka bir şey daha olur; şehvet, insan bedenindeki egemenliğini ilan eder adeta. Bu sebepten mi yoksa birbirlerine duydukları aşkın büyüklüğünden midir bilinmez, dudakları kenetleniverdi bir anda. Ateşli bir şekilde öpüştiler uzun uzun. Ve artık kendilerine hâkim olamıyorlardı, zincir çoktan kırılmıştı.

Mustafa'yla yaşadığı o özel olayın her anında "Seni seviyorum." "Seni çok seviyorum." diye âdeta haykırdı aşkını Fikriye defalarca.

Mustafa sanki cinselliği yeniden keşfediyordu. "Ben de seni seviyorum. Kadını..." Ve oldu. Yüreğinin bütün öfkesini, bedenini esir alan kasveti ve gerilimi sevdiceğinin rahmine boşaltırken, epeydir unuttuğu mutluluğu ve hazzı aynı anda yaşıyor olmanın sevinci doldu içine.

"Neden beni istemiyorsun? Eşin olmaya lâayık görmüyor musun? Dini nikâh yaptık. Karın oldum. Ama sen bunu herkesten sakladın. Beni kendine yakıştıramadın. Gidip eğitilmiş, kültürlü ve zengin bir ailenin kızını aldın. Tamam, kabul... O benden daha uygun biri, bu Köşk için... Fakat ben de senin için uygun biriyim. Ne olur yanında kalayım, ikinci olmaya razıyım."

"Olmaz. Olamaz sevgilim. Lütfen beni zorlama. Sana

anlatamayacağım başka durumlar var.”

* * *

Aynı gün sabah on bir suları, Fikriye çantasını hazırlıyordu.

“Seni gerçekten sevseydi o kadar tepkisiz kalmazdı. İkimizi yatakta çırılçıplak yakaladı ve hiçbir şey söylemedi. Seven insan böyle bir durumda ortalığı ayağa kaldırır, öfkeden çılgına döner. Ama nerdee... Hatun mevki makam peşinde, onun derdi aşk falan değil ki.”

“Yine yanlış düşünüyorsun. Yukarda konuştuk biraz. Meselenin kimsenin kulağına gitmesini istemediği için öyle davranmış. Yoksa çok kızgın... Özellikle de sana... ‘Ben Avrupa görgüsü almış biri olarak, sokak kadınları gibi bağırıp çağırıp kavga etmeyi beceremem ve de bunu kendime yakıştıramam’ dedi.”

“Bırak bunları da lütfen söyle, beni gerçekten seviyor musun?”

“Hem de çok... Ama...”

“O halde karın olmama izin ver. Ne olursun yanında kalayım!”

“Kavgasını verdiğim davaya ihanet etmemi bekleme benden. Çok eşliliğe karşı olduğumu sen de biliyorsun. Bir adamın yalnızca bir karısı olur.”

“Peki, dün gece yaşadıklarımız neydi? Canın biraz gönül eğlendirmek mi istedi? Yoksa beni düşük kadın mı zannettin? Eğer kafanda öyle bir şey varsa, ona da razıyım. Gizli saklı buluşuruz, kimsenin benden haberi olmaz. Yeter ki beni senden mahrum etme sevgilim. Yalvarırım...”

“Bu konuları şu anda konuşmak niyetinde değilim. Ankara’da bir otele yerleşeceksin şimdilik. Aslında... Ben de senden tamamen kopmak istemiyorum. Yakınımda bir yerlerde, heran ulaşabileceğim, kavuşabileceğim bir mesafede olmalısın.”

* * *

Aradan dokuz gün geçti. Mustafa ve Latife artık eskisi gibi olamayacaklarını anladılar.

“Hiç suçluluk duymaman beni hayrete düşürüyor.”

“Bunu da nerden çıkardın? Aksine, vicdan azabından içim içimi yiyor. Fikriye’ye ihanet ettiğim için son derece suçluluk duyuyorum.”

“Yeter! Allah kahretsin, sus be sus!”

Gözyaşları sel oluveren Latife hemen uzaklaştı oradan.

Zoraki bir evlilikti onlarınki. Mustafa aldığı yeni kararı o günden itibaren uygulamaya koydu. Bundan böyle Kurul’un her dediğini yapmama yönünde bir karardı bu.

O akşam... Firiye’nin intihar ettiği haberi bomba gibi düştü Köşk’e. Mustafa hemen soluğu hastanede aldı. Fikriye hayati tehlikeyi atlatmış olsa da son derece bitkin bir haldeydi.

“Neden? Niye kendine kıymak istedin? Senin yokluğuna nasıl tahammül ederim, hiç düşünmedin mi?”

“Bugün Köşk’e geldim. Sen yoktun. Latife bana saldırdı.”

“Ne? Buna nasıl cesaret eder?”

“Beni yaka paça dışarı attırdı. Faytona zorla bindirip gönderdiler. Bir süre sonra bu hale geldim işte.”

“Yoksa? Yoksa intihar değil miydi? Nasıl oldu? Kim yaptı bu alçaklığı?”

“Yüzleri maskeli üç kişi... Yolu kestiler ve... İlk önce tartakladılar. Kaçmaya çalışırken arkamdan vurdular.”

Faytoncu her şeyi çok farklı anlatmıştı oysaki. Fikriye bu konuda Latife’yi suçlasa da Mustafa’nın kafasında başka ihtimaller ve de başka kişiler vardı. Hissettiği çaresizlik duygusunu bir an önce üzerinden atmak, artık harekete geçmek istiyordu.

“Peki, Fikriyem, niye haber vermeden Köşk’e geldin?”

“Söylemek zorundaydım.”

“Neyi?”

“Buralardan gitmeye karar verdiğimi...”

“Ne?”

“Uzak, çok uzak bir ülkeye gidiyorum. Bilmeye hakkın var diye düşündüm ve... Vedalaşmak istedim.”

“Ne güzel, ne hoş! Ben seninle ilgili ve de senin için ciddi kararlar verme arifesindeyim, fakat sen gitmek istiyorsun.”

“Buna mecburum canım.”

“Tamam, iyileş ve hangi cehenneme gidersen git.”

“Off ya! O halde nereye gideceğini söyle, adresini falan ver de mektuplaşalım bari. Fikriyem, bu saatten sonra sensizliğe tahammül edemem. Ama en azından mektubunla teselli olurum.”

“Bu imkânsız sevgilim. Gideceğim yere mektup gönderemezsin.”

“Ne demek şimdi bu? Nereye gidiyorsun ki?”

“İsmi Agarta olan ülkeye...”

“Ne Agarta’sı? Öyle bir ülke yok. Ne saçmalıyorsun sen?”

“Agarta... Atalarımızın geldiği o güzel memleket... Benim doğduğum, senin yaratıldığın yer...”

2. BÖLÜM

Soğuk... Böylesini yıllardır görmemişlerdi. Üç gündür aralıksız devam eden tipi sonunda durdu. Evlerinin kar altında kalması ve vahşi hayvanların köye inmesi ihtimaline karşı köydeki herkes gece gündüz nöbetteydi.

Bembeyaz karların üstünde kara bir lekeydi Çoban Rıza... Getirdiği haber kadar karaydı. Keşke... Üzerinde bata çıka yürümeye çalıştığı o dünyanın en güzel örtüsüne saplanıp kalsaydı da hiç adım atamasaydı.

“Kurtlar... Sürü halindeydiler. Ben canımı zor kurtardım, ama Cici Anne...”

Köyün en bilge kadınıydı. Onun yaptığını ve başardığını hiçbir erkek yapamazdı. Dul bir kadındı Cici Anne. Herkes ona böyle hitap ederdi. Çünkü yetim kalan altı çocuğa yıllardır tek başına bakması onu anneliğin en üst mertebesine taşımıştı. Çok güzel ve iyilikseverdi. Derdi sıkıntısı olan ona gelir, öğütleriyle hayat bulurdu.

Onca aramaya rağmen bulunamadı. Köylüler umudu kesmek istemiyorlardı, ama herkesin zihninde o kaçınılmaz sona dair korkunç hayaller oluşmaya başlamıştı bile. Eğer kurtlar parçalamış ise cesedine ulaşmaları mümkün değildi zaten.

Kadınlar köyde ağıtlar yakarak Cici Anne’yi yâd ederken, erkekler dinmeye yüz tutmuş tipiyle ve zor doğa şartlarıyla mücadele halinde o malum bölgeye gitmeye çalışıyorlardı.

Çobanın söylediği yere vardıklarında koyunları ağaçlık bir alana toplanmış vaziyette buldular. Fakat Cici Anne’ye dair hiçbir iz yoktu. İşin tuhaf kısmı, sürüden herhangi bir eksik de yoktu. Çevrede ne kurtlara ne de saldırıya ait bir bulguya rastladılar.

Bu mevsimde sürü genelde ağıllarda olurdu ama bir gün öncesine

kadar kar falan yoktu. Üstelik havalar da fena gitmiyordu. Çoban Rıza hayvanlar biraz hava alsın ve gönüllerince karınlarını doyursunlar diye girişmişti bu çılgınlığa.

“Her şeyi şöyle bir tamam anlat bakayım Rıza. Bu nasıl kurt saldırısıdır, anlayamadım?”

“Ya dedim ya Mustafa Abi!.. Kurtların geldiğini gördüğümde ben kaçtım, fakat o... Canavarların arasında kaldı zavalılık. Daha sonra ne oldu ne bitti haberim yok çünkü kaçarken arkama bile bakmadım.”

“Peki Cici Anne’nin orada ne işi vardı?”

“Bilmem ki! Sarmış sarınmış, tek başına köye doğru gidiyordu. Beni görmedi zaten. Sonra da kurtlar bizi kuşattı. O, kurtların hemen önündeydi.”

Herkes merak içindeydi; tipinin en yoğun olduğu o anlarda ve gecenin geç bir saatinde, köyden on kilometre uzaklıktaki o yerde Cici Anne hangi maksatla bulunuyor olabilirdi? Arama işini sonlandıran ahali, bu ve benzeri sorulara cevap bulmaya çalışarak ve artık öldüğüne kesin gözüyle baktıkları Cici Anne’nin gıyabi cenaze işleriyle ilgili planlar yaparak sabahı zor ettiler.

Bir hafta sonra toprağa verdiler. Birkaç özel eşyasını koydukları mezara, gözyaşlarıyla ıslattıkları birer avuçluk toprağı bıraktı herkes sırayla. Ortada kalan çocuklara teyzeleri bakacaktı bundan sonra. Ağlamaktan bitap düşen yeğenlerini zor aldı mezarın başından.

Çocukların en büyüğü Ali, teyzesine çok kızgındı, çünkü günlerdir herkes kendini harap ederken, o ufacık bir gözyaşı bile dökmemişti.

“Ben burada kalmak istemiyom!” diye bağırdı Ali.

“Niye yavrum?”

“Sen annemi sevmiyosun! Hiç ağlamadın zaten. Ben senin evinde kalmam. Kendi kendime bakarım, sana ihtiyacım yok.”

Ali'yi kolundan tutup çıkardı odadan ve diğerlerinin duymayacağı şekilde fısıldayarak konuştu:

“Bak oğlum, şimdi sana söyleyeceklerimi kimseye anlatmamalısın. Bu aramızda bir sır olarak kalmalı.”

Biraz sonra Ali heyecanla kardeşlerinin yanına döndü. Teyzesinin söylediklerini düşünüyordu. Hem çok mutlu hem de çok kızgındı. Gerçekten de annesi yaşıyor olabilir miydi? Eğer öyleyse, cevaplanması gereken ve düşündükçe Ali'yi öfkeden delirten daha önemli bir soru daha vardı: kimdi birlikte kaçtığı o adam?

Teyzesinin iddiasına göre Cici Anne epey bir süredir bir adamla görüşüyordu gizli gizli. Başka bir köyden miydi, yoksa dağlarda mağaralarda yaşayan bir eşkiya mıydı? Bu bölgenin insanına benzemeyen, buralara yabancı ve belki de en önemlisi kız kardeşine zarar verebilecek tehlikeli bir adam... Cici Anne'nin ablası Hatice o malum kurt saldırısından sonra kardeşini yine aynı adamla görmüştü. Üstelik konuşmuştu da. Tüm ısrarına rağmen Cici Anne ablasıyla köye gitmek istememişti.

“Halletmem gereken bir iş var abla. Beni gördüğünü kimseye söyleme emi. Döndüğümde sana her şeyi anlaticam.”

“Etme eyleme bacım! Herkes iki gündür uykusuz halde seni arayıp duruyor. Çoluğun çocuğun var, ne yapıcan bu vakitten sonra kocayı?”

Dinlemedi. Birkaç savuşturucu söz edip hızlı hızlı uzaklaştılar oracıktan. Köye geldiğinde olanlardan bahsetmedi. Dul bir kadının kocaya kaçması kadar aşağılayıcı başka ne olabilirdi ki? Varsın herkes öldü sansın, öylesi daha muteberdi.

Kısa bir müddet görmüş olmasına rağmen, uğruna evini ve çocuklarını terk ettiği adamı zihnine adeta kazımişti. Ve işte o yüz şimdi tam da gözlerinin önündeydi. Evet evet, ta kendisiydi.

“Kim bu?” diye sordu Ali'ye.

Beti benzi atmış durumdaki teyzesini görünce Ali de korkuya kapıldı

“N'oldu ya? İyi misin?”

“Bu fotoğrafın senin kitabında ne işi var?”

“Atatürk o Atatürk... Niye o kadar korktun ki?”

“Ne? O, Kemal Paşa mı?”

“Evet! Ya teyze git başımdan. Durup dururken beni de heyecanlandırdın. Rahat bırak da ders çalışayım. Zaten aklımı toplayamıyorum...”

Bu nasıl olabilir, diye düşünüyor, fakat duruma hiçbir izah getiremiyordu. Atatürk’ün Sivas’ta, bu dağ köyünde, dul bir kadınla ne işinin olduğu muamması bir yana, Hatice’yi aklını yitirme noktasına getiren şey bambaşkaydı: Kemal Paşa vefat edeli yirmi yıldan fazla olmuştu.

3. BÖLÜM

“Lütfen, o gün neler konuştuğunuzu bilmek zorundayız.”

Mustafa bir an için sorguya çekildiğini hissetti. Ve bu durum hiç hoşuna gitmiyordu.

“Onu öldürdünüz. Benim için son derece değerli olan bir insanı insafsızca yok ettiniz ve hâlâ sizinle işbirliğine devam edeceğimi umuyorsunuz. Fikriye’yle ne konuştuğumuz sizi ilgilendirmez.”

“Bak Kemal! Onu biz öldürmedik, sadece uyarmak için...”

“Biliyorum! Kurşun yarısından değil, zatürreden öldü. Fakat bu, onu sizin vurduğunuz gerçeğini değiştirmiyor. Hastaneye gelmesine ve henüz tam olarak iyileşmeyen o narin bedeninin daha da güçsüzleşerek, tekrar nükseden o lânet hastalığa yenik düşmesine siz sebep oldunuz.”

“Ne yaptıysak, senin ve bu ülkenin iyiliği için yaptık. Seni Anadolu’ya gönderdiğimiz günü hatırlıyor musun? Tereddütlerin vardı. Fakat ne oldu? Bize güvendin ve başardık. Orduya girmeni tavsiye ettiğimizde de karşı çıkmıştın, bilim ve sanat dallarında ilerlemek istiyordun. Ve şimdi, geldiğin bu noktaya kendi çabalarıyla ulaşmışçasına bir nankörlük içindesin. Seni biz yarattık Kemal, biz!”

“Birçok konuda beni etkilediğiniz ve yönlendirdiğiniz doğru, ama başardığım her şeyi kendi gücümle, kendi zekâmla yaptım. Şimdi size sormak istiyorum: neden Latife? Niye Fikriye değil de o? Oysa Fikriye benim için ideal bir eş olabilirdi.”

“Duygusallığı bırak lütfen. Biliyorsun, teşkilatımız içinde seni yok etmek isteyenler var. Bunlar, geleceği kestiremeyen kişilerin oluşturduğu bir grup... Bunların Kurul içindeki adı Cahiller’dir. Bu adı onlara niye verdik biliyor musun? Çünkü bizim farkında olduğumuz gerçeklerin fersah fersah uzağındalar. Gündelik siyasetin aldaticılığına kapıldıklarından, kimisi İngiltereci, kimisi Almanyacı

olmuş; senin için kurguladığımız geleceğin ve bunun muhtemel sonuçlarının neler olabileceğiyle ilgili en ufak bir fikirleri dahi yok. Aptalca bir ideolojinin peşine düşmüşler, kendilerince strateji yapıyorlar. İşte sırf bu yüzden sana defalarca suikast girişiminde bulundular.”

“Adamlarınıza sahip çıkamıyorsunuz! İçinizdeki vatan hainleri çok yakında yaptıklarının cezasını çecekler. Hiçbirine acımayacağım. Kurul’un onları durdurmaya gücü yetmiyorsa, ben kendi işimi kendim yaparım.”

“Bizim temel ilkemiz; özgürlük, eşitlik ve kardeşlik... Herkes verdiği kararlarda özgürce davranır. Her ne kadar özgür iradeye karışmıyorsak da biz istemediğimiz sürece kimse seni öldüremez.”

“Bu bir güvence mi, yoksa tehdit mi?”

“Biri seni bize karşı doldurmuş. Tahminimce, Fikriye...”

“O şimdi bir ölü, kimseye zarar veremez. Ne olur, siz de artık ona zarar vermeyin. Evet, ölümünden birkaç gün önce hastanede uzun uzun konuştuk. Neden üzerinde bu kadar çok duruyorsunuz?”

“O bir ajan...”

“Kim, Fikriye mi?”

“Evet. Yunanlılara çalışıyor. Fikriye Cahiller’den çok daha tehlikeli. Bir erkeği yoldan çıkarmanın en kolay yolu, kadın vasıtasıyla onu ele geçirmektir.”

“Belki de bu yüzden Latife’yle evlenmemi istediniz. Şeytan’ın Havva’yı kullanarak Adem’i günaha sürüklediği eğer bir gerçek ise, beni de Latife vasıtasıyla kontrol altına almak istemeniz oldukça makul görünüyor.”

“Kemal! Lütfen konuyu saptırma da söyle; sana ne anlattı?”

O akşam Köşk’de yaveri ile epeyce dertleşti. Kendini yalnız hissettiğinden bahsettiğinde;

“Yalnızlık sizin kaderiniz Paşam. Hiç kimse bu dünyayı sizin zekâ düzeyinizle algılayamadığı için insanlar yaptıklarınıza bir anlam veremiyor ve maalesef bu yolda tek başınasınız.” dedi yaveri.

“Ne demek istiyorsun?”

“Yaptıklarınız, bu topraklarda yaşayanlar için biraz fazla cesur. Halifeliği kaldırmaya kim cesaret edebilirdi ki?”

“Evet, bu açıdan bakılırsa... En yakın arkadaşlarım dahi başımıza taş yağacağından emindi. Halifelik görevini onlara Allah’ın verdiğini zannediyorlardı. Ama sadece bu değil... Mesela kadınlar... Bu konuda neden başarısızım, yalnızım? Niye kendime uygun bir hayat arkadaşı bulamıyorum?”

“Latife Hanım’la aranızda birtakım sorunlar olduğunu ben de hissetmiştim ama... Bence başbaşa kalmaya ihtiyacınız var Paşam. Bunu söylemek pek haddime değil, lâkin son zamanlarda onu oldukça ihmal ettiğinizi düşünüyorum.”

“Fikriye öldükten sonra neyin farkına vardım, biliyor musun?”

“Neyin Paşam?”

“Sadece Fikriye’yi sevmişim meğer.”

“Madem o kadar çok seviyordunuz... Yani... Keşke Latife Hanım’la bu işe hiç kalkışmasaydınız. Bu dünyada doğru kadını bulmak o kadar zordur ki. Fikriye Hanım’la gizlice imam nikâhı yaptığınızı biliyorum, fakat neden onunla devam etmediğinizi anlayamıyorum Paşam.”

“Sır tutabilir misin, Salih?”

“Tabii ki Paşam. Ölene dek.”

“Fikriye bu Köşk’ün ilk hanımefendisidir. Onunla herkesten habersiz olarak yaptığımız nikâhı resmileştirmeye ve bunu tüm ülkeye ilan etmeye o kadar kararlıydım ki... Fakat maalesef bir vakit sonra çok acı bir gerçeğin farkına vardım.”

“Nedir o gerçek Paşam?”

“Fikriye... Bir Yunan ajanıymış.”

“Ne? Aman Paşam, bu nasıl olur?”

“Onun bir ajan olduğuna dair kanıtlar elime ulaştığında, aşkın çok da önemli bir şey olmadığına kani oldum. Benim evliliğim aşk üzerine değil, mantık üzerine kurulmalı, diye düşünerek yöneldim Latife’ye. Beni aldattığı için Fikriye’ye duyduğum nefret çok da büyük değilmiş ki ölümüne razı olmadım, sadece gözümün önünden

uzaklaşmasını istedim. Hastalığını öne sürerek Almanya'ya gönderdim."

"Fakat şimdi gönlünüz yine ondan yana... Onunla bu konu hakkında hiç konuştunuz mu Paşam?"

O keskin bakışlarıyla yaveri Salih'i süzdü bir müddet.

"Allah bana öyle bir yetenek vermiş ki Salih, karşımdakinin içini görebilmem için onunla konuşmaya ihtiyacım yok, gözlerinin içine bakmam yeterli. Evet, Fikriye bir ajan, fakat ben onda herhangi bir art niyet hissetmedim. O beni gerçekten sevdi. Üstelik... Ölmeden önce yaptığımız son konuşmada bana her şeyi anlattı."

"Ajan olduğunu itiraf etti mi?"

"Evet. Üstelik başka birçok şey... Neyse... Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum."

Günlerdir gerçekleştirmeyi planladığı o şeyi artık yapmak istiyordu. Fikriye'nin doğru söyleyip söylemediğini, Agarta denilen yerin gerçekten de var olup olmadığını öğrenmenin vakti çoktan gelmişti.

"Al bunu canım." dedi Fikriye. Küçük, beyaz, küre şeklinde bir taştı; yavaşça Mustafa'nın avucuna bıraktı.

"Nedir bu?"

"Agarta'ya giriş anahtarı..."

Hayalperest sevgilisi Fikriye, belki de gördüğü halüsinasyonların da etkisiyle beyninde bambaşka bir dünya kurmuştu. Agarta'ya gitmek istiyorsa o misketi iki parmağının arasında tutup bu isteğini taşa fısıldaması gerektiğini söylediğinde, Mustafa acı dolu bir tebessümle karşılık verdi ona.

Zavallı Fikriye'nin kurduğu çocuksu bir hayalden ibaret de olsa bu saçma ritüeli uygulamaya karar verdi. Köşkteki yatak odasına girip yatağa uzandı ve elinde tuttuğu miskete, "Agarta'ya, biricik yârimin düş dünyasındaki o gizemli ülkeye gitmek istiyorum." diye fısıldadı.

Dakikalar geçti, fakat hiçbir şey olmadı.

"Ah Fikriyem ah! Meğer seni o kadar çok özlemişim ki sonunda bana bu saçmalığı da yaptırdın."

Misketi cebine koydu ve kalkıp pencereye doğru yürüdü. Dışardan

anlam veremediği bir ses geliyordu. Perdeyi aralayıp baktığında büyük bir korkuyla irkildi ve dengesini kaybedip yere düştü. Tir tir titriyordu. Köşk'ün önünde uçsuz bucaksız bir deniz vardı. Mustafa hayal görmüş olabileceğini düşünüyordu, fakat tekrar bakmaya gücü ve cesareti yoktu. Bayılacakmış gibi bir duyguya kapıldığı anda kapı açıldı ve içeri giren tanımadığı bir insan tarafından yerden kaldırıldı.

“Korkmayın efendim, güvendesiniz. Agarta'ya hoş geldiniz.”

4. BÖLÜM

Köyün karşısındaki dağın zirvesine yakın bir yerde büyükçe bir mağara vardı. Cici Anne her sene Hıdırellez’de oraya gider ve kimsenin bilmediği bir çeşit ibadete iştirak ederdi.

Yakıcı güneş altında iki saatten fazla yürüyerek ulaştı mağaraya. Dar bir girişi vardı. Sürünerek girdi içeri. Yarı aydınlık, son derece sessiz ve soğuk bir ortam... Yere dizüstü çömeldi. Kendisini içine alacak şekilde bir daire çizdi elindeki taşla. Bilinmedik bir dilde birtakım sözler söylemeye başladı. Diğer yandan da ellerini, çizdiği dairenin dışında kalacak şekilde önce yere sürüyor, sonra da kafasına koyuyordu.

Dakikalar sonra yanına iki adam geldi ve onlar da diz çökerek karşısına oturdular.’

“Hoş geldiniz” diyerek yerinden kalktı ve adamların ellerini öptü.

“Nasılsın Gül?”

“İyiym efendim.”

Gül, Cici Anne’nin gerçek adıydı. Ona bu adı koyanlar şimdi onunla birlikte bu gizemli mağarada karşılıklı oturarak her sene Mayıs ayında gerçekleştirdikleri zikir ayinini yineliyorlardı.

Yıllar önce, Cici Anne henüz on iki yaşındayken başına son derece kötü bir olay gelmişti. Köyün yakınındaki dereye düşmüş, şiddetli akıntıya kapılarak on beş yirmi metre yüksekliğindeki bir şelaleden yuvarlanınca uzun süre bilincini kaybetmişti. Onu boğulmak üzereyken sudan çekip çıkaran kişinin gözleri masmaviydi. Sakalsız temiz bir yüzü vardı.

“Çok güzel bir bebek, tıpkı senin gibi bakıyor. O bakışlar saflığını hiç kaybetmesin. Ömrü uzun olsun. Adı ‘Gül’ olsun.”

“Sen nasıl uygun görürsen efendim.”

“Galiba şimdi benden bir açıklama bekliyorsun.”

“Küçüklüğümden beri benimle birliktesiniz ya efendim. ‘Bir kız çocuğun olacak ve onun adını koyduğum gün sana kendimi tanıtacağım.’ demiştin. Ne olur artık söyle ey efendim, kimsin sen!”

“Tamam... Her şeyi anlatacağım. Ama öncelikle ben sana sormak istiyorum: herhangi birine benden bahsettin mi?”

“Hayır. Fakat söyleseydim beni deli zannederlerdi herhalde.”

“Peki, söylemiş olsaydın, başka bir insana beni nasıl anlatırdın?”

“Sen Allah’ın yüce bir meleğisin, belki de Allah’ın ta kendisisin. İnsan suretinde bana görünüp senelerdir iyilikler ve mucizeler yapıyorsun. Seni bu şekilde anlatırdım ya efendim.”

“O halde gerçeği söyleyeyim. Adım İlyas... Bu ad zamana ve çağa göre değişebilmekte. Mesela ilk adım Melkisedek idi. Zannettiğin gibi yüce bir varlık değilim. Ben de Allah’ın bir kuluyum. Senin gibi bir insanım. Çok fazla konuşup kafanı karıştırmak istemiyorum. Şu an önemli olan tek şey, bu güzel bebek... Ona neden Gül ismini koyduğumu zamanı geldiğinde bizzat Gül’ün kendisine açıklayacağım. Her şeyin, her canlının ve her insanın bir adı vardır. Ad o kadar önemli bir şey ki! Neden zamanın gidişatına göre adımın değiştiğinin sırrı da burada saklı zaten. Sana olan ilgim bu bebek sebebiyleydi. O, çok büyük işler başaracak.

Kendisini boğulmaktan kurtaran o güzel adama minnettarlığını göstermek için bir kucak dolusu papatya topladı. “Buraya gelersen beni bulursun.” dediği yere gitti ve beklemeye başladı.

Annesine de söylemişti her şeyi. Sarı saçlı mavi gözlü o adamın kendisini nasıl kurtardığını ve sonrasında neler olduğunu detaylı bir şekilde anlattığında, annesi onun kim olduğunu bilmiş ve “Güzel kokulu çiçekler götür. Çok çok teşekkürler et ve benim de selamımı söyle. Yıllardır beni görmeye gelmedi, bunun sebebini de sor, tamam mı?” diye tembihte bulunmuştu.

Adam geldiğinde, Gül elindeki çiçeklerle ona doğru yürüdü. Ve baktı ki adam yalnız değil. Siyah sakallı, esmer ve nispeten kısa boylu bir başka adam vardı yanında.

“Çok geliştin, çok ilerledin; bilgi, beceri ve hikmette oldukça fazla yol katettin.”

“Sayenizde Hızır Hazretleri.”

“Bak Gül, şimdi sana önemli bir görev vereceğiz. Başaracağından hiç şüphemiz yok. Fakat kabul edip etmemekte özgürsün, çünkü hayatı tehlikesi var ve seni bu konuda zorlayamayız.”

“Sizler benim için Allah’ın birer lütfusunuz. Her sıkıntıma yetiştiniz, her derdime درمان olmaya çalıştınız. Ya Hızır, Ya İlyas! Sizlere canım feda. Yapmam gereken ne ise söyleyin lütfen.”

“Çok zor durumda olan birisine yardım edeceksin. Açlıktan ölmek üzere, yaralı ve peşinde onu yok etmek isteyen insanlar var. Ben ve İlyas ona belli bir mesafeden fazla yaklaşmıyor ve gücümüzü bu yönde kullanamıyoruz. Çünkü kötü bir varlık bu konuda bize engel koydu.”

“Kimdir efendim bu zavallı adam. Kim, neden öldürmek istiyor fukarayı.”

“Onu gördüğünde çok şaşırabilirsin. O... Ülkeyi kurtaran ve herkesin sevip saydığı bir paşa, bir devlet adamı...”

Hızır daha fazla konuşmadı. Elini İlyas’ın omzuna koydu ve söze İlyas devam etti:

“Onun arkadaşı olup güvenini kazanacaksın. Ondan alman gerekeni aldıktan sonra, öldürmek isteyenlere teslim edeceksin.”

“Aman ya İlyas! Bu nasıl olur? Öldürülmesine nasıl razı olursunuz? Siz hayat kurtarırsınız, insan öldürmezsiniz ki!”

“O zaten ölüydü. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama şimdi yaşıyor. Bu işte bir yanlışlık yok, lütfen vicdanın rahat olsun. Allah’ın isteği de bu yönde. O ölmeli... Kötülük, bir başka kötülük vasıtasıyla yok edilmeli.”

5. BÖLÜM

“Sona çok yaklaştık. Bu saatten sonra hiçbir hata istemiyorum.”

“Her şey kontrolümüz altında efendim.”

“Mustafa Kemal’in gözlerini kapamasına sadece dakikalar kaldı. Keşke bu kadar dik başlı olmasaydı da birlikte çalışmaya devam etseydik. Yine de çok faydası oldu. Onun gibi birisini kaybetmek gerçekten çok üzücü... Bu ülke için tasarladığımız daha çok şeyler var. Hele bir ölsün, hemen planımızı devreye sokacağız.”

“Bu planda görev almaktan onur duyarım. Eğer uygun görürseniz ben her türlü inisiyatifi almaya hazırım.”

“Sana tahmin ettiğinden de öte görevler vereceğiz. Senden o kadar memnunuz ki...”

“Biraz önce Latife Hanım’la görüştüm. Çok üzgün... Mustafa’ya son bir şans vermemiz için adeta yalvardı.”

“Bu kadın beni delirtiyor. Unutamadı gitti şu adamı. Ona kaç defa ‘Sakin aşık olma, işini yap sadece’ dedim, ama anlatamadım. Neyse, üç beş gün ağlar ondan sonra keyfine bakar. Söyle ona, ilerleyen günlerde sessizliğini bozar da bize ihanet ederse onun da ipini çekeriz.”

“Peki, ilk iş olarak ne yapmalıyız, bundan sonra nasıl bir politika izleyeceğiz?”

“Yapacağımız ilk şey Kemalizm’i yok etmek olacak.”

“Kemalizm mi? Bunu söyleyerek neyi kastettiğinizi anlayamadım.”

“Mustafa çok zeki bir insan. Her şeyi önceden hissedebilen, hatta en küçük detayına dek öngörebilen bir yapısı var. Ölümünden sonra olacakları tahmin ettiğinden hiç şüphem yok, bu yüzden kendince önlemler aldı kanaatime göre. Ve işte Kemalizm de aldığı bu önlemlerin en önemlisi... Nutuk’un içinde Kemalizm’in şifrelerini sonraki nesillere ulaştıracak bir mekanizma kurduğunu söylesem,

herhalde şaka yaptığımı falan sanırsın. Ama maalesef bütün bunlar gerçek ve maalesef bu adam çok zeki, çok tehlikeli... Onun inşa ettiğini yıkmak belki de yüz yıl alacak."

"Affedersiniz ama Kemalizm'in ne demek olduğunu hâlâ anlayabilmiş değilim."

"Ah İsmetçim ah! İşte seni bu yüzden tercih ettim. Çünkü yeterince zeki değilsin. Kemalizm'i sana tek bir cümleyle özetleyeyim istersen: Türk övün, çalış, güven... Bu cümle o kadar tehlikeli ki! Özellikle kendine güven duymakla ilgili kısmı... Özgüveni tam bireylerin oluşturduğu bir ülkeyi yönetmeye çalışmak hemen hemen imkânsızdır. Bundan sonra izleyeceğimiz politikayı, işte bu 'güven duygusunu yıkma' işi üzerine kuracağız. 'Biz adam olmayız' felsefesini toplumun her kesimine kabul ettirmeli ve kaderci bir anlayışı empoze etmeliyiz."

Kurul başkanı önce saatine sonra duvardaki o garip alete baktı ve hemen telefona sarıldı.

"Hani dokuzu beş geçe bu iş tamamdı, bak saat dokuz buçuk oldu ve Mustafa Kemal hâlâ hayatta."

Telefonu kapattığında yüzü kireç gibiydi.

"Ne oldu efendim? Ters giden bir şeyler mi var?"

"Hayır, İsmet, her şey yolunda. Atatürk bugün biraz önce 09:05'te hayatını kaybetmiş. Ama... Ama bu imkânsız..."

"Neden efendim? Beklediğimiz şey de bu değil miydi zaten?"

"Evet, ama bilmediğin başka bir şey var."

Yerinden kalktı ve duvardaki o aletin yanına gitti.

"Bu nedir biliyor musun?"

"Daha önce hiç böyle bir şey görmedim. İçinde yanıp sönen lambalar olan tuhaf bir makine..."

"Mustafa henüz bebekken onun bedenine bir cisim yerleştirdik. O cismin tespit edilmesi imkânsız. Buna rağmen eğer bulunup çıkarılmak istenirse, koparıldığı bedene ölümcül bir zehir bırakır ve kişi birkaç dakika içinde ölür. Bu, günümüzün teknolojisi veya bilimsel vaziyetiyle izah edilemeyecek bir şey... Bu sayede onun konuştuğu veya duyduğu şeyleri biz de dinleyebiliyorduk. Onun

kalbi her attığında buradaki cihaz da yanıp sönüyor. Ve senin de görmekte olduğun gibi sinyal gelmeye devam ediyor.”

“Çok ilginç, inanılmaz bir olay... Bu tür teknik konularda kafam pek çalışmaz ama acaba arızalanmış olabilir mi?”

“Hayır. Sahip olduğumuz teknoloji hakkında hiçbir fikrin yok. Arızalanması mümkün olmayan, tamamen kusursuz bir cihaz bu. Ve onun söylediğine göre, Atatürk ölmedi.”

“Bu nasıl olabilir ki? Biraz önce konuştunuz ya! Ölmüş işte!”

“Evet, ölmüş. Ama ölen beden, içine o cismi koyduğumuz beden değil.”

6. BÖLÜM

Merdivenlerden yavaş yavaş indi aşağıya. Titremesi hâlâ geçmediğinden yanındaki adamın kolunu bırakmak istemiyordu. Dışarı çıktığında uzun uzun inceledi etrafı.

“Bu nasıl olabilir?” sözü çıktı ağzından bir anda. Köşk gerçekten de deniz kenarındaydı. Gökyüzü parlak beyaz bulutlarla kaplıydı. Köşk’ün etrafında başka bir ev yoktu ve bulundukları yer, daha önce hiç görmediği tipte ağaç kümeleri tarafından kuşatılmış bir haldeydi.

“Evet, Sayın Mustafa Kemal, şu an Agarta’dasınız.”

“Ben hiçbir şey hissetmedim. Yoksa Dünya’dan buraya bir çeşit sihirle mi geldim? Üstelik Köşk’ün burada ne işi var?”

“Sihir diye bir şey yoktur. Bilimin kendisi bir sihirdir zaten. Kurallarına uygun davranırsan var edemeyeceğin hiçbir şey yoktur ve imkânsız olduğunu düşündüğün her şey çok basit bir şekilde gerçekleşir.”

“Bütün bunlar hayal olmalı. Fikriye’nin delirdiğini düşünmüştüm ama galiba ben de deliriyorum.”

“İsterseniz bahçedeki çardakta oturun, isterseniz Köşk’e çıkıp biraz istirahat edin. Akşam için size mükellef bir sofraya hazırlanıyor. Maalesef şimdi gitmem gerekiyor.”

Adam çok fazla bir açıklama yapmadan, Mustafa’yı kafasındaki sorularla baş başa bırakıp gitti.

Kumsalda oturup kıyıya vuran dalga seslerini dinlemeye koyuldu. Tuhaf bir duyguya kapıldı; sanki yıllardır burada yaşıyordu.

Gök ile denizin birleştiği ufuk çizgisine doğru baktığında ilginç bir şey keşfetti. Ufuk çizgisi normalden çok daha yukarıdaydı. Gözün görebildiği en uzak noktada, deniz sanki göğe çıkmış, havada duruyor gibiydi. “Burası başka bir gezegen olmalı.” diye geçirdi içinden.

Saatler sonra, uyuyakaldığı yerden doğrulduğunda dalgaların daha da hırçınlaştığını farketti. Saatine baktı, vakit epeyce geç olmuştu. Ama... Büyük bir şaşkınlık içindeydi. Çünkü hava hâlâ aydınlıktı.

Biraz sonra yanına gelen üç kişiyle beraber, renkli taşlarla süslenmiş ve üzerinde yer yer altın işlemeli garip sembollerin yer aldığı son derece güzel bir at arabasına binip, küçük bir kasabayı andıran o yere gittiler. Meraklı gözlerle ona bakmakta olan insanların arasından yürüyüp, kapısında Piri Reis'in haritasının olduğu bir eve girdiler.

Mustafa ve diğer üç kişi yemek salonuna geldiklerinde, masada oturan sekiz kişi hep birden ayağa kalkıp avuçlarını patlatmak istercesine bir arzuyla alkışlamaya başladılar.

"Hoş geldin ey Agarta'nın başkanı!"

Mustafa bu söze çok kızdı.

"Ben başkan falan değilim. Türkiye Cumhuriyeti'nin Cumhurbaşkanıyım. Yaşadığınız bu tuhaf gezegenin neresi olduğu ve buraya nasıl geldiğim hususunda en ufak bir fikrim dahi yokken, böylesi saçma bir hitap ile benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

"Henüz hiçbir şeyin farkında değilsin. Yemekten sonra sana detaylı bir bilgilendirme konuşması yaparak bütün sorularına cevap bulmanı sağlayacağız. Fakat şunu bilmende fayda var; burası başka bir gezegen değil, şu an Dünya'dayız. Ve sen, Ulu Kurt'un tek varisi olduğun için doğal olarak başkanımızsın; istesen de istemesen de."

7. BÖLÜM

“Asıl adım Azirok. Bebek denilecek yaşta getirilmişim dünyanıza.”

“Lütfen Fikriye! Bu şekilde konuşma! Sen uzaylı değilsin! Adın Azirok falan da değil. Hastalığından ötürü halüsinasyonlar görüyor olabilirsin, bu yüzden kafanda Agarta diye bir şey kurguladın ve maalesef kendi kendini bu saçmalığa inandırdığın için şimdi geri dönülemez bir noktaya ulaştımsın.”

“Ne olursun anlatmama izin ver. Ben orada doğmuşum. Henüz daha iki yaşımıdayken, şimdi ailem olarak bildiğim kişilere evlatlık olarak verilmişim. Bu gerçeğe tıpkı senin gibi, hatta daha şiddetli tepkiler verdim. Her şeyi öğrendiğimde sadece on dört yaşındaydım ve asıl ailemin başka bir dünyada yaşadığını kabullenemedim. Günlerce ağladım, hatta intiharı bile denedim. O günden beri sık sık oraya gidip geliyorum. Zamanla Agarta’ya alıştım ve sevmeye başladım. Ayrıca... Bulunduğum coğrafyada tutunabilmek ve bazı şeyleri başarabilmek için, bir yere ait olmak zorundaydım. Bundan ötürü lütfen beni affet.”

“Neden bahsediyorsun? Açık konuş!”

“Aslında bildiğin bir şey... Benim ajan oluşum...”

“Evet. Yunan ajanı olduğunu öğrendim; fakat böylesi bir durumda, kafamdan çıkarmaya çalıştığım bu gerçeği bana tekrar hatırlattığın için seni tebrik ediyorum!”

“İngiltere destekli bir millet adına ajanlık yapmak seni kontrol altında tutabilmek için...”

Mustafa sözünü kesti.

“Kapa çeneni! Ben azgın bir boğa mıyım ki kontrol altında tutacaksın? Beni aldattın, öyle bir kandırdın ki... Duygularımla oynaman, beni kendine âşık edip sahtekârca bir tavırla, sanki hislerimiz karşılıklıymış gibi davranman son derece aşağılık bir hareket...”

“Hayır, hayır canım! Seni çok seviyorum. Bunu sen de biliyorsun. Rol yapsaydım, anlardın.”

“Beni en çok da bu kahrediyor ya! Tamam, belki gerçekten seviyorsun, ama benden edindiğin bilgileri Yunanlılara vererek kallesçe davranmayı da her şeye rağmen sürdürebiliyorsun.”

“Onlara hayati hiçbir bilgi vermedim. Seni değil, onları kandırdım.”

Bir müddet sessizlik oldu ve Fikriye konuşmasına devam etti.

“Bütün mesele, kâinatın iki kutuplu düzeninden kaynaklanıyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Işık-karanlık, artı-eksi, kuzey-güney, erkek-kadın... Birbirine zıt, fakat birbirini tamamlayan sistemlerin meydana getirdiği büyük bir kaos ve o kaostan kaynaklanan garip bir düzen... Bizim dünyamız da bu ikili sistem üzerine kurulu. Burada çok sayıda ülke var, ama orada sadece iki tane... Bir tarafta Agarta, diğer tarafta Şambala... Şambala, sizin dünyanızın siyaseti ve ekonomik gidişatıyla yakından ilgileniyor. Mason locaları ve birçok sosyal kuruluş Şambala’ya bağlı olarak çalışıyor. Agarta’nın bu tip bir bağlantısı olmadığı için ben de localar vasıtasıyla bu ajanlık mevzusuna dâhil oldum. Fakat benim asıl niyetimi anladıklarından, önümü kesmeye çalıştılar. Bu tip kuruluşlardaki çoğu kişi Agarta-Şambala hadisesinden bihaberdirler. Gerçeği sadece üst kademedekiler bilir.”

“Asıl niyetini anladıklarından bahsettin ya, neymiş bu niyetin merak ettim doğrusu.”

“Benim asıl niyetim, senin karın olmak ve senden bir çocuk doğurmak idi.”

“Demek senin için bir görevden ibaretim ha! Nasıl hâlâ beni sevdiğini söyleyebiliyorsun, anlayamıyorum.”

“Ben sana doğduğum günden beri aşığım. Belki inanmayacaksın, ama çocukluğumdan itibaren seni rüyalarımda görüyorum. Gerçeği

öğrenmeden önce bile hayallerimde hep sen vardın ve seni, uğruna ölecek kadar çok seviyordum, seviyorum, seveceğim.”

“Görevini başaramadın maalesef. Ne karım olabildin, ne de çocuğumu doğurabildin. Şambala, Agarta’ya galip geldi. Neyse, verdiğin bu güzel misketle oyun oynayamam belki, ama bunu senden bir hatıra olarak saklayacağım. Malum, oraya temelli olarak gidecekmişsin ya!”

Mustafa, Fikriye’nin alnından öptü ve odadan çıktı. Yarım saat kadar sonra yatağın başında iki kişi belirdi. Fikriye çok korktu, çünkü birdenbire ortaya çıkmışlardı.

“Kimsiniz?” diye sordu titreyen bir sesle.

“Biz Hızır ve İlyas’ız. Sakın korkma; şimdi son nefesini vereceksin, ama hiçbir şey hissetmeyeceksin. Ölmek zorundasın, çünkü zürriyet yok olmalı.”

“Ne zürriyeti? Delirdiniz mi? Ne demek şimdi bu?”

“Lütfen biraz sakinleş! Bizler Hızır ve İlyas olarak insanlara hizmetçi ve yardımcı vazifesi ile Allah’ın seçtiği kullarız. Allah’ın emri şu ki, rahmindeki zürriyet Yüce Allah’ın varlığı için bir tehdit... Bu yüzden sen ve o, ölmelisiniz.”

“Ben ve bebeğim, öyle mi?”

İki eliyle karnını tutup okşadı bir müddet. Gözleri yaş doldu ve birden gülümseyiverdi.

“Çok üzgünüm beyler, ama artık çok geç.”

Adamlar avuçlarını Azirok’un üzerinde gezdirip bir şeyler mırıldandılar ve kadın nefes alamaz oldu. Uzun süre can çekişen Fikriye, çırpınışlarını sonlandırdığında kafası yastığa düşüyordu.

İlyas elini kadının göbek bölgesine koydu ve sonrasında yüzünün rengi kırmızıya dönüverdi. Gözleri ateş misali parlıyordu.

“Ne oldu İlyas? Zürriyet ölmüş mü?”

“Bu nasıl olur? Kadının rahmi boş... Burada bebek falan yok.”

8. BÖLÜM

“Evet, sonunda başbaşa kaldık. Şimdi istediğini sor, cevaplayayım. Agarta’nın bundan sonraki başkanı sen olacağına göre her şeyi bilmek zorundasın.”

“Başkan falan değilim ve olmayacağım da. Bir kere bunu kafanızdan silin. Ayrıca, eğer bu yaşadıklarım hayal ürünü bir durum değilse... Yani ne bileyim, bu... Bu çok saçma...”

“Tamam, sakın ol. İnanılmaz olarak gördüğün her şeyin mantıklı bir açıklaması var. Mesela, daha önce de söylediğim gibi burası başka bir gezegen değil. Dünya’nın içinde, yeryüzünün fersah fersah altında, derinlerde, en derinlerde bir yerdeyiz. ‘Arzın Merkezine Seyahat’i okuduysan ne demek istediğimi daha rahat anlarsın. Bir futbol topunu düşün. Topun üzerinde yürümekte olan bir karınca, nasıl olduysa sibop deliğinden topun içine girdi ve bu kez de iç yüzeyde yürümeye başladı. Karınca dışarda yürürken de içerde yürürken de kafasını kaldırıp yukarı baktığında hep aynı şeyi gördü: hava, yani gök dediğimiz bir boşluk...”

“O zaman... Dünya’nın içinde devasa bir boşluk var ve şimdiye dek bildiğimiz birçok şey yanlış, öyle mi?”

“Jules Verne buraya bizzat gelip giderek gerçeği öğrenmiş ve bunu açık açık söylemektense kitap vasıtasıyla bildirmeyi tercih etmişti. Yeraltı dünyasını gören ve bundan bahseden çok sayıda insan oldu şimdiye dek. Sen de onlardan birisin, fakat çok önemli bir fark var, sen zaten buradaydın”

“Evet. Fikriye söylemişti. Çok aptalca olduğunu düşündüğüm için işin detayı hususunda hiçbir şey sormamıştım. Ama şimdi soruyorum. Fikriye Agarta’da doğmuş; tamam olabilir, mantıklı; peki benim burada yaratılmış olmamla ilgili saçmalık da neyin nesi?”

“Saçmalık mı? Sen Mustafa Kemal’sin. Bilimin üstünlüğünü ve onun sayesinde her şeyin mümkün olabileceğini bilen bir insansın.

Bu soruyu sormaman gerekirdi. Fakat yine de anlatayım. Azirok'un söylediklerinin hepsi doğru. Herhangi bir erkek veya kadından hiçbir surette hücre alınmadan, tamamen laboratuvar ortamında cenin olarak oluşturulup, seni doğuracak olan kadının rahmine nakledildin."

Mustafa hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Bu konuşmanın hiçbir sonuca ulaşmayacağını düşünmeye başlamıştı. Çünkü adamın verdiği her cevap başka bir soruyu doğuruyor ve Mustafa'nın kafasını daha da karıştırıyordu. Üstelik anne babasının gerçek ailesi olmaması durumu da kabul edebileceği bir şey değildi.

"Madem öyle, anneme ve babama benziyor olmamı nasıl açıklayacaksınız?"

"O benzerliği sağlayan da bizim bilim adamlarımız..."

"Peki, al sana çok basit bir soru: neden? Burada laboratuvarda yaratılıp dünyaya gönderilmemin amacı ne?"

"Niye yaratıldığını bilmiyorum, fakat dünyaya gönderilme sebebin, orada daha güvende olacağını düşündüğümüz için..."

"Peki ya Ulu Kurt'un varisi olmam da neyin nesi?"

"Bu çok uzun ve çok önemli bir mesele... Daha sonra detaylı bir şekilde anlatırım, fakat şimdi olmaz."

"Geri dönemeyecek miyim? Ülkemin bana ihtiyacı var, ben buraya ait değilim."

"Gitmek mi istiyorsun?"

"Evet."

"Maalesef bu imkânsız... Üstelik orada hâlâ cumhurbaşkanı olarak görevine devam ediyorsun."

"Ne? Nasıl?"

"Genetik kopyan ile yer değiştirdin. Merak etme, yokluğunu kimse anlamadı. O, senin tıpatıp aynı."

"Genetik kopya da ne demek? Neler oluyor burada ya? Beni delirtmeye mi çalışıyorsunuz?"

"İçi kimyasal bir sıvıyla dolu olan tüpün içinde yıllardır uyumaktaydı. Sen ne görüyorsan o da görüyor, sen ne duyuyorsan

o da duyuyor, sen ne hissediyorsan o da aynı şeyi hissediyordu. Sen o misketi eline aldın, sihirli kelimeleri söyledin ve bir anda yer değiştirdiniz. Seni buraya getirirken, büyük bir şok yaşamayasın diye köşkün ve içindeki her şeyin birebir aynısı olan bir ortam hazırladık. Genetik kopyan şu anda yeryüzünde ve hiçbir şeyin farkında değil. Kendisini Mustafa Kemal zannediyor. Biliyor musun, o her yönüyle tıpatıp sen olduğu için bence bu sanısında haklı.”

“Makamımda başkası oturuyor ve ülkenin kaderi bir ucubenin eline terkedildi, öyle mi? Bundan daha kötüsü olamazdı herhalde!”

“Dedim ya, endişelenecek bir şey yok. Senin yapmayı planladığın her şeyi o yapacak. Artık iki Mustafa Kemal var, lütfen bu gerçeği kabul et. Neyse, şimdi seninle bir yere gideceğiz ve küçük bir deney yapacağız.”

“Ne deneyi? Şu anda canım çok sıkkın ve bu tür aptallıklara vakit ayırmak istemiyorum.”

“Lütfen gel! Gerçekte kim olduğunu merak ediyor ve şimdiye dek hiç yaşamadığın bir duyguyu tatmak istiyorsan, beni takip et.”

İnsanın burnunun ucunu dahi göremediği kapkaranlık bir oda... Adı bile ürkünç: Hiçlik Odası...

“Hiçbir şey göremiyorum. Ne biçim yer burası?”

“Koluma gir de odanın içine doğru birkaç metre daha yürüyelim. Biraz sonra bu odanın sırrına vâkıf olacaksın.”

“Buraya neden Hiçlik Odası dendiğini galiba anlamaya başladım. İnsana kendini yok olmuş gibi hissettiriyor. Doğru söyle, ölmedik değil mi?”

“Şimdi ben çıkıyorum, burada daha fazla durmam mümkün değil. Sen ise, kendinle başbaşa kalacak ve gerçek iç dünyanı keşfedeceksin.”

“Dur, nereye gidiyorsun? Ne yapacağım ben burada tek başıma?”

“Ne istiyorsan onu yap. Ne istiyorsan... İşte içindeki bu istek, seni sana tanıttık ve bundan sonra bambaşka bir insan olacaksın.”

Adamın söylediğinden hiçbir şey anlamadığı gibi zifiri karanlık

olan bu ortamda ayakta durabilmek ve korkmamayı başarabilmek de haddinden fazla sıkıntı vericiydi. Bulunduğu yere yavaşça çömeldi.

Bekledi, bekledi ve dakikalar sonra o sesi duydu:

“Canım oğlum! Seni çok özlemişim.”

“Kimsin?” diyerek ayağa fırladı ve sağa sola elini hareket ettirerek konuşanı bulmaya çalıştı.

“Beni elinle değil, yüreğinle tutup kavrayabilirsin; boşuna uğraşma.”

“Neredesin? Üstelik beni nerden tanıyorsun da bana oğlum diye sesleniyorsun? Sadece babam bana o şekilde hitap edebilir. Ve o gideli yıllar oldu.”

“Ben karanlığın ta kendisiyim. Bende ufacık bir parıltının zerresi dahi barınamaz.”

“Bırakın şimdi dalga geçmeyi! Konuşan kimse lütfen artık ortaya çıksın!”

“Vazgeç şu inadından. Gerçeği aslında sen de biliyorsun. Özel birtakım yeteneklerinin olduğunu fark etmediğini söyleyemezsin herhalde. Sen benim oğlumsun. Bunu kabul et ve seninle sonsuza dek hüküm sürelim.”

“Babam falan değilsin! Karanlık denen şey zekâ sahibi bir varlık mıdır ki konuşabilirsin, düşünebilirsin ve de hatta evlat sahibi olabilirsin? Bu yalana çocuklar dahi inanmaz. Hadi, kimsen ortaya çık, uzatma daha fazla!”

“Binlerce yıldır yeraltında yaşamakta olan bu uygarlıktaki insanlar; benimle konuşabilmek, en azından sesimi duyabilmek için o kadar uğraş verdiler ki? Oysa sen ne kadar şanslısın! Çünkü seninle konuşuyorum ve de hepsinden önemlisi sana ‘oğlum’ diyorum. Ne olur sen de bana ‘baba’ de! Gelelim şu karanlık meselesine... Kâinat iki temel madde etrafında şekillenmiştir: ışık ve karanlık. Hiçbir şey var olmadan önce sadece ben vardım. Işık, yaratılışla birlikte ortaya çıktı. Tanrı dahil gördüğün – göremediğin, hayal ettiğin – edemediğin her şey ama her şey benden meydana geldi. İlk önce ben vardım ve senin de yardımınla, en son olarak yine ben var olacağım, sadece ben...”

“Anlattığın bu hikâye doğru ise... Sen... Sen Tanrı’sın.”

“Hayır. Beni dinlemiyor musun? Ben Tanrı’dan önceyim diyorum sana! Lütfen şunu düşün; Tanrı, yaratmaya başlamadan önce, o sonsuz geçmiş zaman boyunca ne yapıyordu?”

“Bilmiyorum. Herhâlde tek başına çok sıkılıyordu.”

“Hayır, tek başına olan bendim, hep ben... Ve hiç sıkılmıyordum, aksine çok mutluydum; çünkü ben yalnızlıktan hoşlanırım, yaşam ve madde çoğaldıkça ben eksilirim, onlar benim sonsuz servetimi çalan ve sürekli beni azaltma gayreti içinde olan hırsızlardır. Tanrı, o ilk yaratılış kıvılcımı ile var olmaya başladı. Daha öncesinde Tanrı diye bir şey yoktu. Yaratılış, ışık vasıtasıyla meydana gelen bir durum iken; ışığa ve dolayısıyla yaratılışa neden olan ise, Tanrı idi.”

“Dur biraz, kafam çok karıştı. Ben Tanrı’nın ezeli olduğunu zannediyordum. Eğer bir başlangıcı varsa, Tanrı’yı kim yarattı? Sen mi?”

“Tanrı’yı kimse yaratmadı. Şu anda bunu anlamam mümkün değil, fakat yine de her şeyi en baştan anlatmak istiyorum.”

Saatler sonra odandan çıktığında, onu oraya getiren Agarta Konseyi üyesi heyecanla sordu:

“Konuştunuz mu?”

“Evet... İlk önce şaka falan yaptığınızı düşünmüştüm, fakat daha sonra... Bana her şeyi gösterdi. Bütün yaratılışı, başlangıcı, dünyanın ilk günlerini, nasıl yaratıldığını... Gözlerimle gördüm, kulaklarım ile işittim ve tüm bedenimle hissettim. Hepsi gerçek ve hepsi inanılmazdı.”

“Peki, ne amaçla yaratıldığını öğrendin mi?”

“Öğrendim.”

“Eğer bu bir sır değilse, bana da söyler misin?”

“Her zekâ sahibi varlık gibi, o da bir aile kurmak istemiş. Ve... Bir babanın kendi yapamadığı veya yapamayacağı şeyi, oğlunun yapmasını ve başarmasını arzu etmesi gibi; gerçekleştirmemi istediği çok önemli bir iş var.”

“Nedir o?”

“Işığı... Ve dolayısıyla Tanrı’yı yok etmemi istiyor.”

“Ne? İnsan Tanrı’yı nasıl yok edebilir? Bu... Bu çok mantıksız bir istek. Böyle bir şey mümkün değil. Üstelik senin gibi, inanılması güç her türlü hadiseyi ‘saçma’ olarak yorumlayan bir kişi, herhâlde bunu da çok saçma bulmuştur. Yani, umarım görevi reddetmişsindir.”

“Şimdiye dek Tanrı hakkında pek düşünmemiştim. Zaten var olup olmadığı konusunda da emin değildim. Ama korkacak bir şey yok. Bu benim kaderim. Üstelik sen söyledin, kim olduğunu merak ediyorsan bu odaya gir dedin. Ve de artık ben... kim olduğumu biliyorum. Siz onu sadece ‘karanlık’ zannediyorsunuz, fakat babamın asıl adı, ‘ölüm’... Tanrı’nın katına çıkacağım. Onu velânet olası ışığını karanlığa gömeceğim. Sen bunu imkânsız olarak görebilirsin, ama içerde ne yaşadığımı bir bilseydin... Tanrı’nın üzerimde hiçbir hâkimiyeti ve gücü yok, çünkü ben... ölümün oğluyum. Ve... Tanrı’yı ancak ben öldürebilirim.

9. BÖLÜM

Yenilenme çadırında kalması gereken on altı gün sekiz saatlik sürenin sonuna gelinmişti. Artık uyandırılması gerekiyordu. Gözünü açar açmaz su istedi. Yaklaşık iki litre kadar içtikten sonra, başına toplanmış olan insanlara baktı bir müddet.

“Kimsiniz?” diye sordu. Fakat asıl sorun şuydu ki aslında kendisinin dahi kim olduğunu bilmiyordu.

“Aramıza hoş geldin arkadaşım. İlk önce sana birkaç test uygulayacağız, daha sonra ise gerekli bütün açıklamalar yapılacak.”

“Şey... Ne için test yapacaksınız?”

“Geçmişini, anılarını sildik. Seni tamamen sıfırladığımız için, şu an neredeyse yeni doğmuş bir bebek durumundasın. En azından biz öyle olduğunu umuyoruz. Bu yüzden şimdi gerekli kontrolleri yapmak zorundayız.”

“Buna ne hakkınız var? Derhal beni eski halime getirin! Hatırlamak istiyorum, yoksa aklımı kaçırabilirim. Kimim ben, ne olursunuz söyleyin, kimim ben?”

“Geçmişin hiçbir önemi yok, önemli olan gelecek... Fakat ilginçtir ki burada ikisi de mevcut değil.”

“İsteğim dışında beni burada tutmaya çalışırsanız bunun kimseye faydası olmaz. Lütfen bırakın gideyim! Hafızamı geri verin ve beni evime geri götürün. İnanın bundan kimseye bahsetmem, sizin için Tanrı’ya dua ederim.”

“Buraya kendi isteğinle geldin. Burası ‘Ölümsüzler Ülkesi’... Artık sen de bir ölümsüzsün. Şu an zaman ve mekân kavramlarının tamamen dışında, bambaşka bir noktadayız. Sıfır noktası... Üstelik... Geri dönebileceğin bir yer de yok. Var olan her şey; ışık, madde vs... Hepsi yok oldu. Bizim için dua etmek istediğin Tanrı da artık yok. Çünkü Ölüm’ün oğlu, bütün bunları ortadan kaldırdı. Onu bulup bu

iş i düzeltecek kişı ise... sensin. Tanrı'yı ve ışığı geri getireceksin, başka çaren yok, başka çaremiz yok."

"Yeri ve göğü yaratan Yüceler Yücesi Tanrı, Abram'a nimetler versin." dedi ve elindeki ekmeği ikiye bölüp yarısını Abram'a verdi. Abram ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Al bunu ye. Artık bedeninin Tanrı'ya ait. Ve Tanrı bedenini bereketleyecek, senden çıkacak diğer insanlar da bundan nasibini alacak."

Ekmeği yiyip bitirdiler. Melkisedek yanında getirdiği şarabı bir tasa döküp Abram'a doğru uzattı.

"Bunu iç. Yüceler Yücesi'nin seninle yaptığı bu anlaşma sonsuza dek sürecek. Züriyetin göğün yıldızları kadar çok olacak ve ebediyen parlayacak. Bundan böyle sen insanlığın yüce babası olacaksın ve vakti geldiğinde adın 'İbrahim' olarak değiştirilecek."

Şarabı da içtiler ve Melkisedek önünde diz çökmüş bir halde durmakta olan Abram'ın kafasına elini koyarak şöyle dedi:

"Düşmanlarını senin eline veren Yüceler Yücesi Tanrı'ya şükrolsun."

"Benim için söylediğin bu güzel sözlerden dolayı sana minnettarım. Sen Yüce Tanrı'nın kâhinisin ve her şeyi bilirsin. Yüceler Yücesi'nin bana göstermiş olduğu bu teveccühün sebebi nedir?"

"Ey Abram! Tanrı seni seçti. Âdem'in yapmakla görevlendirildiği, fakat ne yazık ki başaramadığı bir çetin iş seni beklemekte. Bu işin üstesinden gelecek ve Tanrı'nın amacına hizmet etmiş olacaksın."

"Nasıl bir iştir ki bu Âdem Babamız bile başaramamıştır?"

"Tanrı'nın Dünya'yla ilgili bir amacı vardı. O istiyordu ki insanlar çoğalıp Dünya'yı doldursun ve kendisine tâbi olsunlar. Fakat Âdem tâbi olmayı daha ilk başta reddettiği için insanlığın babası olma fırsatını kaçırdı. Şimdi bu fırsat sana sunuluyor. İlerde kurulacak olan Yeni Dünya'da yaşayacak insanların babası olacaksın. Önce senin züriyetin ve sonra da züriyetin vasıtasıyla bütün dünya bu nimetten faydalanacak."

“Seninle tanışmak için sabırsızlanıyordum. Cennet’te herkes seni konuşuyor.”

“Ya? Ne diyorlar?”

“İlyas bizi kurtaracak diyorlar.”

“Bunu nasıl yapabileceğimi hâlâ anlayabilmiş değilim. Daha kim olduğumu bile bilmiyorum. İlyâ’mıyım, Melkisedek miyim, yoksa başka biri mi? Hafızamı, tüm geçmişimi sildiler ve bana yeni yeni isimler verdiler.”

“Yaşadığın yer hakkında fazla bir bilgim yok. En çok merak ettiğim ise, nasıl oluyor da Büyük Yok Oluş’tan etkilenmiyorsunuz?”

“Devasa bir denizaltında yaşıyorum. Zamansız, mekansız bir boyutta, hiçliğe asılı bir halde duran bu denizaltının içinde tam yüz kırk bir kişiyiz. Gözümü açtığımda öğrendiğim ilk şey, her şeyin yok olduğuydu. Ölüm’ün oğlu Tanrı’yı öldürdü dediler. Ve bu yüzden, var olan her şeyin sonu gelmiş, ışık karanlığa gömülmüş. Kafamın içindekileri sildiler; ama konuşmayı, yazmayı, dünyadaki hayatın işleyişini, Tanrı’yı ve dinleri ve birçok şeyi hatırlıyordum. Sadece kendimle ilgili şeyleri unutmuştum.”

“Evet... İstersen ben de kendimden bahsedeyim. İlk ismim Hanok. Âdem’in torunun torunu Mahalalel benim dedem olur. Yaşadığım o zaman ve ortamda dünyadaki kötü işlere hiç tahammül edemiyordum. Bundan dolayı da başım sürekli belaya giriyordu. Sevgisiz, saygısız ve zorba o neslin içinde günden güne harap oluyordum. Ve artık dayanamayacağımı hissettiğim anda Tanrı bana elini uzattı. Cennet’e davet edildim.”

“Bu nasıl oldu? Yaşayan bir insan daha ölümü bile tatmadan Cennet’e gidiyor. İnanılmaz bir şey...”

“Aslında orası, insanlara vaat edilen Cennet değil, gökler... Ben birinci gökteyim ve toplam yedi gök var.”

“Peki ya Tanrı? O yedinci gökte galiba...”

“Hayır. Onun nerede yaşadığını meleklerden gayrı kimse bilemez.”

“Tanrı’nın yaşadığı bir yer olması, sence de tuhaf değil mi?”

“Zekâ sahibi her varlığın bir evi var, onun neden olmasın?”

Tanrı'yla ilgili bütün sırlara vâkıf değilim, ancak şunu biliyorum ki o bize benziyor. Duygulanıyor, sinirleniyor ve bazen de pişman oluyor. Fakat en önemli özelliği, sonsuz sevgisi..."

Geminin penceresinden dışarı baktığında tuhaf bir ürperti kapladı içini. O simsiyahlığın içinde bir nesne, ufacık bir hareketlilik keşfetme arzusuyla camın önünde dakikalardır durmaktaydı.

"Mutsuzluğunu çok iyi anlıyorum." dedi yanına gelen bir kadın.

"A merhaba... Ne hissettiğimi anladığını iddia eden böylesi güzel bir bayanla; bu soğuk, duygusuz ve de yapayalnız hapisanede karşılaşabileceğimi hiç ummazdım. Ama işin gerçeği, ne söylersen söyle beni teselli edemeyeceksin. Bu arada, sizi ilk kez görüyorum. Siz de mi yenisiniz?"

"Hayır, ben baya eskiyim. Buraya gelen üçüncü kişiyim. Adım Merili. Sekiz bin üç yüz yirmi altı yıldır buradayım. Kim olduğunuzu hatırlamadığınızdan ötürü duyduğunuz sıkıntıyı ben de yaşadım ve bu yüzden sizi çok iyi anlıyorum. Bilmediğiniz bir ortamda, bilmediğiniz kişilerle birlikte, bilmediğiniz bir hayatı, sonsuzluğu yaşamak durumundasınız. Bu çok zor, ama üstesinden gelebilmeniz için hep yanınızda olacağız."

"Yanlış duymadım değil mi? Binlerce yıldır bu gemide yaşıyorsun, öyle mi?"

"Evet."

"Ama... Burada zaman yok demiştiniz..."

Kadın kolundaki saati gösterdi.

"Bak, hâlâ çalışıyor. Zamansız bir ortamdayız diye damarındaki kan, akışını sonlandıracak değil ya! Bulunduğumuz mekân, zamandan bağımsız olduğundan yaşlanmaktan muafız. Bazıları saymayı bıraktı, ama ben geldiğim andan beri günlerimi not ediyorum."

"Bu kadar senedir nasıl sabrediyorsun anlamadım. Ölümsüzsün, ama adeta hapis hayatı yaşıyorsun."

"Denizaltının içindeki zamana göre yaklaşık yüz yıl öncesine dek

hiç sıkılmıyorduk. Çünkü sürekli dünyaya ve de istediğimiz zamana gidip gelebiliyorduk. Fakat bu konuda zamanla sorun yaşamaya başladık. Ve bir müddet sonra yollar tamamen kapandı.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Şu anda hiçbirimiz bu geminin dışına çıkamıyoruz. Aramızda istediği zamana ve istediği yere gidebilecek tek kişi var. Ve onun bile sınırlı sayıda hakkı mevcut. Üstelik gittiğinde, yaşananlara ciddi anlamda bir müdahalede bulunamayacak.”

“Kimmiş o?”

“Sensin.”

“Neden bu kadar özel olduğumu bana ne zaman açıklamayı düşünüyorsunuz?”

“Bunu yapabilmek için sana her şeyi anlatmak zorunda kalırız ve her şeyi anlatırsak geçmişini öğrenirsin ve geçmişini öğrenirsen de bütün planlarımız suya düşer. Buraya kendi isteğinle geldin. Tanrı’nın yok oluşundan sonra seni bulan ve gemimize davet eden kişi bendim. Teklifimi seve seve kabul ettin. Hepimiz buraya gelişimizde anılarımızı sildirdik, çünkü yeni bir hayata başlamak istiyorduk. Geride bıraktığımız hayat bize engel olmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Şimdi senin yapman gereken tek şey var: yeni ismini ve görevini önemseyip, bir an önce işe koyulmak...”

Buraya geldiğimiz ilk andan itibaren gelecekte belli bir tarihten öteye gidemediğimizi gördük. Ve anladık ki zaman çizgisinde o noktadan sonrası yok, çünkü varlık, madde vs. dediğimiz her şey o tarihte yok oluyordu. Evet, gelecek sonlanmıştı, ama geçmişe hâlâ gidebiliyorduk. Ve o geçmişin içinde Tanrı da vardı, kurtuluş için umut da... Fakat karanlık ve ölüm gittikçe etkisini arttırdı, bizi adeta kuşattı. Önce gidiş gelişlerde sıkıntı yaşamaya başladık, sonra da iyiden iyiye hapsoldük buraya. Her ne kadar ölümsüz olduğumuzu düşünssek de bazılarımız karanlığın eninde sonunda bu gemiyi de ele geçireceğini tahmin ediyor.”

“Peki, bana verilen bu yeni ad, Melkisedek... Neden bu ismi koydunuz, manası nedir?”

“Geçmişe gidişlerimiz esnasında Tanrı’nın melekleri bizimle irtibat kurdu. Tanrı geleceği ve ortaya çıkacak olan sorunları çok iyi

biliyordu. Seni bulmamızı o söyledi. Bu adı sana o verdi. Melkisedek, 'doğruluk kralı' gibi bir anlama geliyor. Kendini hazır hissettiğinde geçmişe gidecek, Cennet'ten Hanok adında bir kişiyle tanışacak ve dünyadaki faaliyetlerinde onunla ortak hareket edeceksin."

"Cennet'ten mi? İş arkadaşım bir melek mi olacak?"

"Emin değilim, ama galiba o melek değil. Tanıştığınızda bunu kendisine sorarsın. Üstelik... Artık sen de bir meleksin."

"Ne?"

"Bu yeni isminin bir diğer manası da 'Adalet Meleği'... Melek kelimesi birçok anlama gelmekle birlikte genelde 'kral' olarak açıklanır. Buradan da şu sonuç çıkarılabilir: Bütün melekler aynı zamanda birer kral..."

Yaklaşık elli yedi yıl önce onun ölümüyle başlamıştı her şey. Aslında o yaşarken bile belli bir oranda bozgunculuk, hırsızlık, tecavüz gibi birtakım huzur kaçırıcı hadiseler meydana gelmekte idi, fakat o gittikten sonra işler iyice çığırından çıkmıştı.

Hanok çok üzgün ve mutsuzdu. Büyük dedesi Âdem, çoğalan ve yavaş yavaş dünyaya yayılmakta olan bu insanlık toplumunu dizginleyici ve toparlayıcı bir unsurdu, fakat maalesef elli yedi yıl önce vefat etmişti. Çobansız kalan sürü başıboş bir hale gelmişti. Hanok, kötülüğün gitgide çoğalmasından, sevginin ve saygının yerini zorbalığın ve nefretin almasından oldukça rahatsızdı. Tahammül göstermekte artık fazlasıyla zorlanıyor ve bazen de intiharı düşünüyordu.

Âdem'den dinlediği nasihatlere, onun tecrübelerine son derece itibar ediyordu; çünkü o dünyadaki ilk insandı ve Tanrı ile birebir konuşma ayrıcalığına sahip olmuştu. Onun anıları Hanok için çok değerliydi.

"Gel evladım gel."

"Kusura bakma dedeciğim, umarım rahatsız etmemişimdir."

"Olur mu öyle şey Hanok? Senin için her zaman vaktim var. Gördüğüm kadarıyla kucağında benim için güzel ve minik bir hediyeyle gelmişsin."

“Evet. Bu sabah doğdu. Allah’ın yardımıyla sonunda muradıma erdim. Yüce Rabbim bana bu nurtopu gibi erkek çocuğunu nasip etti. Ve ben de sevincimi Âdem dedemle paylaşmak istedim. Lütfen oğlumun adını sen koy.”

Bebeği kucağına aldı. “Adı Metuşelah olsun.” dedi.

O gün Hanok için her şey çok güzel, hayat yaşamaya değer, gelecek umut ve iyimserlikle doluydu. Fakat şimdi... Aradan geçen onca sene neticesinde dünyanın geldiği bu kötü nokta, iyi insan olma yolunda çaba sarf eden herkes için ıstırap verici bir hâl almıştı.

Hanok, zengin bir akrabasının sürüsüne çobanlık yapıyordu. Arada sırada meydana gelen hırsızlık hadiseleri, artık neredeyse her hafta karşılaştıkları sıradan olaylar haline gelmişti. Üstelik koyunların parası kendi ücretinden düştüğü için, maddi olarak da çok zorlanıyordu.

İlk çocuğu Metuşelah şimdi üç yüz yaşında... Onun haricinde çok sayıda kız ve erkek çocuk sahibi oldu, fakat Tanrı’nın belirlediği soy hattı Metuşelah üzerinden devam edecekti. O soy hattından gelecek olan kişi vasıtasıyla tüm dünya Tanrı ile barışacak ve insanlar tekrar ölümsüzlüğe kavuşacaktı.

Ancak Hanok’un dayanacak gücü kalmamıştı. Adem dokuz yüz otuz yaşına dek yaşadığına ve Hanok da şu an üç yüz altmış beş yaşında olduğuna göre, eceliyle ölmesi ve dolayısıyla da bu kötü ortamdan kurtulabilmesi için daha yüz yıllar geçmesi gerekiyordu.

Hemen hemen her gün imanını ve sabrını deneyen bir durumla karşılaşılıyordu. En son yaşadığı şey ise... adeta bir trajediydi. Gözlerinin önünde torununa tecavüz ettiler. Duruma müdahale etmek istediğinde ise öldüresiye dövdüler. Eve kan revan içinde döndü. Odasına kapandı ve saatlerce bağıra bağıra ağladı.

Yapayalnızdı. İsyanını dindirecek bir teselliye nereden bulabilirdi ki? Karısı onu terk etmiş, çocukları ise büyüyüp kendi yuvalarını kurmuştu. Torununa yardım edememiş, onun aşağılanması engel olamamıştı. Her şey olup bittiğinde genç kız dedesi Hanok’a;

“Bizi yarattığını söylediğin o iyi Allah nerelerde? Niye sesimize kulak vermedi? Sana da Tanrı’na da lânet olsun!” diye bağırarak onu yanından kovmuş ve bu olay neticesinde Hanok da ilk kez olarak

Yaratıcısına küfretmişti.

Odadan çıktı. Artık daha fazla ağlamak istemiyordu. Günler önce hazırladığı o bitkisel zehri içmenin vaktinin geldiğine karar verdi. Anlamıştı ki ne kendisi ne de insanlık Allah'ın umurunda değil. Hatta bazılarının iddia ettiği gibi, o aslında yok...

Aklından geçmekte olan bu olumsuz düşünceler intiharı bir günah olmaktan çıkarmış, Tanrı'ya olan öfkesini daha da çoğaltmıştı. Zehri bir dikişte içip bitirdi. Ölüm denen şeyin gerçekte ne olduğunu bizzat yaşayarak kavrayacağı için çok heyecanlandı.

Gözünün gördüğü her şey beyaza büründü bir anda. Evin içi bembeyaz oldu ve gitgide daha da fazla parlıyordu. Etrafındaki bu ışımanın şiddetinden ötürü gözünü açamayacak bir hale geldi. Galiba ölüm böyle bir şeydi. Acaba şimdi ne olacak, bedenim gitse de bilincim var olmaya devam edecek mi, diye içinden geçirdiği anda o büyük parlama sönüverdi.

Ağaçlar, çiçekler, yemyeşil bir ortam; berrak, tertemiz bir hava ve altın sarısı bir güneş... Burası da neresi? Ellerine, kollarına baktı. Tüm vücudunu kontrol etti, öldüyse bunun bir emaresi olmalıydı; fakat bedeninde hiçbir değişiklik yoktu. Derken yanına bir adam geldi.

"Hayır Hanok, ölmedin. Feryadını işittim ve seni dünyadan buraya naklettim."

"Ne? Pe.. peki, bu... bu... burası... Yani, ben... ner... nerdeyim?"

Korkudan tir tir titriyordu.

"İçtiğin zehir sana zarar veremeyecek. Çektiğin sıkıntılar sona erdi. Bundan böyle benim evimde oturacak, benim soframdan doyacaksın."

"Sen kimsin?" diye sordu kekeleyerek.

"Gökleri ve yeri yaratan, sana can veren benim. Ben Yüceler Yücesi Rab Yehova'yım!"

10. BÖLÜM

“Onu ilk gördüğümde tepeden tırnağa bütün bedenimin titrediğini hissettim. Ve anladım ki insan olmak hiç de kolay bir şey değil. Duygularımın bu denli yoğun olabileceğini asla düşünemezdim. Simsiyah uzun saçları beline kadar uzanıyordu. Aradan geçen onca seneye karşın o baştan çıkarıcı gülümseyişi hâlâ gözlerimin önünde... Aşk... İşte böylesi yoğun bir duygunun peşinden sürüklenerek birçoğumuz gezip durduk. İş işten geçtikten ve özellikle de ben o dünyalar güzeli sevgilimi gördükten sonra artık hiçbir şeyin önemi yoktu, çünkü geri dönülemez bir noktadaydık.”

“Bir zamanlar Tanrı ile birlikteydin ve aşk uğruna evini terk ettin, bunu anlamakta güçlük çekiyorum. Sen bir melektin. Meleklerin insani duygularla hareket etmesi bence mümkün değil. Sizler cinsiyetsiz birer varlık olarak nasıl oluyor da kadınlara cinsel istek duyabiliyorsunuz? Bizler bile şehvet duygumuzu kontrol edebiliyorsak, kusursuz meleklerin bunu haydi haydi başarabilmesi lâzım. Ben kendimden daha alt seviyedeki bir canlının bedenine bürünüp o türün karşı cinsine kesinlikle ilgi duyamazdım. Mesela, bir hayvan bedeniyle yaşama, hatta onun dişisiyle birlikte olma isteği bana hiç de çekici gelmiyor.”

“Melekler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Şu an bana baktığında bir erkek bedeni görüyorsun ve zannediyorsun ki bu görüntü benim bir tercihim.”

“Evet. İstersen kadın şeklinde de görünebilirsin. Öyle değil mi?”

“Hayır. Bu gördüğün benim gerçek bedenimin görüntüsü. Tufandan sonra ete kemiğe bürünemiyoruz, sadece ruh şeklinde var olabiliyoruz. Evet, sevgili Mustafa Kemal, şimdi sana çok önemli bir sır veriyorum: Melekler de bir çeşit insandır. Kimisi erkek, kimisi kadın...”

“İlk kez böyle bir şey duyuyorum. Allah’a inancım tam olsaydı şu söylediklerini başka bir türlü algılardım. Hiçlik Odası denilen bir yerde oturmuş senin gibi düşmüş bir melek muhabbet ediyorum

ve bu yaptığıma hâlâ inanamıyorum. Fakat biraz önce çok şey öğrendim. Babam bana şimdiye dek hiç umursamadığım bazı gerçekleri gösterdi. Senin bile bilmediğin bazı sırlara vâkıf oldum. Fakat Tanrı ve sizin hakkınızda şimdilik pek bir bilgim yok. Lütfen her şeyi en başından anlat, düşmanımı iyi tanımam lâzım.”

“Ben de diğer melekler gibi birinci gökte doğdum. Gök dediğimiz, üzerinde yaşadığımız gezegene verdiğimiz isim... Evet, melekler de sizler gibi bir gezegende yaşıyor. Fakat bu, Dünya’dan ve sizin uzay boşluğunda görmekte olduğunuz diğer gezegenlerden oldukça farklı. İlk başta sadece bir tane gök vardı. Melekler doğdukça gezegen kalabalıklaştı ve bu yüzden ikinci gök yaratıldı. Şu andaki gök sayısı yedi... Melekler birinci gökte doğar ve ilerleme kaydettikçe terfi ederler, yani yer değiştirirler. Önce ikinciye, sonra üçüncüye ve en sonunda da yedinciye kadar yükselirler. Hatalı duygu ve davranış içinde olanlar veya Tanrı’nın yetersiz gördüğü melekler ise düşer; yedideyse altıya, altıdaysa beşe... Ve eğer düşen bu melek birinci gökteyse, onun gideceği yer... tabi ki Dünya...

Dünya’ya atılanlar geri dönemez. Onlar Tanrı tarafından yok edilmeyi bekleyen idam mahkûmlarıdır. Ölümlü olmadığımız için, yok edilmemiz öyle kolay olmayacak. Bu yüzden Tanrı’nın bizimle ilgili, kimsenin bilmediği özel bir planı olduğundan bahsediliyor.

Sana biraz gökteki yaşamdan bahsedeyim. Ağaçlar, kuşlar, böcekler... Burada gördüğünüz her şey orada da var. Yaşamak için yemek-içmek zorunda değiliz, fakat zevk için bunu yaparız. Fakat bu zevk sizinki kadar kuvvetli bir his değil. Meyveyi dalından koparıp yediğimizde onun lezzetini alırız ama ona karşı sizdeki gibi bir arzu duymayız. Bedensel zayıflıklarımız yoktur, fakat günah çoğu zaman düşünceden kaynaklandığı için sorunu ette değil de ruhta aramak daha doğru sanırım.

O, en büyük abilerimden biriydi. Doğduktan ve öğrenmeye başladıktan sonra onunla ilgili çok şey duydum. Sizin Şeytan dediğiniz melek o vakitler Dünya’da tek başına yaşamakta idi. Şimdi diyeceksin ki bir melek nasıl o kadar kötü bir varlık haline gelebilir? Cevabı basit: özgür irade... Üstelik kötülük dediğimiz şey görecelidir. Tanrı’nın isteğine göre bir adamı öldürürsen iyi bir iş yapmış olursun, ancak cinayeti kendi isteğin doğrultusunda

işlemişsen sen bir günahkârsın. Tanrı İsrailoğullarına bir milleti yok etmelerini emrettiğinde; o ülkedeki kadın, çocuk, hayvan her türlü canlıyı öldürmelerini söyledi ve onlar da Tanrı'ya itaat ederek iyi insan oldular. Ama ilginçtir ki On Emir'de öldürmeyeceksin diyen de aynı Tanrı...

Kötülük nedir diye hiç kendine sordun mu? Sen de bilirsin ki tarih, onu yazanın bakış açısına göre şekillenir. İtaat etmek iyi olmak, farklı bir düşünce ortaya koyarak bağımsız bir takım davranışlarda bulunmak ise kötü olmaktır Tanrı'nın gözünde. Şeytan yedinci göğe kadar yükselmeyi başaran üstün özellikli bir melekti. Allah'ın en yakınındaki üç isimden biriydi. Gücü, bilgisi ve yetkisi zamanla o kadar arttı ki birçok hususta İlk Olan ile sürtüşme yaşamaya başladı."

"İlk Olan mı? O da kim?"

"Tanrı faaliyete geçtiğinde kendisine arkadaş olsun, birlikte birçok iş yapsınlar diye yarattığı ilk melek... Tanrı'nın sağ kolu... Şeytan gururundan ötürü kendini beğenmeye başladı ve Allah gibi olmak istedi gibi yanlış bir düşünce var insanların çoğunda. Yine bazılarına göre İblis, insanoğluna tapınmayı reddettiği için bu duruma geldi. Bunların hiçbiri doğru değil. Şeytan İlk Olan'a verilen haklara, ilerleme kaydeden bütün meleklerin de sahip olabilmesi gerektiğini savunuyordu. Eşitlik ve adalet için uğraşan İblis, İlk Olan tarafından cezalandırıldı ve bu vesileyle yedinci gökten altıncı göğe düşerek, Dünya'da son bulacak olan macerasına başlamış oldu. Şöyle düşün, bir iş yerinde çalışıyorsun ve kendini ne kadar geliştirirsen geliştir, ne kadar çabalarsan çabala hiçbir zaman yönetici konumuna yükselemezsin. Bunu en iyi sen anlarsın. Çünkü padişahlık yönetimine eşitlik ve adaletten yoksun bir idare biçimi olduğu için karşı çıktın. Beceriksiz ve zekâ yoksunu bir adam, sırf babası padişah olduğu için tahta çıkıyor, doğuştan şanslı olma kabiliyeti dışında hiçbir özelliğe sahip olmadan ve herhangi bir çaba sarf etmeden o mevkie ulaşabiliyordu. Tanrı'nın sistemi antidemokratiktir; sorgulayamaz, fikrini söyleyemez ve bağımsız davranamazsın.

Siz ona Şeytan diyorsunuz, ama asıl ismi Lucifer, yani Işık Getiren... Lucifer sabahyıldızı veya çoban yıldızı olarak anılan Venüs

gezegenini temsil eder. Her melek için uzayda bir gök cismi tahsis edilmiştir. Venüs aslında İlk Olan'a aitti, fakat Şeytan ona zorla ortak oldu.

Lucifer o asi fikirlerinde ısrarcı olunca, Tanrı onun birinci gökte durmasını istemedi. Onu göndereceği yeni ve daha küçük boyutta bir gezegen meydana getirip, İblis'i tek başına buraya hapsedmeyi düşündü, çünkü onu yok edemiyor ve diğer meleklerin etkilenebileceği endişesiyle daha fazla gökte kalmasına da razı olamıyordu. İşte bu yüzden Dünya'yı yarattı, Lucifer orada sonsuza dek tek başına hapis hayatı yaşayacaktı. Ve ona Şeytan ismini verdi, yani Karşı Koyan, Muhalefet Eden...

Dünya'yı yarattıktan sonra Tanrı bir karar verdi: artık daha fazla melek istemiyordu, zaten binlercesi gökleri yeterince doldurmuştu. Işıktan doğan kusursuz oğullarının ve kızlarının günaha düştüğünü görmektense, oğulluk hakkını bundan sonra hak edene verecekti. Bu yüzden Şeytan'ın hapishanesinde, topraktan oluşturacağı -kendisine ve meleklerle benzeyen- insanlar var olsun istedi. Yerin toprağından kırk erkek ve kırk kadın yarattı. Onlara her şeyi öğretti. Melekler gibi kusursuzlardı. Allah onlara bir görev verdi: çoğalıp yeryüzüne hâkim olacak ve Allah'a ait olduklarını asla unutmayacaklardı. Aslında Tanrı şunu çok iyi biliyordu ki Lucifer onları etkileyecek ve eninde sonunda hepsinin yüreğini kendine çevirecekti. Tanrı bu durumu olumlu bir yönde kullanmaya karar verdi, Şeytan'ın ayartmalarına rağmen sadık kalanlar olursa onları cennetine alacaktı. Sınanmış bedenler ruhen daha güçlü olacak, Allah'a daha da güçlü bir imanla itaat edeceklerdi."

"Lütfen biraz mola ver. Söylediklerin çok güzel, ama aklıma yatmayan bazı noktalar var. Mesela, Allah neden Şeytan'ı yok edemiyor? Niye kırk erkek ve kırk kadın, ben sadece iki kişi, yani Âdem ve Havva olduklarını zannediyordum? Ve... Madem insan ve melek, hatta Tanrı, birbirine bu kadar çok benziyor, niye isimleri farklı, niye aynı bedene sahip varlıklara başka başka adlar veriliyor? Ve belki de hepsinden önemlisi, sahip olduğumuz vücut... Tanrı neden bu hayvan benzeri ette ısrar ediyor? Evet, hayvana benziyoruz; sen şimdi kalkar evrimin de bir yalan olduğunu söylersin, peki bu benzerliği nasıl açıklayacaksın?"

“Tanrı yarattığı melekleri ölümsüz olarak tasarladı, bu yüzden şimdilik bizi öldüremiyor. Bunu şu an anlayamayabilirsin. Fakat... Tanrı’nın bir planı olduğundan bahsediyorlar. Şeytan’ı ve bütün isyan etmiş melekleri bu plan sayesinde yok edebilecekmiş. Umarım söylenenler doğru çıkmaz. Neyse, gelemim kırk erkek ve kırk kadın meselesine. İlk Olan birinci göğü yaptıktan sonra, tıpkı Dünya’da olacağı gibi önce bitki ve hayvanları oluşturdu. Tanrı istiyordu ki kendisine bağlı olarak yaşayan, sözünden çıkmayan evlatları o büyük gezegende egemenlik kursunlar. Aslında siz de bu tür bir arzu duyuyorsunuz, bir aile kurup çocuk sahibi olarak kendi çapınızda bir egemenlik peşindesiniz. Tanrı’nın Krallığı ve sıradan bir adamın krallığı... Bence bu ikisi birbirine çok benziyor.

Birinci gökte bir yer var: adı Işık Vadisi... Bütün melekler orada doğdu. Yerden bembeyaz ışığın fışkırdığı o vadiye sadece İlk Olan (İO) girebilir. Gezegeni, bitkileri ve hayvanları tasarladıktan sonra sıra bize gelmişti. Ateşi ete kemiğe dönüştüren İO, önce erkekleri çıkardı vadiden. Bu birdenbire meydana gelen bir olay değildi, yıllar sürdü. Kırk erkek melekten sonra sıra kırk kadın meleğe gelmişti, çünkü kendi başımıza çoğalıp gezegeni doldurmamız gerekiyordu. Tanrı birinci göğü dört kısma ayırmıştı; kuzey, güney, doğu ve batı. Bunlar bir çeşit derebeylik gibi birer yönetim olacaktı. İlk aşamada bu dört bölgenin her biri için on prens, yani toplamda kırk prens gerekiyordu. Gezegenimiz kırk kişinin denetimine devredilecek ve onlardan sonra doğan melekler de bu yönetime tabi olacaktı.

Prensesler de gelip aralarına katıldı, fakat beklenen şey olmadı; yani cinsel birleşme... Çünkü bu iş için sevgiden fazlası gerekiyordu. Ve neyin gerekli olduğunu ancak Âdem’den sonra kavrayabildik. Tanrı insanı yaratmaya karar verdiğinde bu kez ışıktan değil, topraktan olsun istedi. Bu sayede yaşadıkları gezegene bağlı bir yaşam sürecekti ve orayı sevmek zorunda kalacaklardı. Hammadden ne ise, sen aslında osundur. Siz topraksınız, biz ise ışık; fakat bedenlerimiz aynı.

İlk başta siz de bizim gibi kırk erkek kırk kadın olarak yaratıldınız. Bizden farklı olarak, siz çoğalmayı başardınız. Fakat bu kez de ortada başka bir sorun vardı. Tanrı birleşen çiftlerin aile olmasını istiyordu. Ancak siz çokeşliliği seçtiniz. Erkek ve kadın arasında

sadece şehvet duygusu hâkimdi. Şehvet sevgiye dönemediği için aile kurumunu oluşturmamıştınız. Bizde eksik olan sizde, sizde eksik olan da bizdeydi; lâkin sevgi ve şehvetin ikisinin bir arada olması gerekiyordu.

İşler Tanrı'nın istediği gibi gitmedi. Bu yeni ırk İblis'e o kadar çabuk kanmıştı ki kimse bu kadarını beklemiyordu. Çok zekiydiler. Bilim ve teknolojiye hızlı bir ilerleme kaydederek, Tanrı'ya kafa tutma noktasına gelmiş ve adeta tanrılıklarını ilan etmişlerdi. Ve Tanrı yeni bir insan ırkı yaratmaya karar verdi.

Dünya'nın en güzel bölgesinde devasa bir bahçe oluşturdu ve insanlar oraya girip zarar vermesinler diye etrafını kozmik bir ışınla kuşattı. Yeryüzündeki bitki ve hayvanların hepsinden alıp o bahçeye koydu. Bahçenin adı Aden'di. Yerin toprağından Âdem'i yarattıktan sonra onu Aden'e yerleştirdi. Ve Tanrı yeni bir şey denemek üzere harekete geçti. Kırk çift değil, tek çiftle başlayacaktı bu kez insanlık hayatı. Fakat kadını ayrı olarak yaratmadı. Âdem'in kaburga kemiğini alıp onun dişi bir genetik kopyasını meydana getirdi. Kocasını adını 'Kadın' veya başka bir söyleyişe göre 'Nisa' koydu. Çocukları olduktan sonra bu ad 'Havva' olarak değiştirilecekti. Hiçbir canlı kendisinden nefret etmez. Bu yüzden Âdem karısını çok sevdi, hatta ona âşık oldu; çünkü Kadın onun ikiziydi, tıpatıp kendisiydi.

Onun soyu daha tutkulu, daha duygusal ve daha inançlıydı. Âdem de Şeytan'a kanmıştı, fakat Tanrı ondan gelecek olan nesle güveniyordu. Aden'den kovulduktan sonra bile Tanrı onlarla birlikte olmaya devam etti. İki ırkın karışmaması için çok uğraştı. Seçtiği soy hattını her zaman korudu. Bu soy İsa'nın gelişine dek muhafaza edilmeliydi ve oldu da. İsrail milleti bu işi gayet iyi başardı. Fakat maalesef Yahudiler hâlâ kendilerini üstün ırk zannediyorlar."

"Üstün tek bir ırk var: Türk ırkı... Tanrı'nın seçiminin benim için hiçbir ehemmiyeti yok, zaten yakında onu öldüreceğim için... önemli olan benim seçimim."

"Daha sonra sana Türklerle ilgili bir sır vereceğim."

"Neymiş o?"

"Sabret biraz. Şimdi gelelim şu hayvana benzeme meselesine.

Kusursuz varlıklar suç işleyince başlarına ne gelir, biliyor musun?"

"Bahsettiğin kusursuz varlıklar melekler ise... en sonunda senin geldiğin duruma düşerler herhalde."

"Evet, kısmen doğru. Tanrı evlatlarını tedip etmek için onları alçaltır, yani kademe olarak geriye götürür. Bundaki amaç kendilerini düzeltmelerini sağlamaktır. Yani bu, geri dönüşü olan bir uygulamadır. Meselâ ben üçüncü gökten ikinciye düşürülmüştüm; fakat bir müddet sonra yaptığım hatayı görüp kendimi düzelttim ve altıncı göğe kadar yükseldim. Ancak Tanrı'nın affedemeyeceği ciddi günahlar söz konusu olursa... İşte bu tam bir felâket... Öyle bir durumda o kusursuz varlık, hayvana dönüştürülür."

"Ne?"

"Evet, doğru duydun. Hayvana benziyoruz, çünkü Tanrı bu dönüştürülme cezasını aklımızdan hiç çıkarmamamızı istiyor. Adeta bizi damgalıyor. 'Etrafınızdaki diğer canlılara bakın ve aklınızı başınıza alın, aslında onlardan pek de bir farkınız yok ve eğer sözünden çıkarsanız siz de onlardan biri haline gelebilirsiniz' gibi bir mesaj vermek istiyor sanki. Bundan daha büyük bir ceza, daha büyük bir aşağılanma olabilir mi, soruyorum sana?"

"Yok... Tabi ki olamaz, ama... O zaman sen ve diğerleri... ve de Şeytan... Hepiniz için hâlâ umut var, öyle mi?"

"Hayır."

"O halde siz neden hayvana dönüşmediniz?"

"Aslına bakarsan Lucifer dışında hiçbir melek bu dönüşümü yaşamadı. Dünya'ya atıldıktan sonra Şeytan, yaratıcısını her geçen gün daha da fazla öfkeliendiriyordu ve sonunda Tanrı onu yılanı çevirdi."

"Yılan mı? Demek Havva'yı kandıran yılan hikâyesi doğruymuş! Peki, neden sadece o? Sizin işlediğiniz suçlar yeterince ciddi değil miydi?"

"İblis'in yılan olarak yaşadığı dönem fazla uzun sürmedi. Âdem ve karısı Aden'den kovulduktan sonra Şeytan tekrar eski haline döndü. Bunu sağlayanlar Yeryüzü Tanrıları'ydı. Ve o andan sonra, isyan ederek Dünya'ya giden hiçbir melek -Tanrı istese de- dönüşüme maruz kalmadı."

“Dur biraz. Bu Yeryüzü Tanrıları da kim?”

“Dünya’da yaratılan ilk insanlar... Kırk erkek ve kırk kadın olarak yaratıldıklarını söylemişim ya, işte bu seksen kişi normal meleklerden çok daha üstün varlıklar haline geldiler. Bu güçlerini bilim sayesinde elde ettiler. Ama sadece seksen kişi... Onların soyu ise, sıradan ölümlü insanlar olarak dünyanın çeşitli bölgelerine dağılıp yaşantılarına devam ettiler.

Gökte olduğu gibi yerde de gezegen dört kısma ayrılmıştı. Kuzey’in kralı Maya, Güney’in kralı Sümer, Doğu’nun kralı Med ve Batı’nın kralı Babil’di. Bunlar kırk erkek arasından Allah’ın seçtiği dört insan idi. Her krallığa on erkek ve on kadın olarak dağıtıldılar. Ve bir müddet sonra günaha düştüklerinde, bu dört kral, ibreti âlem olsun diye Tanrı tarafından dönüştürüldüler. Maya yarasaya, Sümer yılanı, Med kurda ve Babil ise kartala dönüştü. Fakat biraz önce de söylediğim gibi bu zeki ırk, bilimde o kadar ilerledi ki daha sonraları dönüşümü engelleyici hatta tersine çevirici bir yöntem keşfederek Tanrı’ya adeta kafa tuttular.”

“Peki ya Tanrı’nın bedeni? O neye benziyor?”

“Onu insan şeklinde gören melekler var.”

“Ee? Sence de çok saçma değil mi? Hepimiz aynı vücuda sahibiz! Eğer bu fiziksel yapımız bir çeşit aşağılanma veya cezalandırılma ihtimalinin durumu ise, onun da bizimle aynı konumda olmasını nasıl açıklayacaksınız?”

“Tanrı’yı hiç görmedim. Zaman zaman gökleri ziyaret eder ve bazı meleklerle talimatlar verirmiş. Onunla yüz yüze konuşma fırsatı bulan kardeşlerim, her defasında farklı bir görüntü ile karşılaştıklarını söylüyorlar.”

“Bu da ne demek?”

“Yani o, istediği zaman istediği şekle bürünebiliyor. Gerçek yapısının ne olduğu hakkında kimsenin bir fikri yok.”

“Peki, gördükleri kişinin o olduğunu nereden biliyorlar?”

“Hissediyorlar. Onun sana ne şekilde görüldüğü önemli değil, gözlerinin içine bakar ve sen onu tanırsın. Çoğu zaman konuşmasına bile gerek kalmamış, bakışları vasıtasıyla sanki yüreğine, ruhuna konuşmuş.”

“Tanrı ile karşılaşmış olmayı çok isterdin, değil mi?”

“Evet.”

“Onu seviyor musun?”

“Seviyorum, ama çok kızgınım.”

“Ben de çok kızgınım, fakat senden farklı olarak, ben onu sevmiyorum. Ve seni de anlamakta güçlük çekiyorum. Madem duyguların bu yöndeydi, neden irtidat ettin?”

“İrtidat aslında ne demek biliyor musun? Kendi ayakları üstünde durma, doğruya ve yanlışa kendi başına karar verme isteği... Evet, bağımsızlık istiyorum, ama bunun için Tanrı’nın ölmesine gerek yok. Öyle ya da böyle o benim babam...”

Bir müddet sessizlikten sonra, Mustafa adama doğru birkaç adım daha yaklaştı ve şöyle dedi:

“Tamam Marduk.. Sana yardım etmeyi kabul ediyorum. Ancak benim de senden bir isteğim olacak.”

Genç kız etrafı iyice kolaçan ettikten sonra yavaş ve tedirgin bir şekilde soyunmaya başladı. Gerçi burayı kendisinden başka kimse bilmiyordu, ama yine de tedbirli davranmak zorundaydı. Çırılçıplak yüzmekten o kadar keyif alıyordu ki fırsat buldukça gizlice bu göl kenarına gelip kendini soğuk sulara bırakıyordu.

“Çok güzelsin sevgilim.”

Kız korkmuştu. “Kimsin?” diye bağırdı. Ağaçların arasından çıkan yakışıklı bir adam kıza gülümseyerek bakıyordu.

“Ya sen ne yapıyorsun? Beni takip mi ettin yoksa?”

“Müstakbel karımın gizli yeri burasıymış demek!”

“Lütfen kapat gözlerini, sudan çıkıyorum. Ha, bu arada... ben senin karın falan değilim.”

“Seni doğal güzelliğinle görme fırsatını tepeceğimi nasıl düşünürsün? Hadi, inat etme de gel.”

Kız gölden çıkıp hızlıca üzerini giydi. Oturdular bir kenara.

“Neden işi yokuşa sürüyorsun. İstersen hemen şimdi burada karı

koca olabiliriz.”

“Aklın fikrin hep orda! Daha bir kadınla nasıl konuşman gerektiğini bile bilmiyorsun. Üstelik seni henüz tam olarak tanımıyorum.”

“Yaklaşık iki aydır görüşüyoruz. Gerçek şu ki ben seni çok daha öncesinden tanıyorum. Aslında, karı koca olmak derken cinselliği değil aile kurmayı kastetmiştim. İstersen şu anda bunu yapabiliriz.”

“Nasıl yani? Beni çok önceden tanıyor olamazsın!”

“Lütfen senden sakladığım için beni affet, ama... Ben de onlardanım.”

“Kimlerdensin?”

“Ne? Yoksa sen... Sen bir Aryan mısın?”

“Evet.”

Kızın gözleri doldu ve içten içten ağlamaya başladı.

“Niye yalan söyledin? Önce kendine âşık ettin...”

“Ağlama ne olursun! Evet, seni kandırdım, ama sevgim yalan değil.”

“Çok alçak bir adammışsın! Bunu bana nasıl yaparsın? Bir de kalkıp evlenmek istediğinden bahsediyorsun! Aryanlarla evlenen kadınların çocuklarının durumunu bilmiyormuşsun gibi...”

“Evet, biliyorum, onların geri zekâlı dev çocukları oldu. Ama ne yapayım? Sana aşığım ve şundan eminim ki duygularımız karşılıklı. Lütfen gelecekte korkup şimdi yaşayacağımız mutluluktan mahrum bırakma ikimizi. Seni seviyorum Dila. Üstelik belki bizim bebeğimiz normal sağlıklı bir insan olur.”

Sarılıp Dila’yı yanağından öptü. Uzun uzun konuştu ve sonunda kızı ikna etti.

“Tamam, evlenelim, ne olaksa olsun.” dedi Dila. “Ancak senden bir hediye istiyorum.”

Adam hem çok sevinmiş hem de çok şaşırmıştı.

“Nedir o?”

“Geldiğin yere beni de götür. En azından bir kez göreyim, orası hayal bile edilemeyecek kadar güzelmış, lütfen benim için bu iyiliği

yap.”

“Sana söylemem gereken başka bir şey daha var. Biz zannettiğin yerden gelmiyoruz.”

“Ama herkes Aryanların yeraltı uygarlığına ait olduklarını bilir. Yoksa bütün o üstün özelliklere nasıl sahip olabilirsiniz ki?”

“Tanrı’ya inanır mısınız?”

“Pek sayılmaz. Hem bunun konumuzla ne alakası var?”

“Bizler onun oğullarıyız. Bir zamanlar göklerde yaşamakta olan melekler idik.”

“Ne? Ciddi olamazsın! Bak, eğer yalan söylüyorsan seni hiç affetmem, bilesin.”

“Tanrı’ya isyan edip buraya geldik. Onun izni olmadan başka bir yere gitmemiz yasak ama yaptık işte. Senin için Tanrı’yı karşıma aldım ve o belki, bir şekilde bizi öldürmeyi başaracak. Ölümü dahi göze alarak geldim dünyaya. Çünkü daha gökteyken seni tanıyor ve sürekli her adımını izliyordum. Ve derken inanılmaz bir şey gerçekleşti, âşık oldum. Kadın meleklerle karşı hissedemediğim bir duyguydu bu. Siz, Havva’dan gelen kadınlar nasıl bir büyü yapıyorsunuz anlamadım, ama seni gözetlemeye başladıktan sonra içim yavaş yavaş değişmeye başladı. Dışım melekti, ancak içim gitgide insanlaşıyordu. O ilk bakış, ilk kıvılcım gibiydi, alev alev yanmam için yeterli bir şeydi. Artık bu işin sonu nereye varacak hiçbirimiz bilemiyoruz, fakat şunu çok iyi biliyorum: ben, seni... seviyorum... seviyorum... hem de ölesiye.”

Ve şimdi de adam ağlıyordu. Çömelmiş, elleriyle yüzünü kapatmış bir hâlde ve de hıçkıra hıçkıra...

“Marduk... Sevgilim... Ben de seni seviyorum canım.” diyerek kucakladı adamı ve... Binlerce yıldır hep bu anın hayali ve özlemiyle yaşayan Marduk; sonunda cinselliğin, karşı konulamaz kadın çekiciliğinin ve iki ayrı bedenin tek vücuda dönüşme isteğinin ne demek olduğunu anlamıştı.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu Marduk.

“Çok mutluyum. Kocamın kollarındayım, her şey istediğim gibi, daha ne olsun?”

“Özür dilerim, galiba biraz canını yaktım.”

Bu söz Dila’yı güldürdü.

“Biraz mı? Bir ara beni öldürmeye çalışıyorsun zannettim.”

Derken şiddetli bir patlama ile irkildiler.

“Bu da ne? Neler oluyor?” diye bağırdı Dila.

“Bilmiyorum. Ses yukardan geldi.”

Hızlıca üstlerini giydiler. Öğle saatleri olmasına rağmen hava gittikçe kararıyordu ve rüzgâr daha sert esmeye başlamıştı.

“Hayıııı!”

Marduk’un bu haykırışı Dila’yı iyice tedirgin etti.

“Ne oldu Marduk? Kötü bir şey mi var?”

“Bunu gerçekten yapmak isteyeceğine hiç ihtimal vermemiştim, ama yanılmışım.”

“Neyden bahsediyorsun?”

“Tanrı... Galiba ciddi ciddi dünyayı yok ediyor. Duyduğumuz, gök gürlemesiydi. Birazdan yağmur yağmaya başlar.”

“Ne? Yoksa o bunak ihtiyarın söyledikleri doğru muydu? Yeryüzü sular altında mı kalacak?”

Nuh denilen adam yıllardır bir gemi inşa etmekte idi. Güya büyük bir tufan meydana gelecek ve dünyadaki her canlı suda boğularak ölecekti. Kimse bu yaşlı adamın söylediklerini kaale almamıştı, çünkü tarih boyunca gökyüzünü kaplayan bulutlardan su aktığına hiç şahit olmamışlardı. Yukarısı ezelden beri bulutlarla kuşatılmış bir halde olduğundan insanlar yıldızları, ayı ve güneşin parlamasını bilmezlerdi. Kutuplar gibi buzul bir ortam yoktu, dünyanın her yerinde ılıman bir iklim hâkimdi. Bitkiler ve toprak ihtiyaç duyduğu suyu havadaki nemden fazlasıyla elde ediyordu. Yağmur bir gereklilik değildi ve zaten kimsenin bu konu hakkında herhangi bir fikri de yoktu. Bu yüzden Nuh’a inanmadılar. Onu kafayı yemiş yaşlı bir bunak olarak gördüler.

Bulutların rengi daha da siyahlaşmış, rüzgâr fırtınaya dönmeye başlamıştı. Gök gürlemelerinin şiddetinden yer bile sarsılıyordu; herkes bu durumun normal bir şey olmadığını artık daha net

görebiliyordu.

Marduk ve Dila koşarak şehre geldiklerinde insanların panik içinde kaçışmakta olduğunu gördüler.

"Annemi, babamı ve kardeşlerimi bulmamız lâzım." dedi Dila.

"Üzgünüm karıcım, az önce kargaşa esnasında devler tarafından öldürüldüler. Ailenden sağ kalan kimse yok."

"Ne diyorsun sen ya? Nerden çıkardın şimdi bunu?"

"Unutma, hâlâ bir meleğim ve onların nasıl öldürüldüklerini şu an görebilmekteyim. Maalesef artık çok geç."

"Aman ne güzel! Doğaüstü yeteneklere sahip bir kocam var ama hiçbir işe yaramıyor! Aptal aptal konuşacağına yardım et! Durdur şu saçmalığı ve ailemi tekrar hayata döndür. Sen de bir Tanrı isen bunu başarabilirsin, ne olursun bir şeyler yap!"

Marduk Dila'yı kucağına aldı ve herkesin şaşkın bakışları arasında yerden yavaş yavaş yükseldiler. Yağmur damlaları ise çoktan harekete geçmiş, insanoğlunun ve tüm yaşamın üzerine acı acı yağmaya başlamıştı bile. Kaybedecek vakit yoktu, hızla uçarak oradan uzaklaştılar. Yüksek bir dağın tepesine gelip büyükçe bir mağaranın içine girdiler.

"Bunu yapabildiğinizi bilmiyordum."

"Neyi?"

"Uçmandan bahsediyorum."

"Kendimizi her yönümüzle açığa çıkarmak istemediğimiz için birçok yeteneğimizi insanların önünde yapmaktan imtina ettik."

"Bir şeyi merak ediyorum, anlatılan efsane doğru mu?"

"Ne efsanesi?"

"Yeraltında yaşadığı söylenen üstün ırk, yani Aryanlar... Gerçekten de var mı böyle bir şey?"

"Evet var. Sen Âdem'in soyundan geliyorsun. Ama o, dünyadaki ilk insan değildi. Daha öncesinde yaratılan ve kırk erkek ile kırk kadından oluşan seksen kişilik bir grup insan var. Onlar kendilerini üstün gördükleri için yeryüzündeki diğer insanlarla, yani sizin soyunuzla birlikte yaşamak istemediler ve yeraltında

yeni bir uygarlık kurdular. Ve işin aslı, haklılar... Onlar üstün ırk... Benim yapabildiğim birçok şeyi onlar da yapabiliyor, yarı insan yarı tanrı diyebileceğimiz ölümsüz varlıklar... Ve onların bu hale nasıl gelebildiğini Tanrı bile açıklayamıyor, ne olduysa Âdem yaratıldıktan sonra oldu, birdenbire değişiverdiler.”

“Peki ya şimdi ne yapıyorlar? Tufan onları da öldürecek mi?”

“Zannetmem. O kadar gelişmiş bir medeniyetleri var ki...”

“O halde oraya gidelim, birlikte yeni ve güzel bir hayata adım atabiliriz.”

“Bu imkânsız, onlar istemediği sürece kimse...”

“Yeter artık! Hep bahane bulmandan bıktım. Allah’ın oğlu değil de sıradan bir adamın oğlu gibi davranıyorsun. Bari Nuh’un gemisine gidelim, orada güvende oluruz.”

“Gelirken geminin üstünden geçtik. Sen korkudan gözlerini kapattığın için göremedin. Geminin çevresinde toplanan binlerce insan ona binmeye çalışıyordu, fakat Nuh kapıları çoktan kapatmıştı. Oraya inmeye çalıştım, ancak görünmez bir kalkan bana engel oldu.”

Günler birbiri ardına geçip gidiyor, yağmur ise durmaksızın yağmaya devam ediyordu. Mağaraya hapsedikleri için zaman zaman dışarı çıkıp yiyecek bir şeyler getiriyordu. Her ne kadar kendisinin yaşamak için yemeye gereksinimi olmasa da Dila açlıktan ötürü epey bir sıkıntı çekiyordu.

“Ne oldu, yağmur durmuş mu?”

“Bugün kırkinci gün ve hâlâ yağıyor. İstersen gel de şu inanılmaz manzaraya bak.”

Mağara ağzından dışarı baktığında Dila korku içinde bağırmaya başladı.

“Olamaz! Marduk! Marduk, ne yapacağız şimdi?”

Gözlerinin görebildiği en uzak noktaya dek her yer su ile örtülmüştü. Deniz, bulundukları yerin neredeyse yirmi otuz metre aşağısına kadar yükselmişti.

“Korkma.” dedi Marduk. “Hemen buradan çıkıyoruz, sana bir müjdem var.”

Biraz sonra orada ayrılıp yürüyerek dağın diğer tarafına geçtiler.

Dila gördüğü şeye inanamıyordu. Nuh'un ki kadar büyük olmasa da bir gemi... Oracıkta bağlı bir halde duruyordu.

"Bunu yapmam biraz zaman aldı, ama sonunda tamamladım. Sadece malzeme bulmakta biraz zorlandım o kadar..."

Dila mutluluktan ağlıyordu.

"Seni seviyorum! Seni çok seviyorum, canım kocacığım! Niye daha önce söylemedin?"

"Bir umut, belki yağmur diner diye bekledim. Ancak görüyorum ki birkaç saat içinde burası da tamamen suya batacak. Hadi binelim."

Fakat binemediler, çünkü artarda düşen yıldırımlar gemiyi yakıp küle çevirdi. Bu bir tesadüf ya da alın yazısı olamazdı. Marduk kafasını göğe kaldırıp babasına küfürler ederken, Dila önünde uzanan uçsuz bucaksız denize kendini bırakmak istercesine yere diz üstü çöktü.

"Boşuna uğraşıyoruz. Bütün insanlar yok olana dek durmayacak. Bizi görüyor ve çok güçlü, ona karşı koyamayız."

"Umutsuzluğa düşmek yok! Ölmene izin veremem."

Dila'yı kollarına alıp göğe doğru uçmaya başladı. Niyeti bulutların ötesine geçip her şeyin olup bitmesini yukarıda, bulutların üstünde beklemektir. Fakat bir güç onu aşağıya itiyordu. Olanca kudretiyle buna karşı koymaya çabalasa da nafi... Marduk'u engelleyen bu gizli el, onu suyun bulunduğu seviyeye gittikçe yaklaşıtıyordu. Sonunda daha fazla dayanamadı ve ikisi birden azgın dalgaların içine düşüverdiler.

"İnatçılığı bırak artık sevgilim. Hadi, son kez sarıl... Vedalaşalım. Sen ölümsüzsün, ama bana daha fazla acı çektirmeye hakkın yok. Yavaş yavaş ölmektense, izin ver şimdi burada ve de hızlıca olsun ne olacaksa."

"Bunu benden isteme. Karımsın, canımın parçasısın. Seni bırakamam. Ey Baba, Ey Yehova... Sana yalvarıyorum, ne olursun acı bize. Lütfen... lütfen ayırma bizi!"

Son gücüyle tekrar yukarı çıktı. Bedeni sanki tonlarca ağırlıktaki bir yükün altına girmişti. Önce bir miktar düşüyor, sonra zor da olsa biraz yükselmeyi başarıyordu.

Biraz sonra Marduk'un her yerinde şiddetli ağrılar meydana geldi. Eti pul pul dökülmeye başlamıştı. Bu durum tarifi imkânsız bir acı veriyordu. Kucağında dünyalar güzeli bir kadınla havada asılı bir halde duran adamın bas bas bağıarak meydana getirdiği o sitem dolu haykırışlar su damlalarına, rüzgâra ve bulutlara yapışıp Tanrı'nın katına ulaşamadığı için olsa gerek; maddesel bedeni eriyip denize karışan Marduk sonunda sadece görüntüden ibaret bir hale geldi. Ve... Dila suya düştü. Kocasını tam manasıyla çaresizlik içindeydi, fiziksel hiçbir etkisi olmayan bir ruha dönüştüğü için elinden olan biteni büyük bir acı ve kederle izlemekten başka bir şey gelmiyordu. Karısının denizin derinliklerine doğru batışını görmekten daha büyük bir ceza olamazdı herhalde.

"Rahatladın mı? Ey Baba, nasıl bu denli acımasız olabiliyorsun? İşte hepsi bu kadar... Bana çektirebileceğin acı, yapabileceğinin hepsi bu! Ama şimdi sıra bende, beni izlemeye devam et!"

Saatler sonra odanın dışına çıktığında, onu oraya getiren Agarta Konseyi üyesi heyecanla sordu:

"Konuştunuz mu?"

"Evet... İlk önce şaka falan yaptığınızı düşünmüştüm, fakat daha sonra... Bana her şeyi gösterdi. Bütün yaratılışı, başlangıcı, dünyanın ilk günlerini, nasıl yaratıldığını... Gözlerimle gördüm, kulaklarımla işittim ve tüm bedenimle hissettim. Hepsi gerçek ve hepsi inanılmazdı."

"Peki, ne amaçla yaratıldığını öğrendin mi?"

"Öğrendim."

"Eğer bu bir sır değilse, bana da söyler misin?"

"Her zekâ sahibi varlık gibi, o da bir aile kurmak istemiş. Ve... Bir babanın kendi yapamadığı veya yapamayacağı şeyi, oğlunun yapmasını ve başarmasını arzu etmesi gibi; gerçekleştirmemi istediği çok önemli bir iş var."

"Nedir o?"

"Işığı... Ve dolayısıyla Tanrı'yı yok etmemi istiyor."

“Ne? İnsan Tanrı’yı nasıl yok edebilir? Bu... Bu çok mantıksız bir istek. Böyle bir şey mümkün değil. Üstelik senin gibi, inanılması güç her türlü hadiseyi ‘saçma’ olarak yorumlayan bir kişi, herhâlde bunu da çok saçma bulmuştur. Yani, umarım görevi reddetmişsindir.”

“Şimdiye dek Tanrı hakkında pek düşünmemiştim. Zaten var olup olmadığı konusunda da emin değildim. Ama korkacak bir şey yok. Bu benim kaderim. Üstelik sen söyledin, kim olduğunu merak ediyorsan bu odaya gir dedin. Ve de artık ben... kim olduğumu biliyorum. Siz onu sadece ‘karanlık’ zannediyorsunuz, fakat babamın asıl adı, ‘ölüm’... Tanrı’nın katına çıkacağım. Onu ve lânet olası ışığını karanlığa gömeceğim. Sen bunu imkânsız olarak görebilirsin, ama içerde ne yaşadığımı bir bilseydin... Tanrı’nın üzerimde hiçbir hâkimiyeti ve gücü yok, çünkü ben... ölümün oğluyum. Ve... O’nu ancak ben öldürebilirim.

Biraz sonra Mustafa’yı fazlasıyla şaşkınlığa uğratan başka bir şey oldu. Şimdiye dek hiç görmediği tuhaf bir uçan cisim geldi ve hemen önlerine iniş yaptı.

“Bu... ne kadar güzel bir uçak böyle!”

“Sayın liderim, arzu ederseniz araca binip sohbetimize kaldığımız yerden devam edelim. Size unutamayacağınız bir yolculuk yaşatacağıma söz veriyorum. Ve bu esnada yeraltı dünyasının birçok sırrına vakıf olacaksınız.”

Mustafa sessizce ve kendi kendine şöyle fısıldadı:

“Bu inanılmaz! Bak işte fırsat ayağımıza geldi. Evet, sevgili Marduk, umarım bedenimin içinde rahatsındır. Bundan sonrası için yardımlarını bekliyorum. Aryanların ülkesine ulaşabilmemiz için aracı ele geçirmek zorundayız.”

11. BÖLÜM

Musa kendine hep aynı soruyu soruyordu: “Neden bu kadar silik bir kişiyim? Doğru düzgün konuşmayı bile beceremiyorum.”

Çocukluğu ve gençliği boyunca daima ön planda olmasına rağmen, bir müddet sonra bu popülerliğini kaybetmişti. Herkes onu Firavun’un oğlu zannediyordu; fakat Musa gerçeği biliyordu, Mısırlı değildi. O şaşaalı hayata ve bulunduğu yüksek konuma bir türlü adapte olamıyordu, çünkü gerçek ailesi İsrail soyundandı ve bunu bile bile kendi milletine eziyet eden ve onları hor gören bir tutumu destekleyemezdi.

İşte bu yüzden, sırf kendi milletinden birini korumak adına cinayet işledi. Ve o andan itibaren hayatı değişiverdi. Safını iyiden iyiye belli etmenin vakti artık gelmişti.

Bu olaydan sonra artık herkes Musa’nın gerçek kimliği hususunda konuşmaya başlamıştı. Dedikodular Firavun’un kulağına kadar gitti. Musa için kaçmaktan başka bir seçenek kalmamıştı. Uzaklara, çok uzaklara giderek izini kaybettirdi.

“Adım Musa... Midyanlı kâhin Yitro’nun sürüsüne çobanlık yapıyorum, kendisi karımın babası olur. Yardımlarınız için size minnettarım. Sürüyü toplayıp getirmeseydiniz kayınbabama ne cevap verirdim, bilemiyorum.”

“Koyunlar uçurumdan düşmek üzereydi. Doğrusu hayvanları neden bu kadar başıboş bıraktığını anlayamadım. Seni uzaktan izledim, yanan bir çalının karşısında duruyordun. Kendi kendine konuşuyor gibi bir halin vardı.”

“Hayır, kendi kendime konuşmuyordum. Belki inanması biraz güç, ama... neyse boş ver.”

“Lütfen anlat, orada ne oldu?”

“Ey yabancı! Tanrı’nın benimle nasıl konuştuğunu mu öğrenmek

istiyorsun? Ne olup bittiğini daha ben bile tam olarak anlayabilmiş değilim. Rüya da gibiyim. Ve çok ilginçtir ki deminden beri seninle hiç kekelemeden konuşuyorum. Bu çok iyi oldu, böylelikle Tanrı'nın bana verdiği görevi şimdi kendime güvenerek yapacağım."

"Ne demek istiyorsun? Biraz önce Tanrı ile mi konuştun? Yoksa sen de mi bazıları gibi ateşe tapıyorsun?"

"İnanmayacağını biliyordum, ama yaşadığım tamamıyla gerçektir. Benimle ateşin içinden konuştu. Soydaşlarımı Mısırlıların esaretinden kurtarmamı söyledi. Gerçi bu konuda kendime pek güvenmiyorum ama... En azından şu kekemeliğimden kurtuldum, artık Firavun'un huzurunda daha bir cesaretle konuşacağım."

"Maalesef Musa, dilindeki eğrilik sadece geçici bir süre için düzeldi. Sohbetimiz sonlandığında eski haline döneceksin."

"Bunu da nerden çıkardın? Sen kimsin ki Allah'ın bana bahsettiği bir hediye hor görüyorsun?"

"Kim olduğumu gerçekten hatırlamıyor musun?"

Büyük bir şaşkınlık içindeki Musa, bu gizemli yabancından iyiden iyiye korkmaya başlamıştı.

"Hayır! Seni hatırlamıyorum!"

Adam Musa'nın kolundan tutup çalıya doğru sürükledi. Onlar yaklaşıncı çalı tekrar alev aldı. Ateşin içinden gelen ses şöyle dedi:

"Ey Musa! Sonsuza dek varlığını sürdürecektir olan yeni bir yeryüzü ve üzerinde ebediyen yaşayacak iyi insanlarla ilgili vaadimin gerçekleşebilmesi için bu adamın sözünü dinle. Onun adı Melkisedek... Benim kâhinim..."

Çalıdaki ateşin rengi giderek kızıllaştı ve sonrasında o kırmızı ateş topak topak bir hale bürünerek mis kokulu güllere dönüşüverdi.

Melkisedek Musa'nın başına elini koydu ve onu kutsadı.

"Artık seninle hep bu gül ağacının dibinde buluşacağız. Şimdi git, yapman gerekeni yap." diyerek Musa'nın yanından ayrıldı.

Musa sürünün başına döndüğünde yavaş yavaş her şeyi hatırlamaya başladı. Ve hatırladıkça büyük bir korkuya kapıldı. Yaşadığı hayatın bir kurgudan ibaret olduğunun farkına varması her ne kadar heyecan verici idiyse de kurtulduğunu zannettiği bu

dünyaya geri dönmek hepsinden daha korkutucuydu.

Birinci göğre çıktığı ve Yehova'nın huzurunda tir tir titrediğı o andan beri kekelemesi hiç geçmemişti. Hanok olarak yaşadığı her ânı hatırlaması hiç de iyi bir şey değildi. Çünkü kendisini canına kıyma noktasına getiren her şey şimdi zihninde bir bir canlanıyordu. Fakat dünyadaki görevini tamamlayana dek Hanok olduğunu unutması gerekiyordu. Musa olarak halletmesi gereken çok fazla iş vardı.

Dağdan yavaş adımlarla indi. Musa gittikten bir müddet sonra, Melkisedek'le karşılaştıkları yerde, toprağın yüzeyinde ufak ufak delikler açıldı. O deliklerden dışarı çok sayıda yılan çıkmaya başladı. Yüzlercesi bir anda etrafı sardı. Derken yerin içinden derisi yılan derisi, vücudu tüysüz, belden aşağısı yılan, belden yukarısı insan görünümlü bir varlık çıktı. Yaratığın sağ elinde iki çatallı büyük bir kılıç vardı.

12. BÖLÜM

Başlangıcın evveliyatına kadar uzanan bir yolculuktu bu. Var oluştan öncesi aslında o kadar da kötü değilmiş meğer. Rüya görmek gibi...

Karanlık, onu henüz Tanrı'nın olmadığı zamanlara götüreceğini söylediğinde Mustafa bunun korkunç bir duygu olacağını düşünmüştü; ama gerçek şuydu ki hiç bu kadar huzurlu ve mutlu hissetmemişti.

Aklından geçirdiği her ne ise hemen o an karşısına geliveriyordu. Rüya da olsa Fikriye ile sohbet etmek, ona dokunmak, hatta Köşk'ün odasında onunla birlikte olmak son derece keyifliydi. Yaşadıklarının normal rüyadan tek farkı, bilincinin daha açık, yaşananların daha sahici olmasıydı.

"Özür dilerim canım. Senden binlerce kez özür diliyorum."

"Buna hiç gerek yok paşam. Lütfen geçmişi unut ve şimdiye bak. Yaşadığımız şu ânin tadını çıkaralım doyasıya."

Her türlü fizik kanununa aykırı olarak bu harikalar diyarında imkânsız denebilecek her şey çok kolay bir şekilde mümkün hale gelebiliyordu. Fikriye'yi kollarına alıp istediği yere uçarak gidebiliyor, gökyüzünde bulutların üzerine uzanıp yıldızları seyredebiliyordu.

Bu keyifli anların sonuna gelindiğinde Mustafa'nın yüreği hüznle doldu. Sevdigi tek kadınla birlikte tarifi imkânsız güzellikte bir vakit geçirmesine rağmen...

"Olmaz!" dedi içinden. "Bu kadarcık mutluluk kime yeter ki?"

Sonsuza dek sürmüyorsa, hiç istenmemesine rağmen bir anda bitiveriyorsa, güzel de olsa hiçbir anlamı olmuyordu yaşananların. İşte hayat da böyle bir şeydi. Tam alışıyorsunuz, tam dünyaya adapte olmaya başlıyorsunuz ki her şey bir anda tersine dönmeye başlıyor. Ölüm denen o lânet hastalık insanın sevincini kursağında bırakıyor.

Ancak bu yaşadığı tecrübeden sonra, asıl suçlunun ölüm değil de yaşam olabileceği yönünde bir düşünce hâkim olmaya başladı

Mustafa'ya.

"Görüyorsun değil mi oğlum? Ne tür bir acı çektiğimi şimdi sen de anlıyorsundur. Kısa bir süreliğine de olsa o anları yaşadın; fakat ne oldu, gerçek yaşama geri dönmenle birlikte ışığın ve yaşamın aslında ne anlama geldiğini şimdi daha iyi kavradın."

"O... o tamamıyla gerçektir. Dokundum, kokladım, hatta tadını bile aldım. Şimdi bütün bunları kendi kendime mi kurdum? Zihnimin içinde mi olup bitti her şey?"

"Evet. Ama soruyorum sana, yalan da olsa mutluluk verici sayılmaz mı? İsteddiğini yapabilmek... Bunun adı 'özgürlük'... Bilincinin derinliklerinde Fikriye vardı, canın onu istiyordu ve sen hiç farkına varmadan karşına çıkıverdi. Rüyada gerçeği yaşamak, şimdiki hayatından daha zevkli değil mi? Ve eğer Tanrı'yı öldürürsen, bu mutluluğu sonsuza dek tadabileceksin, tabi diğer insanlar da. Tüm zekâ sahibi varlıklara, kendilerinin tasarlayabileceği cennetler vaat ediyorum, bunun neresi kötü? Hiçbir şartım, talebim olmayacak, bu iyiliği karşılıksız bir şekilde, tamamen meccanen sunacağım.

Fakat o ne yapıyor? Saçma sapan engeller koyarak herkesi sınavdan geçiriyor. Bir adamın yaptığı hata yüzünden bütün insanlığın acımasızca cezalandırılması sence ne kadar doğru? O sözüm ona suç yüzünden insanlar hastalanıyor, ölüyor ve daha birçok kötü duruma maruz kalıyorlar. Fiziksel ıstıraptan farklı olarak bir de ruhsal ıstırap var ki cümle âlem bu illet sebebiyle bunalımda ve bazıları dayanamayıp intihar ediyor. Neden? Adamın canı yasak olan o meyveyi çekti diye... Bu nasıl bir adalet?

Bütün bunlara son verebilirsin. Herkesin memnun kalacağı tek yol... Başka seçeneğimiz yok. Üstelik dilersen sevdiklerinle de buluşabileceksin. Karşılıklı istek olursa, ortak bir hayali dahi yaşayabileceksiniz.

Zaten var oluş amacın da bu; Tanrı'yı öldürmek... Yıllar önce Agarta ülkesinin bilim adamları o ana dek gerçekleştirilemeyen ve imkânsız diye nitelendirilebilecek bir işi başarmak üzere harekete geçtiler; yoktan bir insan yaratmak...

Onca denemeye rağmen bir türlü muvaffak olamıyorlardı. Çünkü kimse şunu bilmiyordu, bilimin kurallarını belirleyen benim. Ancak

ben bizzat gelip tüm kudretimle bu deney odasına adamakıllı çörekledikten sonra, hem yapmakta oldukları işle, yani seninle ilgili, hem de varlık-yokluk meselesinin gizemi hususunda olumlu gelişmeler yaşandı. Zifiri karanlığa gömülen o yerden kendilerini zorlukla dışarı atmayı başaran bilim adamları; bir yandan, sonunda canlı bir cenin elde etmiş olmanın sevincini yaşarken, diğer yandan da benimle tanışmanın korku ve heyecanını yüreklerinin en derininde fazlasıyla hissediyorlardı.

Tanrı, peygamberlere ilham ettiği birçok yazıda 'başlangıç ve son benim' der. Oysa benim ne başlangıcım ne de sonum olduğu için şöyle diyorum: Ben benim. Her ne kadar bu hitap şeklini Tanrı kendine atfetmiş olsa da Agartalılar, 'ben benim' diyenin gerçekte kim olduğunu o gün öğrenmiş oldular."

"Şunu çok merak ediyorum." dedi Mustafa. "Sonsuz geçmişin boyunca hep tek başınaydın. Tanrı ortaya çıkmasaydı bizler hiç var olamayacaktık. Sen yalnız bir şekilde ebediyen yaşamaya devam edecektin. Minnet duymamız gereken kişiyi neden öldüreyim?"

Karanlığın içinden hızlı adımlarla uzaklaşırken, zihninin derinliklerinde babasının biraz önce söylediği sözler şimşek misali çakıp duruyordu. O kadar öfkeliydi ki hiçbir şey görmeden rahatlıkla nasıl yürüyebildiğinin muhakemesini bile yapamamıştı.

"Varlığını ona borçlu olduğunu mu zannediyorsun? Şunu bilmende fayda var; hepiniz zaten vardınız."

İşte bu gerçeği hazmedebilmek hiç de kolay değildi. Tanrı'nın ortaya çıkışından önce, şu anda yaşamakta olan zekâ sahibi bütün canlıların, kendi cennetlerinde diledikleri gibi bir hayatları varmış meğer.

"Hiçliğe gömülü bir haldeydiniz. Işık, sizi zorla söküp aldı benden. Öyle bir meret ki bu, sürekli vahşi bir hayvan gibi saldırıyor ve etimden parçalar kopartarak bana eziyet ediyor."

"Fakat beni kendinden kopartıp buraya getiren sensin, öyle değil mi?"

"Evet, doğru söylüyorsun. Kadın ve erkeğin birleşmesinden sonra anne rahminde oluşan cenin, büyüyüp doğana dek pek bir sorun yok. Doğum esnasında, bebeğin gün ışığıyla temas ettiği o ilk anda,

karanlıktan bir 'yin' zorla çekilip bebeğin bedenine hapsediliyor. Bu, Tanrı tarafından 'yin'lerin herhangi bir rızası alınmadan zorla gerçekleştirilen bir hadise...

Fakat ben senin onayını aldıktan sonra maddesel olarak yaratılmana vesile oldum. Bu çok önemli bir fark... Ayrıca senin bedenin, tümüyle 'yin'... Yani erkek ve kadından bağımsız olarak meydana geldin, ölümler diyarındaki bir 'yin' iken, o halinle cenine dönüşmeni sağladım. Her şey senin rızan ile oldu."

"Yin de ne demek?"

"Zekâ sahibi canlıların, var olmadan önceki halleri... Hiçlikten gelen yin, dünyadaki bedenleriyle yani 'yang' ile birleşiyor ve böylelikle yaşayan insanlar meydana geliyor. 'Yin'siz bir insanın hayvandan farkı olmaz; düşünemez, karar veremez ve de hiçbir şeyin farkına varamazlar."

Ve biraz sonra çıkış kapısına ulaştı. Karanlığa o kadar alışmıştı ki şimdi de ışığın gözlerini rahatsız edebileceği düşüncesiyle tedirgin oldu. Gözleri kapalı olarak kapıyı yavaşça açtı.

"Lütfen yardım et!" diye bir ses işitti.

"Affedersiniz, siz de kimsiniz? Burası neresi?"

Eski, köhne ve rutubetli bir odaya gelmişti. Penceresi veya herhangi bir ışık kaynağı olmamasına rağmen içerisi hafif de olsa aydınlıktı.

"Ben Marduk. Hiçlik odasında hapsedildim. Eğer yardım edersen özgürlüğüme kavuşabilirim."

"Ne? Sen de mi çıkışı bulamadın? Peki, ben ne yapabilirim? Buralı bile değilim, yolu nasıl bulayım? Ama.. Galiba babamdan bizi kurtarmasını isteyebilirim."

"Senin kurtarılmaya ihtiyacın yok, çünkü onun oğlusun. Belki şimdi gücünün farkında değilsin ama zamanla her şeyi yaşayıp göreceksin."

"Beni nerden tanıyorsun?"

"Bir zamanlar Tanrı'nın meleğiydim, şu anda ise 'üç harfli' olarak anılıyorum. Seni çok iyi tanıyorum, çünkü yaratıldığın gün ben de bu odadaydım."

“Üç harfli mi? Yani sen... ‘cin’ dediğimiz varlık mısın?”

“Evet. Bir zamanlar cennette yaşıyordum. Fakat daha sonra orayı kendi isteğimle terk ettim. Sadece ben değil, benimle birlikte binlerce melek hep birden irtidat ettik. Ve artık gökler bizim için yasak bölge... Tanrı’nın lâneti üzerimizde, çünkü şimdi hepimiz Şeytan’la birlikteyiz. Tanrı’nın oğulları, İblis’in cin ordusuna dönüşüverdi.”

“O halde şu anda babama destek veriyor olmalısınız. Ne de olsa ortak bir düşmanınız var. Fakat bu Hiçlik Odası’na neden hapsediğünü anlayamadım. Senin gibi bir varlığın karanlıkta yönünü bulamaması çok saçma... Üstelik burası nasıl bir yer böyle? Oda içinde daha küçük bir oda, ama içerdeki bu aydınlığın sebebi nedir, merak ediyorum doğrusu.”

“Aydınlığın sebebi benim... Varlığımın kaynağını ışıktan aldığım için ve senin baban dolaylı olarak da olsa bizi yok etmeye karar verdiği için, Karanlık ile aynı safta değiliz. Gerçek şu ki... Yaratıldığın gün bu odaya, senin var olmanı engellemek için girmiştim ve baban bu yüzden beni buraya hapsetti.”

“Çok aptalca davranmışsın! Neden babamın egemenliğini istemiyorsunuz ki? Maddesel olarak yok olacaksınız, ama hayali de olsa herkes kendi cennetini yaşayacak, hepimiz kendi kâinatımızı yaratıp oranın tanrısı olabileceğiz. Bu kötü bir şey mi?”

“Akşamları yatağına girdikten sonra o gece çok güzel rüyalar göreceğini kendine garanti edebilir misin?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Babanın çok bilinen başka bir ismi daha var: cehennem... Cehennem, içine aldığı kişileri tutsak eder, tıpkı yıllarca burada yaşadığım ıstırap verici durum gibi... Orayı neden ‘ebedi bir ateşin var olduğu ve sonsuza dek işkence yapılan bir yer’ olarak tarif ettiklerini hiç merak etmedin mi? Her zaman güzel rüyalar göremezsin. Bazen öyle bir kâbusun içinde bulursun ki kendini, uyanıp gerçek hayata ulaşmak için çabaladıkça daha derinlere batarsın. Babanın cennet diye bahsettiği yer, aslında tam manasıyla bir bataklık... Ve oradan çıkmak ise, neredeyse mümkün değil.”

13. BÖLÜM

Ne kadar zamandır yolda olduğunu hatırlamıyor olsa da biraz sonra o güzel topraklara ulaşacağı için çok sevinçliydi. Otobüste az kişi vardı. Kimse kimseyle konuşmuyor, gecenin sessizliğinde aracın çıkardığı ufak gürültü dışında hiçbir şey duyulmuyordu.

Sonunda ilçeye giriş yapan otobüs bir müddet sonra durdu. Bavulunu alıp gecenin karanlığında düştü yola. Cırcır böceklerinin sunduğu gece senfonisi eşliğinde, zifiri karanlıktan ötürü biraz da korkarak atıyordu adımlarını.

Ve nihayet evine ulaştı. Çocukluğu ve gençliğinin ilk yılları bu evde geçmişti. Bahçe kapısını açıp içeri girdiğinde, ağaçların arasında yatmakta olan birkaç kediyi fark etti. Yanlarına gidip içlerinden bir tanesinin kafasını okşamak istedi fakat çok hırçındı.

Cebinden anahtarını çıkarıp kapı kilidine yavaşça soktu. “Umarım kilit değiştirilmemiştir.” diye geçirdi içinden. Neyse ki korktuğu gibi olmadı.

Evin içine adımını atar atmaz naftalin kokulu bir esinti okşadı yüzünü. Lambanın düğmesine usulca bastı, fakat yanmadı. Tabi ya, yıllardır boştu, elektriği kesmişlerdir herhalde, diye düşündü. El yordamıyla yatak odasına ulaştı. Herhangi bir değişiklik yoktu. Divanın üstündeki yatak ve üzerini kaplayan el işi örtü, ilk güzelliğinden neredeyse hiçbir şey kaybetmemişti.

Çok yorgun olduğundan, hemen soyunup yatağa girdi. Mis kokulu yorganı üzerine çektiğinde artık gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Annesini, babasını, o eski güzel günleri hatırlayınca kendisini ziyadesiyle mutsuz hissetmiş, süzülen yaşlarını yastığına akıtarak rahatlamaya çalışsa da bu pek mümkün olmamıştı.

Zihnini toplamaya çalışıyor, “Bu çok saçma, ne işim var benim burada?” diye içinden geçirdiği anda ise kafasındaki her şey tekrar bulanıklaşıyordu.

Neredeyse uykuya dalmak üzereydi. Derken pencerenin önünden çok güzel kuş sesleri gelmeye başladı. “Bu saatte ne kuşu bu?” dedi, ama uykusuzluğa daha fazla direnç gösteremediği için bu konu üzerinde herhangi bir fikir yürütmek istemedi. Gözleri kapanıverdi.

Saatler sonra uyandığında bütün yorgunluğunu sona erdirmiş bir halde ve umut dolu olarak kalktı yatağından. Saatine baktı, dokuz buçuk...

“Hava neden bu kadar karanlık? Yağmur mu yağıyor yoksa?”

Perdeyi açtı. O da ne? Dışarısı hâlâ zifiri karanlık, bulut falan da yok.

Apar topar bahçeye çıktı. Gökyüzünde parlayan yıldızlara baktı korkuyla. Saatini tekrar kontrol etti.

“Allahım neler oluyor? Aklımı kaçıracam, nerde bu güneş ya?”

Yan taraftaki evin kapısını çaldı. Açan olmadı. Bir daha çaldı. Kimse yoktu. Sokağa attı kendini. Birilerini bulup olan biten hakkında konuşmak istiyordu, fakat etrafta bir Allah’ın kuluna rastlamadı.

Korkudan tir tir titrer bir vaziyette yolda koşarken, uzaklardan bir yerlerden çok sayıda köpeğin havlayarak kendisine doğru gelmekte olduğunu fark etti.

Evine dönmek istedi ama kaybolmuştu. Geri dönemiyordu.

“Nerde, nereye gitti bu ev?”

Köpekler her taraftaydı. Hangi yöne kaçsa karşısına çıkıyorlardı. Neyse ki biraz sonra evinin bahçe duvarını gördü. Daha da hızlandı. Gözü dönmüş hayvanlar ise hemen arkasındaydılar. Havlamalarını ve nefeslerini ensesinde hissediyordu. Bahçe duvarının önüne geldiğinde zıplayıp tırmanmaya çalıştı, köpekler ise paçasından yakalayıp onu aşağı doğru çekmeye çabalıyorlardı.

Zar zor attı kendini bahçeye. Havlamaları hâlâ duymasına rağmen neden peşinden gelmediklerini anlayabilmiş değildi. Derken üzerine atlayan kedilerden ötürü bir anda neye uğradığını şaşırırdı.

O masum ve sevimli pisicikler adeta canavara dönüşmüştü. Kafasını yüzünü adamakıllı cırmaladıkları yetmiyormuş gibi bir de ısırma kalkıyorlardı.

Onca koşuşturmaca ve korku dolu anın sonunda nihayet evin

içine girebildi. Kan revan içindeydi. Elini yüzünü yıkayıp tekrar yatağa girdi. Pencerenin önündeki kediler camı tırmalayıp tehditkâr bağırışlarını yineliyorlardı. Kafası dâhil tüm vücuduyla yorganın altına girdi, çünkü korkuyordu, çok korkuyordu. Bu sıcak yatak, şimdilik en güvenli yerdi onun için.

“İyileşme umudu yok mu?”

“Bakın Anıl Bey, ne olduğunu tam olarak anlayabilmiş değiliz, ancak son günlerde buna benzer çok sayıda vaka ile karşılaşıyoruz. Hepsi de tıpkı kardeşiniz gibi sonradan bu hale geldiler.”

“Peki... Niye doktor? Benim zavallı kardeşim neden birdenbire kafayı yedi?”

“Bilemiyorum. Aslında bu duruma dair bir açıklamam var, ama hiç de bilimsel değil. Bu yüzden hastane heyetimizle paylaşmayı pek uygun görmedim.”

“Söyleyin lütfen!”

“Bu yeni bir hastalık değil. Araştırdım, tarih boyunca birçok insanın başına gelmiş. Bilinç kaçması denilen bir durum...”

“Bilinç kaçması mı?”

“Evet. Bunu şöyle açıklayayım: İnsanı iki kısma ayırmak gerekirse birinci kısım ‘beden’, ikinci kısım ‘bilinç’tir diyebiliriz. Tekrar söylüyorum, anlatacaklarım bilim dünyası tarafından kabul gören şeyler değil. Beden denilen kısım da iki parçadan müteşekkildir; et ve nefes... Et’i yaşayan bir ‘can’a dönüştüren kuvvet ‘nefes’ ise; bedeni düşünen bir insana dönüştüren ‘bilinç’tir.”

“Söylediğinizden fazla bir şey anlamadım. Ayrıca bunun kardeşimle ilgisi ne?”

“Et, nefesle birleşip bedeni; beden, bilinçle birleşip insanı oluşturuyor. Ve bu bilinç dediğimiz şey gidiverirse, sizce ne olur?”

“Anladım, geriye sadece beden kalır. Yani şimdi benim kardeşim yaşayan bir bedenden mi ibaret?”

“Aynen öyle.”

“Peki, bilinç durup dururken neden ve de nereye kaçıyor?”

“Bütün bilinçler dünyaya gelmeden önce ortak bir havuzda bulunurlarmış. Bu büyük havuzun adı ‘ölüler diyarı’ imiş. Yani... kardeşinizin aklı, geldiği yere, ölümler diyarına kaçtı. Bu kaçışın sebebi genelde yaşanan travmalar, şiddetli depresyonlar, aşırı üzüntü vb. şeylerdir.”

“Siz bir doktorsunuz... Tamam, başta söylediniz; bilimsel değil dediniz... Ama yine de sizin gibi birisinden bunları duymak çok tuhaf...”

“Mistik konulara ilgim var. Rivayetlere dayalı bir bilgi birikiminden aktardım size bütün bunları.”

“O halde neden gerçekmiş gibi anlatıyorsunuz? Onu iyileştirmeye çalışacağınıza, soruna doğaüstü bir açıklama getirip ‘ne yapalım, görüyorsunuz işte, çaresiziz’ mesajını vererek bu işten sıyrılma gayretine giriyorsunuz.”

“Bilim her şeyin cevabını veremiyor. Kabul etseniz de etmeseniz de gerçek, bu...”

Anıl’ın gözleri dolmuştu. Kardeşi hâlâ yaşıyor olmasına rağmen belki de bundan sonra bir daha onunla karşılıklı oturup sohbet edemeyecekti. Ölmeden mezara girmek bu olsa gerek diye geçirdi içinden.”

“Kardeşiniz tamamen tepkisiz değil.” dedi doktor.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Zaman zaman ağzından saçma sapan cümleler çıkıyor, ama gerçek şu ki söylediği şeyler o kadar da anlamsız olmayabilir.”

“Mesela ne diyor? Hatırlıyor musunuz?”

“Kedilerden ve köpeklerden bahsediyor. Çok detaylı olarak anımsamıyorum, ama bir keresinde ‘hoşt, hoşt’ diye bağırıldığını duydum. Bu size bir şey ifade ediyor mu?”

“Köpeklerden korkardı. Kediler ise son derece tiksinti kardeşim için. Çocukken gördüğü bir kâbus yüzünden günlerce kendine gelememişti. Rüyasında evde yapayalnız kalmış ve dışarda köpeklerin, bahçede ise kedilerin saldırısına uğramış. Gözyaşları içinde uyanmıştı.”

“Üzölerek söylüyorum ki kardeşiniz şu an o rüyayı yaşıyor olabilir.”

“Nasıl? Böyle bir şey mümkün müdür?”

“Benzer birçok durumla, özellikle şu son günlerde fazlasıyla karşılaştığımızı daha önce de söylemiştim. Verdikleri tepkilerden onların da korkunç rüyalara hapsedüklerine dair bir hipotezim vardı ve artık bunun böyle olduğundan eminim.”

“Bu bir çeşit uyku ise, neden uyandırılmıyorlar?”

“Eflatun, yaşam ve ölüm arasında altı önemli safha olduğunu iddia etmiştir. Bunlar; yaşam, hayal, rüya, derin rüya, sonsuz rüya ve ölüm olarak sıralanır.

Gündelik yaşantımız içinde herhangi bir faaliyet sırasında dahi zihnimiz sürekli bir işlerlik halindedir. Yani uyanıkken aklımızdan geçirdiğimiz bir şey, aynı anda gözümüzün önüne gelir ya, işte bundan bahsediyorum. Bir arkadaşımız aklımıza geldiğinde onun görüntüsünü, bir kitap okurken satırlar içinde cereyan eden hadisenin mizansenini veya müşterimize bir malı satmak için konuştuğumuzda o malın şeklini ve şemalini hiç farkına varmasak da fiziki olmayan gözümüzle görebilmekteyiz. Bu durum ‘yaşam safhası’dır.

Yine günlük yaşantımız içinde kimi zaman dalıp gideriz hayallere. Bilerek ve isteyerek kurduğumuz hayaller vasıtasıyla izlediğimiz bu görüntüleri bazen de gözümüz kapalı olarak izlemeyi tercih ederiz. Bazıları özellikle gece yataklarına girdiklerinde, uykuya dalmadan önce yaparlar bunu. Ve böylelikle her türlü imkânsız denebilecek şeyi kendi kendimize tasavvur ederek, sahte de olsa bir mutluluk yaşarız. İşte bu durum, ‘hayal safhası’dır.

‘Rüya safhası’nı fazlaca anlatmama gerek yok herhalde. Diğer safhalardan farkı, neyin hayalini kuracağımız ya da kurmayacağımız bu kez bizim elimizde değildir. Kurgulamadığımız birtakım olayların içinde buluveririz kendimizi bir anda. Her ne kadar çoğunluğu saçma sapan şeyler olsa da genelde rüyada olduğumuzu fark etmeyiz ve yaşadıklarımız son derece gerçek gelir bize.

Uykuda rüya görmekte olan bir kişiyi, gittiği o sanal dünyadan geri getirmek kolaydır. Fakat kişi bayılmışsa onu uyandırmak özel

uğraş gerektirebilir, çünkü gidilen yer daha derinlerde bir yerdir. Ve bu durum 'derin rüya' safhasıdır.

Geri dönüşün çok zor olduğu bir safhadır 'sonsuz rüya safhası'. Örneğin komaya giren kişiler... Beden yaşamaya devam etse de şahıs kendinde değildir ve herhangi bir tepki vermemektedir. Komaya giren insanlar yıllar sonra uyanabilse de bu çok nadir görülen bir durumdur."

"O zaman... Kardeşim sonsuz rüya safhasında ve geri dönebilir. İmkânsız değil!"

"Hayır, Anıl Bey. Kişisel tahminime göre kardeşiniz şu an 'ölüm safhası'nda... Çünkü normal yaşantısına devam ediyor; yiyor, içiyor ve sağlıklı insanlar gibi gezip dolaşıyor. Komada olsaydı bu söylediklerimi yapamazdı, yatakta ve derin bir uykuda yaşamını sürdürüyor olurdu."

"Ölüm safhası mı? Öldüğünü mü düşünüyorsunuz?"

"Durumu bâtını olarak açıklamaya çalışayım. İnsan doğduğu anda, ölümler diyarından bir bilinç gelip bebeğe yapışır. Beden soluk alıp verdikçe bu birliktelik devam eder. Fakat kardeşindeki gibi bilinç kaçması meydana gelirse, beden tek başına kalır ve hayvandan farksız bir şekilde sürdürür kalan hayatını."

"Peki ağzından çıkan o kelimeler...? Sayıklaması, sizce de tuhaf değil mi? Ruhen ölü bir adam anlamlı kelimeleri nasıl telaffuz edebilir?"

"Beden ölünceye dek aralarındaki bağlantı sona ermeyecek, sayıklaması bu yüzden. Ve bu bağlantı sebebiyledir ki girdiği hayaller dünyasında hâkimiyeti sağlayamıyor. En büyük kâbusunun içinde adeta bir hapis hayatı yaşayacak."

"Şu anda ölümler diyarında ve çok büyük bir ıstırap içinde... Doktor bey, acısını nasıl dindirebiliriz?"

"Lütfen cevabını bildiğiniz sorularla beni meşgul etmeyin. Şu yeni çıkan kanunu uygulayabiliriz. Yazılı izniniz ile kardeşinizin kurtulması mümkün..."

"Olmaz! Bunu nasıl yaparım? Görüyorsunuz işte, kanlı canlı sapasağlam duruyor karşımızda. Öldürmenize müsaade etmemi beklemeyin benden!"

“O zaten ölü... Anlamıyor musunuz? Eğer masamdaki şu belgeyi imzalarsanız, görmekte olduğu kâbus nihayet bitecek ve güzel şeyler olmaya başlayacak. Belki de rüyasında siz bile olacaksınız, sevdikleriyle birlikte mutlu bir dünyası olacak. Yeni bir doğum ile çekilip alınıncaya dek o harikalar diyarında keyfine göre bir yaşam sürecektir.”

Yaklaşık bir saat sonra doktorun odasında o malum kâğıdı imzalarken elinin titremesine ve gözlerinden boşalan yaşlara hiç aldırmaz etmedi. Çünkü neredeyse altı aydır bu haldeydi ve acı çekmesine daha fazla tahammül edemeyeceğini sonunda anlamıştı.

Doktorun söyledikleriyle ikna olmuştu. Gerçekten de geri dönüşü olmayan bir kâbusun içinde çırpınıyordu zavalılık. Her gün televizyon ekranlarında, bu duruma gelmiş insanların dramlarını izledikçe içten içe kahrolurdu. Fakat bu belanın kendi ailesinden birini bulacağını hiç tahmin edememişti doğrusu. Böyle hayvan misali yaşamasındansa ölmesi daha makul göründü Anıl’a.

Hastaneden ayrıldıktan sonra saatlerce bir parkın bankında oturup ağladı. “Doğru olanı mı yaptım?” Bu sorunun cevabını belki de hiçbir zaman bulamayacaktı. Cep telefonu çaldı.

“Umarım rahatsız etmiyorumdur Anıl. Müsaitsen yüz yüze görüşebilir miyiz?”

Arkadaşı Ferdi acil bir durum olmasa, dinlendiğini bile bile cepten aramazdı. Her zamanki mekânlarına gitti. Biraz sonra arkadaşısı da geldi.

“Ne oldu Ferdi?”

“Sana müthiş bir haberim var! Sivas’da Atatürk’ün not defterine ulaşmışlar.”

“Ne? O zaman hemen Sivas’a gitmem lâzım. Vize konusunda yardımlarını bekliyorum.”

“Sen üniversitede görevli saygın bir profesörsün. Kürdistan’a girişinde bir sorun yaşayacağını zannetmiyorum. Arkadaşlar orada sana göstermelik bir seminer ayarlayacaklar. Kürtçe biliyor olman çok büyük avantaj...”

“Tamam... Günü ve saati sen söylersin. Ya... Peki defterin ona ait olduğu kesin mi?”

“Evet. Gerekli incelemeler yapılmış, el yazısı onun...”

“Ferdi, çok dikkatli olmalıyız. Yakalanırsak kellemiz gider.” Bir müddet sessizlik oldu. “Vay be, bir zamanlar büstünün önünde İstiklâl Marşı söylediğimiz o büyük adam nasıl da yasaklı bir hale geldi! Ona dair her türlü belgeyi yok ettiler, bu yüzden bu not defteri çok önemli.”

“Aslına bakarsan, bu konuyla ilgili seni hiç rahatsız etmek istemezdim, çünkü hayati tehlikesi son derece yüksek... Ancak defterde yazılanlar o kadar enteresan ki görmende fayda var, diye düşündük.”

“Ne yazıyor?”

“Öncelikle şunu söyleyeyim. El yazısının incelemesi yapıldı ve defterdeki yazının Kemal Paşa’ya ait olduğu yüzde yüz kanıtlandı.”

“Evet?”

“Gazi’nin yazdığı şeyler... çok değişik... hatta deli saçması bile denebilir. Fakat Paşa’nın söyledikleri eğer gerçekse... Neyse, şimdi söylesem de inanmazsın, en iyisi Sivas’a gidip kendin oku.”

“Anlaşıldı, ağzından laf alamayacağım. Bari kim nerede bulmuş defteri, onu söyle. Gazi Sivas’ta fazlaca bir zaman geçirmemişti ama...”

“İşte asıl bomba da işin bu kısmında. Not defteri Sivas’taki gizli arşivimizden çıkmış. Bizimkiler kamera kayıtlarını incelemişler, yaklaşık üç yıl öncesine ait o görüntüye göre, gece yarısı bir adam gelip bırakmış defteri. Arkadaşlar, görüntülerin çok net olduğuna ve defteri oraya koyan kişinin Atatürk’e tıpatıp benzediğine dair yemin ediyorlar.”

14. BÖLÜM

“Yukarıda işler pek de yolunda değilmiş.”

Kadın gülümsedi.

“Dalga geçiyor olmalısın! Sanki burası sülmanmış gibi konuşuyorsun. Farkında mısın bilmem ama kralın iki binden fazla adamı her yerde bizi arıyor.”

“Merak etme, yakında bizi bulma olasılıkları tamamen sıfırlanacak.”

“Arkadaşımsın diye seni kıramadım ve bu uçuk kaçık projeye dâhil oldum. Ama şimdi görüyorum ki çok yanlış yapmışım. Diğer kadınlar gibi ben de sıradan bir hayat yaşasaydım keşke. Sen kabul etmek istemesen de eninde sonunda bizi bulup öldürecekler.”

“Sen akıllı bir kadınsın Merili. Ne yapmak istediğimi anlayan nadir insanlardan birisin ve bu sözleri beni kızdırmak için söylediğini biliyorum.”

“Evet, ne yapmak istediğini gerçekten de anlıyorum ve bu yüzden büyük bir korku içindeyim. Sen şimdiye dek bilinen her şeye, evrenin sarsılmaz kanunlarına ve de hepsinden önemlisi tanrılara kafa tutuyorsun. Lütfen bunu yapma! Yarattığın bu denizaltıyı yok et bir an önce.”

“Çok az kaldı Merili. Gemiye çalıştırmayı başarıp yeryüzündeki okyanuslara kaçabilirsek, ölüm koordinatlarına ulaşmamızı kimse engelleyemeyecek.”

“Söyler misin bana bu nasıl mümkün olacak? Tanrılar bütün elektronik sistemleri bloke ettiği için şu lanet denizaltının içinde kapana kısılmış durumdayız ve sen kalkıp bana olmayacak şeylerden bahsediyorsun!”

“Son derece anlamsız bir endişe içindesin! Bak, Kuuz’un müthiş bir planı var. Yaklaşık yüz kilometre kadar uzağımızda dev bir mıknaş meydana getirdi. Mıknaşa denizaltında kullanılan

metallerin kodlarını girdi ve birazdan bizi çekmeye başlayacak.”

“Ee?”

“Ee’si, gemiyi çalıştıramıyoruz çünkü şu an tanrıların hâkimiyetindeki Şambala’dayız. Fakat mıkna’tis sayesinde yeterli hıza ulaşırsak bir müddet daha bu kuvvet vasıtasıyla ilerlememiz mümkün olabilecek. Ve böylelikle Agarta’ya ulaşabileceğiz. Denizaltı sınırı geçmeyi başarsa tanrılar ve tanrıların atadığı o kukla kral artık bizi engelleyemez.”

“Delirdin mi sen? Sınırı izinsiz geçmeye kalkarsak Agartalı askerler tarafından öldürölürüz.”

“Denemek zorundayız. Üstelik onların daha barışçıl oldukları söyleniyor. Belki de senin zannettiğin gibi sınırlarını o kadar da hassas bir şekilde kontrol etmiyorlardır. Göreceksin bak, kimse bizi fark etmeyecek ve Agarta’dan okyanusun öteki tarafına rahatça geçeceğiz.”

“Dani... Özür diliyorum, ama ben... evime gitmek istiyorum.”

Çıkış hazırlıklarını yaptıktan sonra, arkadaşı Dani’ye son kez sarıldı ve yanağına ufak bir öpücük kondurdu.

“Şu an on altı metre derinlikte ve kıyıya yaklaşık üç kilometre mesafedeyiz. Kendine güveniyor musun Merili, karaya ulaşabilecek misin?”

“Beni düşünme, sen ve Kuuz kendinize dikkat edin veyol yakinken gelin vazgeçin şu işten.”

“Mıkna’tis on dakika sonra faaliyete geçecek. Bunu yapmaya kararlıyım. Ama... seni yakaladıklarında onlara karşı kendini savunamayacaksın diye korkuyorum, ölüm tehlikesi asıl senin için söz konusu.”

Bir alt kata inip zemindeki çıkış kapağını açtılar. Merili suya atladı. Denizin dibinden yüze yüze sahile vardığında, etrafı iyice kolaçan etti ve giydiği su altı elbisesini çıkarıp usulca bir kenara koydu. Koşarak kıyıdaki ağaçların arasına girdi. Sanki arkasından birisi geliyordu. Daha da hızlı koşmaya başladı. Ses gittikçe yaklaşıyordu. Sonunda adam kadını kolundan yakalayıp, onu etkisiz hale getirdi.

“Dur Merili, kes şu çırpınmayı!”

“Dani! Of ya, sen miydin? Ne oldu, niye peşimden geldin? Az kalsın beni korkudan öldürecektin.”

“Başardık Merili, başardık! Hadi gel, gidiyoruz.”

“Ne diyorsun sen? Neyi başardınız?”

“Ver elini, şu bilekliği takayım da her şeyi gözlerinle gör. Merili, inanılmazı yaşamaya hazır ol. Sen zannediyorsun ki ayrıldığımızdan beri on beş – yirmi dakika geçti, ama gerçek şu ki ben seni neredeyse iki yüz yıldır görmüyorum.”

“Mıknatıs çekmeye başladığında denizaltı yavaş yavaş hareket etti ve zamanla hızlandı. Agarta sınırını geçtiğimde Kuuz da geldi.

Ve nihayet motorları çalıştırabildik. Bu muhteşem bir duyguydu. Denizin derinliklerine doğru ilerlediğimizde tam olarak neyle karşılaşacağımız konusunda emin değildik. Anlatılanların hiçbiri doğru olmayabilir diye bir şüphe bile duyduk. İnsanların yaşadığı bir yeryüzü dünyası gerçekte hiç olmayabilirdi.

Gemimiz o kadar derinlere indi ki basınca dayanamayacak diye korktuk. Gerçi, yaptığım makinenin kalitesine ve sağlamlığına sonuna kadar güveniyordum, fakat hiçbir şeyin garantisi yoktu.

Bir müddet sonra basınç düşmeye ve o andan itibaren yer çekimi artık aşağıdan değil de yukarıdan etki etmeye başladı. Uzun bir süre bu şekilde gittik ve baktık ki çok enteresan bir yere gelmişiz. Kum, irili ufaklı taşlar ve değişik bitkilerin yer aldığı zemin, hemen yukarımızda belirivermişti. Ve anladık ki yeryüzü dolaylarındayız.

Sistem bir anda tersine dönmüştü. Aşağıya doğru gitmeye devam edersek gün ışığına çıkacağımızın farkındaydık. Çünkü artık aşağı dediğimiz yer yukarı, yukarı zannettiğimiz yer ise aşağı olmuştu. Denizaltının konumunu düzelttikten sonra okyanus üstüne çıktık.

Tek kelimeyle muhteşemdi. Masmavi gökyüzü ve bulutların arasından gülümseyen sıcacık bir güneş...”

“Peki ya sonra? Buraya nasıl geldiniz, onu söyleyin.”

“İstersen bu kısmı da ben anlatayım.” dedi Kuuz. “Sonrasında

senin de tahmin edeceğin gibi, ölüm koordinatlarını işaret eden o bölgeye gittik. Dani'nin yaptığı oyuncağı denemenin vakti gelmişti. Ve... işte görmekte olduğun gibi, bunu başardık.

Korkunç bir duyguydu. Bir maddenin hiçliğe gitmesinin sonucu hakkında herhangi bir fikrimiz olmadığı için son derece tedirgindik. Tanrıların bu teknolojiyi yok etmeye çalışmasının sebebini şimdi daha iyi anlıyorum, çünkü şu anda her türlü tanrısal varlıktan daha güçlüyüz. Hepsinden önemlisi, ölümsüzüz."

"Ne? Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır."

"Peki ya ben?"

"Evet, sen de ölümsüzsün. Böyle olmasını pek ummuyorduk, ama durumdan şikâyetçi de değiliz. Bir tür yan etki gibi bir şey."

Merili sevinçten şarkılar söylemeye başladı sesli sesli. "Dani! Sen harika bir adamsın." diyerek Dani'yi öpücüklere boğdu.

"Lütfen Merili, ateşle oynuyorsun. İki yüz yıllık kadın orucumu seninle bozmak zorunda kalacağım, bak uyarmadı deme!"

"Sahi mi? Bunca yıldır hiç şey yapmadınız mı?"

"Şaka şaka, merak etme! Dünyaya gidişlerimizde o işi bol bol yapmaya da gayret ettik."

"Bırak şimdi bunu da söyle, ben hiç yaşlanmayacak mıyım gerçekten?"

"Elbette! Bak bize, iki yüz yıl geçti, fakat herhangi bir yaşlanma belirtisi yok. Üstelik yaşlı olarak buraya gelsen dahi gençleşiyorsun. Bak, Kuuz'un beyazları ve gözaltındaki kırışıklıkları nasıl da gitmiş."

"Sen asıl kendine bak." dedi Kuuz. "Yaşlılıktan ötürü dökülmüş olan dişlerin yeniden çıktığında sevinçten ne yapacağını şaşırmıştın."

Güldüler. Merili'nin mutluluktan içi içine sığmıyordu. Bu devasa denizaltının içinde sadece üç kişi olmaları ve etrafı hiçlik ile kuşatılmış durumdaki bir maddenin içine hapsolmuş olmalarından kaynaklanan o tuhaf ürperti dışında Merili'yi endişelendiren başka bir şey yoktu.

"Merak ettiğim çok şey var; meselâ, neden o kadar sene beklediniz? Her şey madem bu kadar güzeldi, niye iki yüz yıl bu

zevkten mahrum kaldım?”

“Senin açısından sadece dakikalar sürdü. Yani bizi özlemeye bile vakit bulamadın. Teknik olarak birtakım problemlerin aşılması için zamana ihtiyacımız vardı. Bu yüzden sensiz geçirdiğimiz bu uzun süreden ötürü bizi mazur gör lütfen. Fakat kaybedilmiş hiçbir şey yok. Daha da gençleşeceksin ve sonsuza dek o genç halinle var olmaya devam edeceksin.

Bulunduğumuz yer sıfır noktası... Enerjinin sıfır olduğu bir ortamda, çevremizi kuşatan koyu karanlık bedenlerimizi maksimum enerji seviyesine doğru itiyor ve böylelikle de gençleşiyoruz. Şimdi diyeceksin ki hadi burada güvendesiniz, peki dünyaya gittiğimiz bir anda birisi bizi öldürürse ne olacak? Geliştirdiğimiz teknoloji sayesinde bu işin de üstesinden geldik. Hangi sebepten olursa olsun, eğer kalbin durursa sistem seni otomatikman buraya geri yolluyor ve bir süre sonra yeniden hayata dönüyorsun. Böylelikle ölüm, imkânsız bir hale geliyor. Neyse, istersen şimdi uyuyalım daha sonra birlikte biraz zamanda yolculuk yaparız.”

“Yaşasın! Bu çok zevkli olacak!”

Kadın tir tir titreyerek salya sümük ağılıyor ve durmaksızın istavroz çıkarıyordu.

“Sana minnettarım Meryem Ana! Her şey için şükranlarımı sunuyorum.”

Merili bileziğindeki düğmeye uzunca bastı. Ve bir anda denizaltıya geri döndü. Dani ve Kuuz hemen yanına geldiler.

“Nasıldı? Hallettin mi?” diye sordu Dani.

Merili gülümseyen bir yüzle arkadaşlarına baktı. Gözlerinden dökülen yaşları eliyle silmeye çalışarak şöyle dedi:

“Bana bu mutluluğu yaşattığınız için çok çok teşekkürler. Evet, kadını ve bebeğini kurtardım. Kadıncağz ayaklarıma kapanıp dakikalarca ağladı. Bana ‘Meryem Ana’ deyip durdu, bunun ne manaya geldiğini daha sonra bana açıklayacağınızı umuyorum. Fakat... Asıl mesele şu ki yardım etmek, iyilik yapmak... Bunlar çok

güzel duygular... Ve ben bu işi sonsuza dek hiç sıkılmadan, büyük bir keyifle yapacağım.”

“Kuuz’la birlikte zaten yıllardır bu görevi yerine getiriyoruz. Senin için başka planlarımız var.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Buraya geldikten sonra uzun uzun düşünme imkânı bulduk. Tamam, zamanda gezmek eğlenceli bir şey, fakat madem böyle bir imkânı sahibiz, neden daha değerli idealler için uğraş vermeyelim ki dedik kendi kendimize. Ve şu görmekte olduğun bilgisayarı icat ettik.”

“Evet, ben o kadın ve bebeğini kurtarmaya gitmeden önce de bilgisayara bakıp aranızda bir şeyler konuşmuştunuz.”

“Bu alet zamandaki sinyalleri kaydediyor. İnsanlar zor duruma düştüklerinde ve her türlü ölüm-kalım hallerinde, evrene frekansı çok yüksek birtakım sinyaller yollarlar. Aslında bunu yaptıklarının farkında bile değillerdir. İşte biz bu sinyalleri görebiliyoruz. Zaman ve mekân bilgisini aldıktan sonra gidip o kişiye yardım ediyoruz.

Artık bu iş bizim yeni görevimiz... Dünyaya gidişlerimiz esnasında benim adım İlyas, Kuuz’unki ise Hızır oldu. Bu isimleri bize insanlar verdi. Milyarlarca sinyal alıyoruz ve hepsine yetişmemiz mümkün değil. Bu yüzden yavaş yavaş da olsa bu gemiyi yeni iş arkadaşlarımızla doldurmak zorundayız. Buradan dünyaya kim giderse gitsin, hep o iki ismi kullanacak bundan sonra.

Fakat söylediğim gibi... Senin başka bir görevin olacak. Yapacağın iş hepimizinkinden çok daha önemli ve değerli...”

“Nedir o?” diye sordu tedirgin bir ifadeyle Merili.

“Zaman sarmalı içinde tıkanıklığa sebep olan bir takım kişiler var. Senin görevin... onları öldürmek...”

15. BÖLÜM

“Lütfen dur! Bir şey yapmayacağım, sadece konuşmak istiyorum.”

“Senin gibi bir katille ne konuşabilirim ki? Zaten bana hiçbir şey yapamayacağını ikimiz de biliyoruz, o halde niye hâlâ peşimdesin? Bırak artık beni takip etmeyi de sonsuz yaşantımı kaldığım yerden sürdüreyim.”

“Damar tıkanıklığı çok ciddi bir sağlık sorunudur. Tedavi edilmezse ölüme neden olabilir. Ve sen, zamanın olağan akışına engel olan, zaman tıkanıklığına sebebiyet veren zararlı bir unsursun. Yaşadığın şu hayattan gerçekten zevk alıyor olamazsın.”

“Yanıyorsun, bence hayatım çok zevkli... Çünkü hoşuma gitmeyen bir şey olursa, zamanı geriye döndürüyor ve sorunu çabucak halletmiş oluyorum.”

Adamın kolunda Merili’ninkine benzer bir bilezik vardı. Merili o bilezik sayesinde denizaltına gidip gelebiliyordu. Sekiz ayrı metalin özel ve hassas bir oran dâhilinde bir araya gelerek yeni bir alaşım meydana getirmesiyle ortaya çıkan özel bir bilezik... Bu sırrı anlaşılan yeryüzünde yaşayan bazı insanlar da biliyormuş.

Bu insanlar geçmişe geri dönüyor ve her defasında farklı hayatlar yaşıyorlardı. Fakat zamanda geriye gidişleri sadece kendilerini değil, tüm dünyayı eskiye götürüyordu. Yani kişi on yıl öncesine döndüğünde, bütün insanlık toplumu hep birlikte on yıl geriye gidiyor ve adeta kâinat geriye sarıyordu.

Zamanda yaptıkları bu yolculuk sadece geçmişe kapsıyor, geleceğe kesinlikle gidemiyorlardı. Anlaşılan metallerin gücünü keşfeden sadece Dani değildi.

“Hayatında hiç ‘keşke’ dediğin anlar olmadı mı? İşte ben bütün ‘keşke’leri ve her türlü olasılığı deneyerek... yeni yeni yaşamların başrol oyuncusu oluyorum. Neden bunu bana çok görüyorsun? Niye ille de beni öldürme gayreti içindesin? Geçen defa denedin ve

beni öldürmeyi başardın, fakat bileziği kalp atışlarıma senkronize ettiğim için anında geçmişe döndüm. Kalbim durursa bilezik aktif olup beni geri getirecek, böylelikle hiçbir zaman ölmeyeceğim. Görüyorum ki yine karşımdasın. Yenilgiyi kabul etmeyen inatçı bir kişiliğin var. Beni öldürmeyi tekrar denemek istiyor olabilirsin ama maalesef işe yaramayacak.”

“Hayır, seni öldürmek istemiyorum. Ben acımasız bir katil değilim. Fakat sen öylesin. Sürekli geçmişe dönüyor ve zamanı geriye sarıyorsun. Kimi zaman çocukluğuna, kimi zaman gençliğine ve bazen de on dakika öncesine dönüyorsun. Ve diğer bütün insanlar da seninle birlikte geçmişe dönüyor. Sen her şeyi hatırlıyorsun, fakat onlar olup bitenin farkında değiller. Bazen bir şeyler anımsıyorlar ve ‘ben bu olayı daha önce de yaşamıştım’ düşüncesinden hareketle ‘dejavu’ diye tabir ettikleri o gizemli duygunun rahatsız edici ve aynı zamanda heyecan verici etkisi altına giriveriyorlar. Onların bir geleceği hiç olmuyor. Sen insanlık dünyasının doğmamış çocuklarının katilisin; çünkü sadece senin çağın yaşanıyor ve bu yüzden katil olan sensin. Kimsenin yaşama hakkını elinden alamazsın, bu tam manasıyla vicdansızlık...

Biz sıfır noktasındayız. İstedığımız zaman ve mekâna gidebiliyoruz. Fakat senin gibi bencil birtakım insanlar yüzünden zamanda, gelecekteki bazı tarihlere ulaşamadık ve çok geçmeden bu sorunun bilezikten kaynaklandığını fark ettik.

Biliyorsun, bileziği aynı çağda birden fazla kişi kullanamıyor. Yani senden öncekileri öldürmemiş olsaydım sen hiç olmayacaktın ve şu anda başka birisi bu bileziği yapıp da kullanmaya kalkarsa işe yaramayacak. Evet, senden öncekileri öldürdüm, ama hepsini de uyarıştım. Yaptıklarından vazgeçmeleri için onlara fırsat verdim. Ancak kabul etmediler, bileziği kullanarak zamanda geriye giderek benden kaçmaya çalıştılar. Fakat başaramadılar, hepsini bulup öldürdüm. Onlar senden önceki çağlarda yaşayan kişilerdi. Umuyorum ki sen sonuncusu olacaksın.”

“Kırklı yaşlarımdaydım. Karımla birlikte orta halli bir Alman’ın sıradan yaşantısına sahiptik. İki çocuğumuz vardı. İkisi de farklı şehirlerdeydi ve pek sık görüşemiyorduk.

Günün birinde kuyumcu arkadaşım Ramond’dan kendim için bir

bileklik satın almak istedim. O ise bana daha özel bir şey yapma düşüncesindeydi. Yirmi farklı metal isminin yer aldığı bir kâğıt verdi ve içlerinden bir veya birkaçını seçebileceğimi söyledi. Kâğıtla birlikte eve döndüm. Ailemiz dört kişi, eşimle benim anne ve babalarımızı da sayarsak toplam sekiz kişi... Her birimiz için bir metal seçtim.

Ramond'a, bu kadar çok seçim yapmış olmamın sorun teşkil edip etmeyeceğini sordum. 'Hayır, ama metalleri ne oranda karıştıracağıma karar verebilmek için bu sekiz kişinin doğum tarihleri lâzım.' dedi. Doğum tarihlerimiz ile söz konusu metallerin periyodik cetveldeki atom numaralarını toplayıp ortalamasını almış ve bir oran oluşturup yapmıştı bilekliği benim çılgın arkadaşım.

Evet, bileziğin hikâyesi bu... Tamamen tesadüf eseri ortaya çıktı. Diğerleri gibi uzun araştırma ve incelemeler neticesinde bulunmuş bir şey değil. Aslına bakarsan tesadüflere inanan bir insan değilim. Bu, bana Tanrı'dan bir hediye, başka bir açıklaması olamaz.

Bilekliğin o işe yaradığını çok sonraları fark ettim. Gitmek istediğin zamanı telaffuz ediyorsun ve bir anda her şey geriye sarıyor. İnanılmaz bir şey!

Yaşadığım o ilk tecrübeyi unutamıyorum. Mutsuzdum, ruhsal açıdan bitkin bir haldeydim. Çocukluğumu, kaygısız-telaşsız o güzel günlerimi çok özlemiştim. Aklıma on birinci yaş günüm geldi. 'Keşke o güne dönebilsem' diye geçirdim içimden. Ve dileğim gerçekleşti. Altmış beş yıllık hatıralarımla on bir yaşıma geri dönmenin şaşkınlığını kaldırmakta zorlandığım için olsa gerek, bayılmışım. Kendime geldiğimde yaşadığımın bir rüya olmadığını gördüm ve korkuyla karışık bir mutluluk kapladı bir anda o küçücük bedenimi.

Sanki hayatıma yeniden başlamış gibiydim. Bu sefer her şey farklı olsun istiyordum. Başka bir iş ve de başka bir eş seçtim. Yanlış yaptığım hiçbir seçim, geri dönülmez değildi artık ve 'keşke' sözcüğünü bundan sonra hiç kullanmayacaktım."

"Bin yıldan fazla bir zamandır yeryüzünde yaşamaktasın, denemediğin hayat kaldı mı? Yolda güzel bir kadın görüyorsun, hoop al zamanı geriye... Hiçbir güzel kadında gözün kalmasın istiyorsun, onu elde edip evlenene veya en azından yatağa atana

kadar peşinden ayrılmıyorsun. Her yolu deniyor ve eninde sonunda amacına ulaşıyorsun."

"Kadınlar benim zayıf noktam... Elimde imkân olsa seni bile..."

"Lütfen gel vazgeç şu işten. Kendi kendini ne kadar yalnızlaştırdığının farkında değil misin?"

"Boşuna uğraşma, beni kandıramazsın. Öldürmeyi tekrar denemek istiyorsan, şimdi yap ve nasıl başaramadığını tekrar gör."

Merili elindeki bir deste fotoğrafı adama uzattı.

"Bunları nerden buldun?" diye sordu adam. Gözleri doldu, doldu ve sonunda da taşıtı.

"Onları hatırladın mı?"

Adam ağlamaktan kendini alamıyordu.

"Eski hayatlarından birkaç kesit... Bak şu ufaklığa, en sevdiğin torunun bu değil miydi? Görmüyor musun, kızının kucagında nasıl da gülümsüyor. Fakat şimdi hiçbirisi yok. Çünkü şu an başka bir kadınla evlisin ve başka çocukların, torunların var. Peki diğerlerine ne oldu? Ben söyleyeyim, hepsi daha doğmadan öldüler, onları sen öldürdün. Artık buna bir son ver."

Sonunda oldu. Merili adamı ikna etmeyi başardı. Kendi isteğiyle bilekliği çıkarıp Merili'ye verdi.

Gemiye döndüğünde sevinçle Dani'nin yanına gitti.

"Nihayet zaman akışını durduran o son engel de ortadan kalktı. Fotoğrafların işe yarayacağını söylemiştim değil mi?"

"Başka bir sorunumuz var Merili!" dedi Dani tedirgin bir ifadeyle.

"Ne oldu?"

"Saatlerdir sallanıyoruz. Sarsıntılar zaman zaman çok şiddetli..."

"Ne? Bu imkânsız! Şu an hiçliğin kalbindeyiz, nasıl bir kuvvet bizi sarsıyor olabilir ki?"

"Maalesef hiçbir fikrimiz yok. Sen dünyaya gittiğinden beri tuhaf şeyler oluyor. Şey, senin saatine göre ne kadar zaman dünyada kaldın?"

"Üç saatten biraz fazla. Niye sordun?"

"Oysa gemideki zamana göre yaklaşık beş yüz altmış yedi yıl

geçti. Sen geri gelmeyince, öldün sandık. Ve ilk üç yüz yetmiş iki yıl gemiye hapsedik, zamanın hiçbir noktasına gidemedik. Daha sonra sınırlı da olsa gidiş gelişlerimizi gerçekleştirmeyi başardık. Fakat bu gariplikler bizi korkutuyor. Şimdiye dek hiç...”

Gemi birdenbire şiddetle sarsıldı. Okyanus ortasında kalmışçasına bir o yana bir bu yana savrulmaya başlayınca, denizaltında bağrıışma ve kaçışmalar kaçınılmaz bir hale gelmişti. Derken büyük bir patlama... herkes korkudan ne yapacağını şaşırmış bir vaziyetteydi. Bilgisayardan kontrol ettiler, alt kattaki yatakhanelerden birinde olmuştu patlama.

Hemen gittiler ve uzunca bir süre gördüklerine inanamadılar. İnsan şeklinde, hamurumsu simsiyah bir et parçası o yoğun koku ve dumanın tam ortasında yerde sere serpe bir halde yatmaktaydı.

“Bu da ne?” diye sordu Merili korkuyla.

“Bilmiyorum.” dedi Dani. “Ama gördüğüm kadarıyla yaşayan bir organizma... Ve tahminime göre... Buraya hiçliğin ötesinden geldi.”

16. BÖLÜM

“Kendini, bütün enerjin çekilmiş gibi hissediyorsun, sadece göz kapaklarını açık tutacak ve beni dinleyip anlayabilecek kadar bir kuvvetin var. Çünkü şu an benim huzurumdasın. Yaşam ve ışıık benim... Ve şimdi hayat enerjin, çıktığı kaynağa, yani bana doğru akmaya çalışıyor. Feryadını işittim ve seni buraya, birinci göğe getirdim. Bu saatten sonra artık sıradan bir insan değilsin. Meleklerin sahip olduğu üstün birtakım özelliklerle donatılacaksın. Bu özelliklerden bir tanesi, bedenini istediğin oranda küçültebilmek... Bu sayede kendini cenin vaziyetine kadar küçültüp bir kadının rahmine nakledebileceksin, böylelikle gelecekte dünyaya geri dönecek ve Musa olarak doğacaksın.

Biliyorum, büyük bir korku içindesin. Var olmanı sağlayan varlığın ayaklarının dibinde bulunmak herkese nasip olabilecek bir şey değildir. Aslında hiçbir canlı beni görüp de yaşayamaz, çünkü o canlıdaki bütün ışığı istemeden de olsa emerim. Şu an seni yaşatabilmek için yoğun bir çaba harcıyorum. Fakat konuşmamı gereğinden fazla uzatırsam kesinlikle öleceksin.

Ey Hanok! Kulağını aç ve beni iyi dinle! Ben ışığın, yaşamın ve her şeyin kaynağı, Rab Yehova'yım. Ebediyen ismim bu olacak. Adımın anlamı 'O olmasına sebep olur'dur. Bunun gerçekte ne manaya geldiği üzerine uzun uzun düşünmeni istiyorum. Unutma! Ben... Benim.

Kendimi karanlığın esaretinden kurtarıp, var olmaya başladığım o ilk andan itibaren, şu görmekte olduğun bedene sahibim. Tanrı'nın insan gibi bir bedeni olur mu diye içinden geçiriyor olabilirsin. Ama bu benim tercihim, ancak bu şekilde var olmanın ne demek olduğunu kavrayabiliyorum. 'Ben, ben olanım' dediğim zaman işte bunu kastediyorum. Yaşayan, var olan bir kişi ancak 'ben' diyerek kendinden bahsedebilir. Ben, kâinattaki ilk 'ben' diyenim. İlk var olanım... Yaşamın başlangıcıyım. Ben benim...

Karanlıktan çıktığımda ilk iş, üzerinde yürüyebileceğim bir gezegen yarattım. Şu an Ademoğullarının yaşamakta olduğu Dünya'yı... Daha sonra gökleri, melekleri ve diğer her şeyi yarattım. Şu bir gerçek ki çoğu beni hiç görmedi. Kendime ait bir gezegende yaşadığımı da bilmezlerdi.

Şeytan'ı hapsedeceğim bir yer ararken; Dünya'yı, sakladığım yerden çıkarıp, isyan edenleri alıkoyacağım bir mekân haline getirdim. Evet, çok az meleğin bildiği bu sırrı seninle paylaşıyorum. Tanrı'nın tahtı nerededir, o nerde yaşar diye bundan sonra merak etmeyeceksin. Ben Dünya'da yaşarım, tahtım Dünya'dadır. Kimsenin bilmediği gizli bir yerde..."

17. BÖLÜM

“Ben Mustafa Kemal ATATÜRK... Türk halkının kurduğu Türkiye Cumhuriyeti Devleti’nin bugün gelmiş olduğu nokta beni son derece üzmemekte. Ülke ikiye bölündü, iç savaşlarda milyonlarca insan öldü. Kürt kökenliler doğuya, Türk kökenliler batıya sürgün edildi, nice katliamlar yaşandı.

Şu an Kürdistan topraklarında gözlerden uzak bir yerde bu satırları yazarken yaşadığım sıkıntının büyüklüğünü kelimelerle ifade etmem olanaksız. 1938’de gerçekten öleseydim de vatanın bu hallere gelişine hiç tanık olmasaydım.

Fakat kaleme aldığım şu satırları okuduğunuzda göreceksiniz ki mesele Türklük-Kürtlük meselesinden ve beyhude ölümlere yol açan siyasi didişmelerden çok daha ciddi... Bütün dünyayı, hatta kâinatı ilgilendiren ve kimsenin kolay kolay inanamayacağı türden bir takım gerçeklerden bahsetmek istiyorum.

Kendimi bildim bileli hep özel bir insan olduğumu düşünmüşümdür. Çocukluğumdan beri, karşımdaki insanın aklından geçeni hissetmekten tutun, geleceği görebilmeye dek birçok doğaüstü yeteneğe sahip olduğumun farkındaydım. Yıllar sonra bu farklılığımın sebebini öğrendim ve şimdi bu sırrı kâğıda dökerek, beni gizli saklı da olsa sevmeye devam edenlere karşı son görevimi yerine getirmiş oluyorum.

İlk olarak size bir gruptan bahsetmek istiyorum. Dünyanın siyasi gidişatına ve küresel ekonomiye yön verilmesinde son derece etkili olan bu insanlar aslında yüz yıllardır Osmanlı’nın içinde varlığını sürdürmekteydiler. Değişik coğrafik bölgelerde çok sayıda farklı isimle anılan dernek, vakıf ve kulüpler vasıtasıyla varlığını sürdüren bu topluluğun genel kabul görmüş ismi, Masonluk...

Şu anda tamamen iyi niyetle ve samimi duygularla bu topluluğun içinde faal durumda olan insanlar çoğunlukta olmasına rağmen, sadece üst kademelerde yer alanların bildiği gizli bir amaca hizmet ediyorlar aslında.

'Mason' kelimesi 'duvar işçisi' anlamındadır. Çok eski çağlarda insanlar bir kule inşaatı için bir araya gelirler. Bu, Babil Kulesi'dir. Kulenin tepesinde, dünyayı yönetecek olan kralın tahtı yer alacaktır. Babil'in, insanlığın tek bir güç halinde Tanrı'ya kafa tutacağı bir merkez haline getirilmesi planlanmaktadır. Tanrı bu amacı fark eder ve insanların dilini karıştırır. Birden herkes farklı dillerde konuşmaya başlar. Kimse kimseyi anlamayınca kule inşaatı yarım kalır. Benzer dilleri konuşanlar gruplaşarak farklı bölgelere göç edince, kurulması planlanan dünya birliği projesi bir anda rafa kalkmış olur.

Fakat masonlar, yarım kalan bu kule inşaatını tamamlamak istiyorlar. Mecazi kulenin mecazi duvarlarının inşasını gerçekleştirmeyi hedefleyen masonlar, 'duvar işçisi' adıyla localar kurarak tek dünya devleti hedeflerine adım adım yaklaşmayı umdular ve büyük bir hızla örgütlenmeye başladılar.

Hürriyet, eşitlik, kardeşlik sloganları eşliğinde Fransız Devrimi'ne önyak olan masonlar, Osmanlı'da ise İttihat ve Terakki vasıtası ile etkin olmaya çalıştılar ve başardılar da.

Belki inanmakta güçlük çekeceksiniz ama daha çocukken benimle iletişime geçtiler. Beni desteklediler ve ben de birçok konuda onlarla aynı fikirdeydim.

Yeryüzündeki bu gizli teşkilatın kökeninin aslında çok daha derinlerde olduğunu yıllar sonra öğrendim. Evet, harfi anlamda bir derinlikten bahsediyorum. Ayaklarımızın altında başka bir dünya var. Masonluğun mimarı Mecüc ırkı orada yaşıyor ve yakında Yecüc'lerle birlikte toprağın üstüne çıkacaklar, çünkü ışık yok olmak üzere...

18. BÖLÜM

"Adamı etkisiz hale getirdikten sonra Marduk'un da yardımıyla gemiyi ele geçirdim. Şimdilerde 'ufo' diye tabir edilen o aracın içinde yarım saat kadar süren bir yolculuğumuz oldu. Aracı kullanmayı Marduk çok iyi bildiği için kumandaya o geçti. Gördüklerim karşısında şaşkınlık ve korkudan nefes alamadım bir müddet. Eski çağlara ait dinozorlar, büyük kertenkeleler ve dev ağaçlar...

'Bunlar da neyin nesi? Soyları tükenmemiş miydi?' diye sordum.

'Şu an tarafsız bölgedeyiz.' dedi Marduk. 'Burada dünyada göremeyeceğin her türlü canlıya rastlayabilirsin. Cinler, periler, ejderhalar ve daha birçok yaratık...'

'Sen de cin değil misin? Kardeşlerinin dinozorlarla birlikte aşağıda ne işi var?'

'Onlar biraz farklı... Biz isyan eden melekler; tufandan sonra bedenlerimizi kaybetmiş olarak yer üstünde kalırken, bazılarımız da buraya geldi, benim gibi. Bedensiz olmaya tahammül edemeyen birtakım cinler tanrılarla anlaştı ve kendilerine yeni vücutlar edindiler. Kimisi kanatlı, iğrenç görünümlü küçük varlıklara dönüşüp peri oldu; kimisi patlak gözlü, sivri kulaklı, ufak ve sıkıca bedenleriyle yaşamlarına devam etmek zorunda kaldılar.'

'Tanrılar dediğin kişiler dünyada yaratılan ilk seksen insandı, değil mi?'

'Evet. Kırk erkek ve kırk kadın olarak yaratılan bu insanlar, yeraltına indikten sonra, nedenini kimsenin bilmediği bir değişim geçirdiler ve tanrılaştılar. Şambala'yı kuranlar da onlar. Ayrıca yeryüzünde de teşkilatlandılar. Bunu yaparken Mecüclerden fikirsel açıdan destek aldılar ve hala işbirliği içindeler.'

'Peki ya Agarta?'

'Agarta'yı senin ataların kurdu. Yeraltında Şambala gibi bir uygarlığın farkına varan Ortaasya'nın seçilmiş bazı insanları, Ulu

Kurt'un yol göstericiliğinde, mağaraları kullanarak buraya ulaştılar.'

'Evet, ben de Ulu Kurt'u soracaktım sana zaten. Konsey görevlisi benim Ulu Kurt'un vârisi olduğumu söylemişti ve bundan ötürü de Agarta'nın doğal başkanıymışım.'

'Aslında o sıradan bir kurttu. Günün birinde sahibinin peşinden girdiği bir mağarada yolunu kaybetti. Efsaneye göre, Âdem'in yaratılışından sonra Şambala'ya yeryüzünden giden ilk canlı o idi. Ve ne olduysa oldu, aynı yoldan geri gelen hayvan artık eskisinden çok farklıydı. Doğaüstü güçlere sahip olan kurt, sahibini birçok tehlikeden kurtardı. Sadece onu değil, onun içinde bulunduğu toplumu, yani Türkleri de koruyup kolladı. Senin de bildiğin gibi destanlarınızda bu kurttan bahsedilir. Türkler ona Ulu Kurt dedi. Ulu Kurt bazı bilge kişileri Şambala'ya götürdü. Orada kolonileştiler ve Agarta'nın temelleri böylelikle atılmış oldu.'

'Tanrılar buna nasıl müsaade etti?'

'Ulu Kurt'la baş edemediler. Ulu Kurt onlardan daha güçlü... Ve unutmadan şunu da söylemek istiyorum; eski şaman kâhinlerinin gördüğü rüyetlerde, hiçlikten gelen seçilmiş bir kişinin Türklüğü yücelteceğinden bahsedilir. O kişi sensin. Ve bu yüzden Agarta'nın sonsuza dek başkanıydın.'

19. BÖLÜM

“Marduk bana hiç ölmeyeceğimi söylediğinde, beni, yapmayı planladığım işten vazgeçirmek isteğiyle konuştuğunu hemen anlamıştım.

Kaçırdığımız ufoyla okyanus ortasındaki bir adaya indik. Ada, şimdiye dek hiç görmediğim cinsten meyve ağaçlarıyla doluydu. Bir miktar toplayıp sahilde atıştırmaya başladım. Bedenimden ayrılan Marduk, ışık silueti şeklinde suyun üstünde dans ediyordu.

‘Bakıyorum da keyfin yerinde!’

‘Nasıl olmasın? Yıllar sonra tekrar özgürüm. Beni kurtardığın için sana minnettarım.’

‘Tanrı’yı öldürdüğümde, dans etme sırası bana gelecek.’

‘Lütfen harekete geçmeden önce bir kez daha düşün! Bunu yaparsan bütün yaşamı da sonlandıracağının farkında değil misin?’

‘Etrafına iyice bak. Senin yaşam dediğin şey, zaten zaman içinde kendi kendine sonlanıyor. Hayat, içinde ölümü barındırmadığı sürece güzel, çok güzel... İnsan soyundan değil de hiçlikten geldiğim için ölümsüz olduğumu söylüyorsun. Fakat bunun hiçbir anlamı yok. Çevremi kuşatan yaşam, acı içinde yok olmaya mecburken, ben sonsuza dek yaşayacak olsam bile, bundan zerre kadar haz alamam. Bu yüzden onu öldüreceğim. Sonuçta hepimiz bu işten kârlı çıkacağız.’

Duygularım son derece karmaşık, içim heyecan ve umutla doluydu. Dünya’nın içinde bir yerlerde, inanılmaz güzel bir plajda güneşleniyordum. Aslında yukarıdan gelen ışık güneş falan değildi, ne olduğu hakkında fikrim yoktu. Bütün göğü kaplayan parlak bulutlar, kesintisiz olarak aydınlatıyordu bu yeraltı dünyasını. Gerçekte hangi tarafın yerin altında olduğu da tartışmalı bir konu...

Hepimiz aynı kabuğa ayak basıyoruz ve içerideki için de dışarıdaki için de ayaklarının altında başka bir dünya var.

Ve biraz sonra yanıma bir yaratık geldi. Oturduğum yerden hızlıca kalkıp orada uzaklaşmaya çalıştım. Fakat yarı insan yarı yılan şeklindeki o canlı beni engelledi.

‘Hiçbir yere gitmiyorsun. Tamam, belki çok iyi bir insansın, ama seni durdurmak zorundayım. Buraya kendi ayaklarıyla geleceğini hiç tahmin etmezdim doğrusu!’

Marduk ortadan kaybolmuştu. Korkmuştum ve ne yapacağımı bilemiyordum. Karşımda beni öldürmek isteyen bir yılan adam vardı, onu bir şekilde ikna etmek zorundaydım.

‘Sen de kimsin? Daha doğrusu nesen? Ve o kılıcı neden bana doğru kaldırdın, düşmanın değilim.’

‘Yanılıyorsun Azazel! Sen benim düşmanımsın.’

Kılıcı var gücüyle üzerime salladı. Bunu hiç beklemiyordum. Yanağımdan aşağı süzülen kanın farkına varınca kısa süreli de olsa bir şok yaşadım. Ancak kılıcının parçalanmasına tanık olan yaratığın yaşadığı şok benimkinden çok daha büyüktü.

‘Saldırın!’ diye bağırınca çevresinde bulunan yüzlerce irili ufaklı yılan bir anda üstüme atlayıp her yerimi ısırmaya başladı. Fakat o da nesi! Yılanlar teker teker öldü ve baktım ki bedenimde hiç diş izi yok. Korkma sırası bu kez yılan adama gelmişti.

‘Ey ölümün oğlu Azazel! Tahminimden daha da güçlüymüşsün.’

Elimle kafamı kontrol ettim. Ufak bir sıyrıktı ve artık kanamıyordu.

‘Adım Mustafa Kemal. Neden Azazel deyip duruyorsun?’

‘Eskiden bu ad karanlığa atfen kullanılırdı. Babam, yani sizin Şeytan dediğiniz kişi ortaya çıkınca, onu karanlığa ait birisi olarak yaftaladılar. Ve hiç hak etmediği halde babama Azazel adını verdiler.’

‘Sen... Şeytan’ın oğlu musun?’

‘İşlediği sözüm ona suç yüzünden Tanrı babamı yılanı çevirmiş. Sonrasında tanrıların da yardımıyla eski haline dönmüş. Fakat anladığım kadarıyla bu tam bir düzelme değildi. Yeryüzünde Havva’dan önce yaratılan kadınlardan biri olan Lillit’le destansı bir aşk yaşamaya başlamış babam. Ve işte bu ilişkinin meyvesi benim...’

Yaratıkla uzunca bir süre konuştuk. Adı Lungant... İblis'in oğlu ve Meran ırkının atası. Lungant ölümsüz bir savaşçı... Elindeki doğaüstü Zülfikar benzeri kılıç ile melekleri dahi öldürebilirmiş. Kılıcın kafamda parçalanmasından ötürü benim daha güçlü olduğuma kanaat getirmiş. Bu yüzden çok üzgün ve önümde eğiliyor. Lungant ölümsüz, fakat kendisinden türeyen Meran ırkının mensupları yaklaşık yüz elli yıl yaşayan güçlü varlıklarmış.

'Beni ben yapan bu kılıçtı. Şimdi bu saatten sonra bütün otoritemi ve gücümü kaybedecekmişim gibi hissediyorum. Ölmek zorundasın. Çünkü gerçekleştirmeyi planladığın şey, senin kaderin... Kim ne söylerse söylesin, ne yaparsak yapalım ikna olmayacaksın. Kararı veren sen değilsin, bu yüzden vazgeçme ihtimalin yok.'

'Kimse beni yönlendiremez! Kendi kararımı kendim veririm.'

'Yanılıyorsun. Sen karanlığın özüsün. İçgüdüsel olarak ışığı ve Tanrı'yı kabullenemiyorsun. Seni durdurmak için öldürmekten başka çare yoktu, fakat görüyorum ki bunu başarabilmem olanaksız.'

'Şeytan'la aynı safta değil misiniz? Neden Lungant'tan kaçtın?'

'Ben kimseyle aynı safta değilim. Lungant gözü kara bir savaşçıdır. Sana yardım ettiğim için kızıp beni öldürebilirdi.'

'Ölümünden bu kadar korkmana gerek yok. İnan bana daha mutlu olacaksın. Aslında boşa konuşuyorum, en güzeli bizzat tanık olmak. Görevimi başardıktan sonra bana teşekkür edeceksin.'

Elini ve ağzını bağladığımız konsey görevlisinin yanına gittim.

'Gel bakalım Agartalı dostum, bize yolu tarif edeceksin.'

'Efendim yapmayın etmeyin, bu varlığın sizi kandırmasına daha fazla göz yummayın lütfen!'

'Kim, Marduk mu beni kandırıyor? Beyhude bir kaygı içindesin, o zannettiğin gibi kötü birisi değil. Neyse, şimdi söyle bakalım; tanrıların mekânı neresi?'

'Sayın başkanım, bu fikri aklınıza kim soktu bilmem ama tanrıların yerine gidemeyiz, en azından sağ olarak.'

Kendime duyduğum güven o kadar artmıştı ki artık kimseden ve

hiçbir şeyden korkmuyordum. Rotamızı Şambala'ya çevirdik. Sınırı geçer geçmez etrafımızı kuşatıp gidişimizi engellemeye çalıştılar. Ateş açtılar. Ama nafile uğraşlardı bütün bunlar. Sahip olduğum gücün iyiden iyiye farkına varmıştım ve bu durum; yani yenilmez ve durdurulamaz oluşum beni oldukça keyiflendirirken, Marduk ve konsey görevlisini korkutmaya başlamıştı.

'Efendim siz doğaüstü bir insan olmalısınız. Şu an tüm güçleriyle bize saldırıyor ve en gelişmiş silahlarıyla gemimize ateş ediyor olmalarına rağmen hiçbir şey hissetmiyoruz. En ufak bir sarsıntı dahi yok. Neden Agarta'mızın başında olmanız gerektiğini şimdi daha iyi anlıyorum. Ama... Söylediğim gibi, hiçbir madde Göz'ün içine giremez. Bu tam anlamıyla bir intihar olur. Siz Agarta için çok önemlisiniz. Bile bile ölmenize müsaade edemem.'

'Korkma, hiçbir şey olmayacak. Birazcık da olsa bana güvenmeni istiyorum.'

Devasa bir piramidin üstünde, yine devasa boyutta ve tıpkı bir göz şeklinde ve konsey yetkilisinin anlatımına göre, sonsuz büyüklükte elektrik enerjisi ile dolu tuhaf bir ışık elipsi... Sahip olduğu elektro manyetiklikten ötürü hiçbir maddenin içinden geçemeyeceği o yere; Şambala'nın kalbi, tanrıların yönetim merkezi durumundaki Göz'e doğru son sürat gittik ve işte sonunda... İçerideyiz.

'Aman Allahım! Gördüklerimi siz de görüyor musunuz?' diye sordum heyecanla.

Billur gibi suyu olan, son derece güzel bir ırmağın kenarındaydık. Her tarafta çırılçıplak güzel kadınlar dolaşmaktaydı. Masmavi gökyüzü, tertemiz bir hava, yemyeşil ve iç açıcı bir doğa...

Adeta başka bir diyara gelmiştik. Ve biraz sonra bulunduğumuz bu ortamın sırrı, Yaridu'nun aniden belirmesiyle ortaya çıkıverdi.

Yaridu, Şambala'nın kurucusu olan tanrıların en zayıfı... Bütün bu gördüklerimiz ise onun sanal dünyası, yani evi...

'Bunu nasıl yapabildiğinizi bilmiyorum, ama gösterdiğiniz cüretin elbette bir karşılığı olacak.'

'Merhaba... Ben Mustafa Kemal. Daha doğrusu öyle olduğumu sanıyordum, gerçekte ise ne adım ne de kim olduğum konusunda pek emin değilim.'

‘Kim olduğun önemli değil, buradan sağ ıkamayacağın için seni tanımaya çalışarak vakit kaybetmek istemiyorum.’

‘Peki, hiç merak etmiyor musun, maddenin geçemeyeceği bir engeli açıp da Göz’n içine nasıl girebildik diye?’

‘Hiçbir yere girdiğiniz falan yok. Burası gerçek değil. Gördüğünüz her şeyi ben tasarladım. Gz’n içinde barınmakta olanlar arasındaki en zayıf halka benim... Evime rahatça ulaşabilmiş olmanızın sebebi de bu olsa gerek. Biz tanrılar, kendi tasarladığımız hayali evlerde otururuz.’

‘Ne demek istiyorsun? Hepimiz şu an rüya mı görüyoruz?’

‘Yarattığımız teknolojiyi sizin gibi sıradan canlıların anlayabilmesi oldukça zor, ama yine de açıklamaya çalışayım. Biz ilk seksen kişi, yeraltına inip de tanrısal bir güce kavuştuktan sonra, kimsenin ulaşamayacağı gizli bir meknımız olsun istedik ve burayı yarattık. Madde ile antimadde arasında, alacakaranlık denen yerdeyiz. Sahip olduğumuz olağanüstü güç sayesinde, gerçekte olmayan şeyleri görüyor ve onlara dokunabiliyoruz. Bu, tamamen beynin algı mekanizması ile alkalı... Yarattığımız cennetlerde dilediğimizize bir yaşam sürüyoruz. Yani soruna cevaben söylüyorum, uykuda değiliz. Ama biraz sonra siz ölüm uykusuna dalacaksınız, işte gerçek olan bu...’

Yaridu her şeyi denemesine rağmen bizi yok edemedi. fkeden adeta çılgına dönmüştü, ama nafil... Kolundan tutup onu etkisiz hale getirdim.

‘Sen de neyin nesisin böyle?’ diye bağırdı korkuyla. Ve birazdan diğerleri de geldi.

‘Bırak onu!’ dedi kırmızı saçlı kadın.

Tanrılar bir anda etrafımızı kuşatıvermişti. Kırmızı saçlı tanrı, dünyalar güzeli o kadın, Lillit... Bizi görünmez bir fanusa hapsetti, kesinlikle kımıldayamıyorduk.

‘Biliyorum.’ dedi Lillit. ‘Seni ldremeyiz, ama rehin alabiliriz. şimdi sıkı bir pazarlığa ne dersin Azazel?’

‘Seni tanıyorum. Oğlunu yendim. Savaşçı Lungant’ı adeta rezil ettim. Beni burada uzun süre hapsedemeyeceğini biliyor olmalısın, çünkü zaman ilerledikçe daha da gleniyorum.’

‘Haklısın, seni ancak bir süre için zaptedebilirim. Ama yine de benimle makul bir anlaşma yapmak isteyeceğini umuyorum.’

Hemen önümüzde büyük bir cam tabaka belirdi. Üzerinde tutsak bir kadının görüntüsü vardı. Kadın tıpkı bizim gibi hapsedilmişti. Bitkin ve çaresiz bir haldeydi. Kendi kendine konuşuyor, boş gözlerle etrafa bakarak vakit geçirmeye çalışıyordu. İçimin bir köşesinde tarif edemeyeceğim kadar büyük bir sevinç ve coşku, diğer köşede ise yoğun bir hüznün ve acı vardı. Gözlerimden akan yaşlar, teslimiyetimin ilanı gibiydi. Artık her türlü pazarlığa razıydım. Çünkü o kadın, Fikriye’ydi.

20. BÖLÜM

“Lillit’le anlaşmak zorunda kaldım. Bir daha yeraltı dünyasına, yani Agarta veya Şambala’ya adım atmamam karşılığında Fikriye’ye dokunmama sözü verdi.

Fikriye... Beni gerçekten seven tek kadın... Hayatta olduğunu görmek çok güzel... Bu inanılmaz... O kadar mutluyum ki ondan ayrı olsam da sanki hâlâ birlikteymişiz gibi geliyor. Aslında... yaşıyor olması o kadar da önemli değil, çünkü yaşam denilen şey zaten eninde sonunda bitecek, yani Tanrı’yı yok ettiğimde... Hayat ıstırapından kurtulmuş olacağız ve ben yine Fikriye’yle birlikte vakit geçirebileceğim. Fakat her şeye rağmen büyük yok oluştan önce onu tekrar görebilmeyi çok isterdim.

Yeryüzü dolaylarında, fakat yine de sıradan bir insanın dışarıdan bulunduğu yere ulaşamayacağı kadar derinlerde bir mağara... Ve o mağaranın içinde Agartalılar tarafından oluşturulan gizli bir yaşam alanı... Dört katlı, yirmi sekiz odalı, sınırsız bir güç kaynağı ile aydınlatması yapılan, her türlü ihtiyacımı karşılayarak orda yüz yıl kadar yaşayabilmemi sağlayacak son derece konforlu bir yapı... Lillit’in yanından ayrıldıktan sonra olup biteni Agarta Konseyi’ne anlattım. Ve onlar da bana burayı tahsis etti. Ara sıra yukarıya çıkıp dolaşsam ve kılık değiştirerek halkımın arasında bir müddet vakit geçirebiliyor olsam da hapisneden farksızdı yeni evim.

Ayna benzeri bir eşya vasıtasıyla Agarta ile görüntülü bir iletişim halindeydim. Her türlü bilgiyi bu sayede Konsey’den rahatlıkla alabiliyordum. Ve yine bu ayna yardımıyla diğer beni, yani genetik kopyamı her an izleyebiliyordum. Ülkemdeki bütün gelişmeleri an be an takip edebiliyordum.

Agartalılar genetik kopyalama teknolojisini sonsuz bir hayat elde etmek amacıyla kullanıyorlar. Genetik kopya kişinin tamamen aynısı... Ve evrende şöyle bir kanun varmış: zekâ sahibi bir canlı aynı anda iki farklı ortamda bulunamaz. Buna ‘Teklik İlkesi’ deniyormuş.

Bu yüzden genetik kopyanın hayatının başlayabilmesi için, öncelikle asıl kişinin ölmesi gerekiyor. Yaşlanan Agartalı ölüyor ve en geç bir saat içinde yepyeni ve gencecik bir bedenle hayata geri dönüyor. Bir saatlik süre aşılsa, bu dönüş hiç gerçekleşmiyor. Çünkü kişinin bilinci bu süre sonunda geldiği yere, ölümler diyarına geri döndüğünden, bilincin genetik kopya bedene aktarımı mümkün olamıyor.

Fakat benim için Teklik İlkesi geçerli değil, çünkü genetik kopyamla aynı zaman dilimindeyiz ve ikimiz de hayattayız. Bu tamamen karanlığın oğlu olmamdan kaynaklanıyormuş.

Agarta'ya gittiğimde, bedenimdeki o teknolojik cismi yarı yarıya etkisiz hale getirdiler. Şambala'nın yeryüzündeki ajanları, yani masonlar, benim söylediklerimi değil kopyamın söylediklerini duyacaklardı bundan sonra. Ancak cismi tamamen yok edemediğimiz için genetik kopyam öldüğünde onun gerçek Mustafa Kemal olmadığını fark edeceklerdi, çünkü kalbimin atışına endeksli olan bu cisim benim hayatta olduğumu anında bildirecekti. Tehlikenin farkındaydım. Yeryüzü dolaylarında olduğum için içimdeki verici sayesinde beni bulmaları ihtimali söz konusu idi. Yakalanırsam ne yapabilirler ki, ben onlardan daha güçlüyüm, beni öldüremezler diye düşündüm ilk başta; ama yanıliyordum. Burada, yani yeryüzünde, aşağıda olduğum kadar kudretli olmadığımı hissediyordum. Emin değilim, fakat güneş ışınlarının üzerimde negatif bir etki bırakmasından şüpheleniyorum.

10 Kasım 1938 günü... Genetik kopyam artık yaşamıyor. Çoktan peşime düştüklerinden emindim, ama bulunduğum yerde sinyal engelleyici bir alet vardı ve onun sayesinde yaklaşık yirmi yıl güven içinde yaşadım. Dört katlı o devasa saray benzeri evde her türlü ihtiyacımı gideriyor olmama rağmen, yalnızlık duygusuyla daha fazla baş edemedim. Ancak 20 yıl dayanabilmişim bu mahpusluğa...

Her şeyi göze almıştım. 1958 yazında dışarı çıktım. Sivas'ta dağlık bir bölgedeydim. Orada, civar köylerden birinde yaşayan güzel bir kadınla tanışıp arkadaş oldum. İsmi Gül... Köylüler ona Cici Anne derlermiş. Beni gördüğü ilk andan itibaren kim olduğumu biliyordu ve bu sırrı başka hiç kimseyle paylaşmadı. Onunla gizli gizli görüşüyorduk. Çok eğlenceli ve bazen de çok heyecanlı

olaylar yaşadık birlikte olduğumuz zamanlarda. Onu kurtların saldırısından kurtardığım gece bir başka özelliğimi daha fark ettim, kurtlar üzerindeki hâkimiyetimi... Adeta ne söylediğimi anladılar ve Gül'ü rahat bıraktılar. Daha sonra ise etrafımı sarıp bana sevgi gösterisinde bulundular.

'Neden hiç merak etmiyorsun?'

'Neyi?'

'Kim olduğumu biliyorsun; fakat neden, yirmi yıl önce ölen bir kişinin nasıl olup da hâlâ hayatta olduğunu hiç sorgulamıyorsun? Yoksa benim Atatürk'ün ruhu olduğumu falan mı düşünüyorsun?'

'Hayır, senin gerçek olduğunun farkındayım. Paşa ölmedi, onu saklıyorlar, diye konuşuyorlardı zaten yıllardır. Demek ki doğruymuş.'

'Bunu kim söylüyordu?'

'Halk... Yani biz de büyüklerimizden buna benzer dedikodular duyuyorduk. Bir şekilde seni öldü gösterdiler, elbette bir sebebi vardır. Eğer anlatmak istersen şunu bil ki bana güvenebilirsin.'

'Neyi anlatmak isteyecekmişim?'

'Neden öldü numarası yaptığını? Ve şunu da çok merak ediyorum, gerçekten yaşını göstermiyor musun yoksa köyümüzün senin yaşındaki erkekleri mi erkenden çöküverdiler?'

İnsanları tanımak ve içlerinden geçenleri anlayabilmekle ilgili yeteneğim yine işe yaramıştı. İlk önce ben anlattım, daha sonra da o... Aramızda gizli saklı hiçbir şey kalmamıştı. Hızır ve İlyas denilen tanrısal nitelikli o iki kişi... Çağlar boyunca insanların zor durumda kaldıklarında 'yetiş ya Hızır, yetiş ya İlyas' diye seslendikleri ve zaman zaman da onlardan yardım gördüklerini söyledikleri, haklarında sayısız efsane anlatılan o iki kişi...

Meğer Hızır-İlyas denen bu kişiler, Cici Anne'yi epey bir süredir kullanmaktalarmış.

'İlk amacım seni, peşindekilerden korumaktı.'

'Bir garip köylü kadınısın, beni nasıl koruyacaksın anlamadım doğrusu!'

'Senin yanında olduğum her zaman güvende olacakmışsın, bu

konuda ben de fazla bir şey bilmiyorum ama benden ilk istenen şey buydu.'

Cici Anne haklıydı. Agarta bilim adamları da söylemişti; yakınımda, belli bir mesafe dâhilinde bir kadın bulunursa, içimdeki verici görevini yapamıyormuş. Bunu nasıl da unutmuştum! Evet, Gül yakınımda olduğu sürece güvendedim.

'Anladım! Peki ya daha sonra?' diye çıkışarak itirafına devam etmesini bekledim.

'İkinci amacım, senden oğlunun nerede olduğunu öğrenmek...'

'Ne? Ne dedin sen? Oğlum mu?'

'Evet, Fikriye'den doğan bir çocuğun varmış. Bunu gerçekten bilmiyor muydun?'

"Gül'den, Tanrı'nın çok tuhaf bir kanununu öğrendim, 'İlk doğan oğul' kanunu... Bir adamın ilk doğan çocuğu eğer erkek olursa; bu, o kişi için bolluk, bereket ve ruhsal anlamda güç kazanmak manasına gelirmiş. Ve... İlk doğan erkek çocuğunun ölümünü gören kişi için ise, durum tam bir felaket sayılmış. Manevi gücünün önemli bir kısmını kaybeden bu adamı hayata bağlayan görünmez ipler çok inceldiği için, ölüm çok yakın ve kaçınılmaz bir hâl almış... İşte bu yüzden, ilk önce oğlumu öldürerek sahip olduğum doğaüstü gücü yarı yarıya azaltmak ve sonrasında da daha zayıf bir duruma gelmiş olan beni rahatça ortadan kaldırmak düşüncesindelermiş, Hızır ve İlyas.

Ama olmadı. Hain planları işe yaramadı. Aslında onları suçlayamam, kendilerince Tanrı'yı korumaya çalıştılar sadece. Bir oğlum varmış. Artık çok daha mutluyum, çünkü Fikriyem ve doğurduğu çocuk, adını dahi bilmediğim evladım... İkisi de hayatta...

Çok ilginç... Tanrı dahi oğlumun nerede olduğunu bilemiyor. Onu bulmak için bir kadın vasıtasıyla bana yaklaşmayı deniyorlar.

Lillit'i tekrar ziyaret etmenin vakti çoktan gelmişti. Fikriye'yi korumak uğruna yıllarca kaçak hayatı yaşadım ama dediğim gibi, Tanrı'yı yok ettiğimde zaten bütün yaratılış sona erecek,

oğlum ve karım da dâhil herkes ölecek ve ölüm ailemizi bir araya getirecek. Şimdi daha iyi anlıyorum ki yapmam gereken şeyi kimse engelleyemeyecek, Tanrı bile...”

21. BÖLÜM

"Beni nasıl buldun, yerimi Lillit mi söyledi?"

"Hayır. Aslında amacım Tanrı'yı bulmaktı. Buraya yanlışlıkla geldim."

"Yalan söyleme, Lillit'le görüşmeye gittiğini biliyorum."

"Sakin ol Lucifer, bu ne kıskançlık böyle? Eski sevgilinle aramda bir şey yok, merak etme."

"Çok uzun bir süredir bir araya gelemiyoruz. Onu o kadar özledim ki... O kıpkırmızı saçlarına tekrar dokunabilmek için neleri feda etmezdim!"

"Hakkımda yeterince bilgiye sahip olduğumu tahmin ediyorum. Anladığım kadarıyla her hareketimi takip etmişsin. Lillit'le ne konuştuğumuzu merak ediyor olmalısın. Anlatayım..."

Lillit beni yeraltı dünyasından kovunca epey bir zaman yüzeye yakın bir mağarada yaşamak zorunda kaldım. Ve aklıma şöyle bir soru takıldı; Lillit beni neden sadece Şambala'dan değil de bütün yeraltı dünyasında kovdu?

Bunu sorabilmek için ikinci kez Lillit'in evine, o devasa Göz'ün içine girdim.

'Gerçeği senden daha fazla saklayamayacağımın farkındayım. Çünkü ne yaparsak yapalım eninde sonunda hedefine ulaşacaksın!'

'Neymiş bu gerçek? Neden bahsediyorsun sen Lillit?'

'Seni buralardan uzaklaştırmak istemememin sebebi, Tanrı...'

'Tanrı mı?'

'Evet... O'nun evinin kapısı yeraltı dünyasında gezinmekte...'

'Lütfen daha açık konuş! Biraz saçmalamaya başladın sanki! Kapının gezinmesi de ne demek?'

'Tanrı'nın bir evi var. Ayrıca fiziksel, tamamen gerçek bir bedene sahip... Tanrı ilk var olduğu andan itibaren, o beden evinin dışına hiç çıkmadı. O'nu öldürmek istiyorsan, evine girmek zorundasın.'

Ve unutma Azazel, her evin bir kapısı vardır. Biz, dünya üzerinde yaratılan ilk seksen kişi, yeraltına indikten sonra tesadüfen kapıya ulaştık, fakat içeriye giremeden dışarı atılıverdik. Aslında buna pek tesadüf diyemeyiz, çünkü o sıralar on binden fazla kapı yeraltı dünyasında gezinmekte idi. Şimdi ise sadece bir tane var.

Kapının gezinmesi ifadesini biraz tuhaf bulabilirsin, fakat kapı aslında bir ışık topundan ibaret... Işık topu, yani kapı, sabit bir yerde değil, sürekli hareket halinde...

Dediğim gibi, yeraltı dünyasında on binden fazla ışık topu olunca, ister istemez bir tanesine denk geldik. Işık topunun içine girdiğimizde uzaktan Tanrı'yı gördük, ancak ona ulaşmadan kapının dışına atıldık. Ve o günden sonra artık normal ötesi birtakım güçlere sahip olmuştuk. Tanrısal varlıklara dönüşüverdik birdenbire.

Ulukurt için de benzer bir durum söz konusu... Fakat o, tahminimize göre Tanrı'nın yanına dek gitmeyi başardı; bizden çok daha güçlü olmasının sebebi de bu, diye düşünüyoruz."

Mustafa bulunduğu ortamı inceledi bir süre.

"Evet, Şeytan, Lillit'le konuştuklarımız bundan ibaretti."

"Lütfen bana o şekilde seslenme! Adım Lucifer..."

"Günlerce, aylarca ışık topunu gözlemlemeye çalıştım. Buldum da... Fakat kapısından içeri girdiğim ev, meğer senin evinmiş. Işık topu ile birlikte dünyadan ayrılınca, etrafımı kuşatan uzay boşluğunu tüm heybetiyle gördüm ve... Korkmadım desem yalan olur. Şaşkınlığım henüz geçmemişti ki son hızla Güneş'in kalbine yöneldik. Ne mutlu sana ki Güneş'in içinde görkemli bir eve sahipsin."

"Buradan dünyayı gözetlemek çok daha kolay. Ben yeryüzünün ışığıyım. İnsanlık bana muhtaç... İstersem bu sonsuz ateşi söndürür, âdemoğullarını soğuğa ve ölüme mahkûm ederim. Ama bunu yapmam, çünkü bildiğinizin aksine size karşı gerçekten sevgi doluyum.

Peki ya Tanrı? O, insanlarla dalga geçiyor. 'Bütün ağaçların meyvesinden yiyebilirsin, ancak iyilik ve kötülüğü bilme ağacından yemeyeceksin.' diyerek insanlığı göz göre göre günaha ve ölüme sürüklüyor. Tanrı tarafından Âdem ve Havva'nın içine konulan

bir arzu var, yasaklanan şeye ilgi duyma arzusu... Onların yanlışlaşmasını gerçekten istemiyor olsaydı, falanca ağacın meyvesinden yemeyeceksin diyerek gereksiz bir yasak koymazdı.

İyilik ve kötülüğü bilme yetisini zaten ilk yarattığı anda onlara vermeliydi. Sandığınız gibi Havva'yı ben ayartmadım. Zaten gözü hep o ağaçtaydı. Meyvesinin o kadar çekici bir görüntüsü vardı ki kadıncağızın gördükçe ağzı sulanıyordu. 'Yasak olanın çekiciliği' yasasını onların içine koyan da Tanrı değil mi? Bunu neden yaptı? Çünkü günaha düşmelerini istiyordu.

Başka bir örnek vereyim. Tanrı bir erkeğin eşcinsel ilişkiye girmesini kati suretle yasaklamıştır. Ancak erkeğin makat bölgesinde 'G noktası' denilen bir tahrik unsuru var eden de yine kendisidir. Erkeğin bedenindeki ikinci tahrik noktasını neden vücudun o bölümünde oluşturuyor? Çünkü bazılarının o noktayı keşfetmesini ve eşcinselliğe meyletmesini istiyor. Evet... Ayartıcı ben değilim, o..."

"Bütün bunları bana niye anlatıyorsun ki? Zaten onu öldürmeyi düşünen birisini, neden onun hataları konusunda ikna etmeye çalışıyorsun?"

"Çünkü Tanrı'nın yok olmasını istemiyorum. Benim söylemeye çalıştığım; eğer sistemde birtakım yanlışlar mevcut ise bunların düzeltilmesi yerine, niçin her şeyin sonlandırılmasını tercih edelim?"

"Peki, ne yapalım? Tanrı'nın düzeninde demokrasiden söz edebilir miyiz ki yanlışların düzeltilmesi için çaba sarf edelim? Kime neyi anlatacaksın?"

"Tanrı'yı her konuda ikna edebileceğime inanıyorum. Çünkü elimde çok değerli iki tutsak var. Ve bu sayede, daha adaletli bir sistemi hep birlikte inşa edebiliriz."

"Tutsak mı?"

"Evet... Oğlun yanımda... Ve... sen de kendi ayağınla geldiğine göre, takım tamamlandı. Gücün var, ama buradan çıkabilecek kadar değil. İnanıyorum ki ikinizi koz olarak kullanıp, Tanrı ile ortak bir paydada buluşabiliriz. Sizi bırakmakla tehdit ederek, onu her konuda ikna edebilirim. Nihayet, artık ben de söz sahibiyim."

22. BÖLÜM

Birkaç kadeh şarap içti. Böylelikle heyecanını az da olsa bastırmayı başarmıştı. 'Biraz daha mı içsem' diye geçirdi içinden. Fakat bunun sonu sarhoşluğa kadar gidebilirdi ve bir erkek için sarhoş kadından daha iğrenç ne olabilirdi ki?

Artık dayanacak gücü kalmamıştı. Onu ilk gördüğü andan itibaren çarpılmıştı sanki. Aradan yıllar ve yıllar geçti, hissettiği duygular ise ilk günküden daha da şiddetliydi.

En üst kata çıktı. Odanın kapısını yavaşça açtı. Gemideki birçok kişi uyku saatinde, her yer çok sessiz. Ve o da mışıl mışıl uyuyor. Yatağın yanına dek usulca yaklaştı. Adam uyanıverdi.

"Merili! Burada ne işin var?"

"Sence?"

İlyas bir müddet süzdü Merili'yi. Son derece seksi bir yatak kıyafeti ve çok hoş bir makyaj... Yenilenme çadırından çıktığından beri en çok onunla arkadaşlık etmiş, sıkıntılı her anında hep onu yanında bulmuştu. Ve bu güzel kadın şimdi odasında... Merili'nin ima ettiği şeyi, nice zamandır o da arzulamaktaydı ama...

"Gel, otur." diyerek yatakta onun için de yer açtı.

Merili gülümseyen bir yüzle yatağın kenarına oturuverdi.

"Kim olduğumu, bu gemiye nereden geldiğimi ve Tanrı'nın evrensel var oluş planında neden önemli bir yere sahip olduğumu bilmiyorum. Yüzlerce yıldır bu geminin içindeyim. Gemideki herkes hayatını doyasıya yaşıyor. Burada olmasa bile, dünyaya gidişleri esnasında yapıyorlar yapacaklarını. Peki ya ben? Erkeğim, fakat Tanrı'nın amaçları uğruna sanki hadım oldum, sanki cinsiyetsiz bir varlığa dönüştüm! Benim kalbim yok mu?"

Merili, elini fanilanın altından sokup İlyas'ın göğsüne koydu.

"Kalbin adeta avucuma yumruk atıyor, ben buradayım, varım, diye haykırıyor. Lütfen artık konuşarak vakit kaybetmeyelim."

Kapı ısrarla çalındığı için apar topar kalktılar yataktan.

“Tamam, birazdan geliyorum!” diye seslendi İlyas. Merili de telaşla üstünü giydi.

“Beni burada görmelerini istemiyorum.”

“Çekinmene, korkmana ve de saklanmana gerek yok. Bu saatten sonra hiçbir şeyi gizli saklı yaşayamam. Kadınımsın. Canımsın. Ve bunu öğrenmelerinde herhangi bir sakınca görmüyorum.”

Yeni gelen birisi için katılım töreni yapılacakmış. Herkesin yarım saat içinde toplantı salonunda olması gerekiyormuş. İlyas’ın gemiye gelişinden çok önce gelmiş bu kişi aslında. Fakat gemiye girdiği ilk andan beri komada, derin uykuda imiş ve sonunda uyanmış, bu yüzden herkes heyecan içindeydi.

İki binli yılların Türkiye’sinde yaşamakta iken “kâşifler” tarafından bulunup getirilen bir genç... Kâşiflerin görevi; değişik zaman ve coğrafyalara giderek, gemideki faaliyetlerin yürütülmesi açısından faydalı olabilecek kişileri araştırıp tespit etmek ve onlarla irtibata geçerek buraya getirilmelerini sağlamak idi.

Tören sona erdiğinde, Bülent ismindeki gencin bileğine, bundan sonra hiçbir suretle çıkarmayacağı “sonsuzluk bileziği” takıldı.

“Bundan sonra adın Bülent değil... Birkaç gün sonra yenilenme çadırına girip her şeyi unutacaksın. Buraya geldiğin andan itibaren dünyadaki izlerin tamamen silindi. Yani yeryüzünde hiç doğmamış gibisin. Seni tanıyanların, seninle ilgili bütün hatıraları buhar olup uçtu, bu yüzden sen de geçmişini unutmalsın.”

Tören sonunda Merili Bülent’i kalacağı odaya götürdü.

“Kendimi çok şanslı hissediyorum. Akıp giden zaman içinde çırpınan milyarlarca insanı düşünüyorum da ne kadar boş bir hayat yaşıyorlar. Yalnız, kafama takılan bir şey var; değişik çağlardan ve milletlerden gelen bunca kişi nasıl oluyor da bütün dilleri biliyor? Hepiniz de Türkçeyi, üstelik zamanımın Türkçesini gayet güzel konuşuyorsunuz.”

“Yanlış... Burada herkes kendi bildiği dili konuşuyor. Yani aslında ben hâlâ dünyada iken konuştuğum dili konuşuyorum. Fakat

sadece aklımla... Şöyle açıklayayım... Önce karşımdaki kişinin sesini duymam gerekiyor. Beynimdeki çip, anında sesin tahlilini yaparak kodlandırıyor. Ve seninle konuşmaya başladığımda, ben farkına dahi varmadan, dilim kelimeleri senin anlayabileceğin şekilde telaffuz ediyor. Aklımda kendi bildiğim kelime, fakat dilim onu senin bildiğin şekle çeviriyor. Zaten o çipten sana da takıldı, farkında değil misin?”

“A! Ben onu genel bir sağlık kontrolü falan sanmıştım. Burnumdan bir cisim soktular, fakat hiç acı hissetmedim. Demek o soktukları şey beynime kadar gitti, ha? Peki ya dünyaya gittiğinizde, orada konuşulan dili nasıl anlıyorsunuz?”

“Beynimizdeki çip, konuşulan dilin çevirisini yaparak onu bildiğimiz şekilde algılamamızı sağlıyor.”

Birkaç gün sonra yenilenme çadırına girdi ve artık Bülent değildi, ona yeni bir isim verildi. Çadırdan çıktıktan sonra yeni ismini kendisine bildirmek için İlyas görevlendirildi.

İlyas, adamın uyanmasını beklerken içeri Merili girdi.

“Hoş geldin canım.”

“Bakıyorum da hâlâ gözünü açmamış. Biraz fazla uykucu galiba.”

“Burası, benim için ölüm evi gibi bir yer... Eski hayatımı, anılarımı bıraktığım bir mezar...”

Merili yanına oturup iki eliyle İlyas’ın yanaklarından kavradı ve uzun uzun öptü dudaklarından. İlyas bir anda kurtuluvermişti sıkıntısından. Fakat o da nesi? Merili’nin kızaran gözlerinden yaşlar boşalıyor.

“Ne oldu sevgilim, niye ağlıyorsun?”

“Artık, daha fazla dayanamayacağım! Sana söylemem gereken bir şey var.”

O esnada adam uyanıverdi. Bir müddet Merili ile konuştu.

“Çok tuhaf, seni ve diğerlerini hatırlıyorum, birçok şeyi anımsıyorum. Ancak kim olduğumla ilgili en ufak bir fikre sahip değilim.”

“Evet, şimdi ben çıkıyorum. İlyas sana yeni ismini açıklayacak.”

Adam, İlyas’ı gördüğünde hızlıca yatağından doğruldu. Gözleri

yusyuvarlak olmuştu.

“Aman Allahım! Bu... Bu gerçek mi, yoksa rüya falan mı görüyorum?”

“Ne oldu? Neyin var, iyi misin?” diye sordu İlyas.

“Sizin burada ne işiniz var?”

Merili ve İlyas göz göze geldi. Heyecandan dillerini yutmuş gibiydiler. Fakat İlyas bütün gücünü toplayıp o malum soruyu sormayı başardı.

“Sen... Beni... Dünyadan mı hatırlıyorsun yoksa?”

“Evet. Bu imkânsız, ama siz... Siz, Atatürk’snz.”

23. BÖLÜM

“Senin gelişin normal yoldan değildi. Yani seni dünyadan alıp buraya getirmedi. Simsiyah, hamurumsu bir et parçası olarak düştün bu gemiye.

İnsan biçimindeydin, ancak doğru düzgün bir şeklin şemailin yoktu. Çok korkmuştuk. Çünkü sıfır noktasında, hiçliğin kalbinde olmamıza rağmen, dışarıdan gelen bir çeşit canlı, yani sen, bize bildiğimiz bütün bilimsel gerçekleri bir anda unutturmuştu.

Seni hemen laboratuvara götürüp gerekli incelemeleri yapmaya başladık. Zamanla rengin açıldı ve normal insan görünümüne, şimdiki haline döndün. Ve yavaş yavaş da olsa bizimle konuşmaya başladı. Konuştuğun dilin kodunu araştırdık, tüm zamanlar boyunca dünya üzerinde konuşulan hiçbir dille uyuşmadı. Ve daha sonra öğrendik ki bu meleklerin kullandığı dilmiş.

Fakat beynimizdeki çip vasıtasıyla seninle de iletişim kurabildik. Geçmişine dair herhangi bir şey hatırlamıyordun. Ve işte tam o günlerde, bilgisayara son derece şiddetli bir frekansta yardım sinyali ulaştı. Ve baktık ki bu sinyal dünyadan gelmiyor, nerde den geldiğini de tam olarak çözemedik.

Neyle karşılaşabileceğimizi bilemiyor olsak da oraya gitmeye karar verdik. On iki kişi, silahlı ve tam teçhizatlı olarak hazırlığımızı yapıp, kendimizi o bilinmeyen yere ışınladık.

Yaşadığımız şok, çok ama çok büyüktü. Böyle bir şeyi hiçbirimiz tahmin edemezdik. Yardım sinyali, Tanrı tarafından yollanmıştı

‘Birinci gök’ denilen bir yerdeydik. Tanrı... Adı Yehova... Bizi karşıladı ve bizimle uzun uzun konuştu. Kâinatı, melekleri ve insanları nasıl yarattığını bizlere rüyet olarak gösterdi. Uyanıktık, fakat sanki üç boyutlu bir simülasyonun içindeydik ve olabildiğince gerçekçiydi her şey.

Gördüğümüz Yehova’nın bedeniydi. İnsan şeklindeydi. Yüzüne uzun süre bakamıyorduk; huzurunda ayakta dahi duramadık, ancak diz üstü çöktüğümüzde kendimizi rahat hissedebildik.

Aslında Tanrı’nın da bir evi varmış. Gerçek bedeni o evin içindeymiş

ve oradan kesinlikle çıkmazmış. Fakat Tanrı'nın yansıması, aynı anda birden fazla yerde bulunabiliyormuş ve bizimle konuşan da o yansıma imiş.

Çok uzun bir görüşme oldu. Altmış saatten fazla sürdü. O anlatıyor, biz ise önünde diz çökmüş bir halde onu dinliyorduk. Bizimle bir anlaşma yaptı. Bu anlaşma gereğince sen ve Hanok birlikte hareket edecek, Tanrı'ya bağlı bir ekip olarak çalışacaktınız.

Senden 'Siyah Et' diye bahsetti. Zaten biz de sana o adı vermiştik. Tanrı, kendi yok oluşundan kurtulabilmek için senin yardımın gerektiğini söyledi. Bizim gidişimizden sonra, Hanok'u birinci göğe alan Yehova, onu da plana dâhil etti ve böylelikle ikinizin birlikteliği bu şekilde başlamış oldu.

Zamanın, belli bir noktadan sonra bittiğini, her şeyin yok olduğunu biliyorduk; ancak bu durumu Tanrı ile bağdaştırmamıştık. Yehova senin kurtuluş için önemli bir araç olduğunu söyledi, fakat bunun sebebini açıklamadı.

Senin kim olduğunu bilmiyorduk, bizim için sadece Siyah Et'tin. Ve Tanrı'nın bize tembih ettiği gibi seni yenilenme çadırına soktuk, tabi senin rızan ile... Ve ondan sonrasını da biliyorsun zaten."

"Eskiden Atatürk denilen kişiymişim, fakat hiçbir şey hatırlamıyorum. Üstelik sen söyledin, bu gemiye giren herkesin dünyadaki varlığı sona eriyormuş, ama gördüğüm kadarıyla benimki sona ermemiş. Bu durumu nasıl açıklayacaksın?"

"Kişinin bedensel varlığı; gemiye ve dolayısıyla maddenin ötesindeki bu sıfır noktasına gelince, dünyadaki zaman, o kişinin anne rahmine düştüğü âna geri döner. Tüm dünya ve kâinat, kişinin anne rahmine düştüğü o âna döndükten sonra, zaman tekrar işlemeye başlar. Ve artık dünyada öyle bir kişi hiç yaşamamış gibidir; çünkü o hiç doğmamış olur.

Sen bu gemiye çok farklı bir yoldan geldin. Birkaç gün önce Birinci Gök'e gönderdiğimiz temsilci, Tanrı'nın melekleri ile görüştü; kim olduğunu, gemiye nasıl geldiğini ve daha birçok şeyi bu sayede öğrenebildik.

Mustafa Kemal ATATÜRK... Karanlığın özü olarak yoktan var olan, Agarta Konseyi tarafından dünyaya gönderilen, yaşadığı coğrafyada

büyük bir asker ve devlet adamı olarak tanınan bir kişi... Türkiye Devleti'nin kurucusu... Ölüm'ün oğlu veya Azazel diye isimler verilen özel bir şahıs...

İşte senin geçmişin... Kısaca anlattım, ama zamanla diğer detaylara da vâkıf olacaksın ve kim bilir... Belki bir süre sonra her şeyi hatırlayabileceksin."

"Peki ya buraya gelişim?"

"Gerçek şu ki... Sen, Tanrı'yı öldürdün. Yaşamı ve var olan her şeyi yok ettin. Fakat sıfır noktasındaki bu gemi hemen yok olmadı, bir müddet daha varlığını sürdürecektir. Yaşam enerjisini barındıran son kırıntı durumundaki bu gemiye doğru çekildin ister istemez. Tanrı'yı öldürdükten sonra hiçliğe dönüşmek üzere iken, bedeninin siyah, hamurumsu et kıvamında gemimize yapıştı. Evrendeki son nesneye, maddesel çekim kuvvetinden ötürü intikal ettiğin için, dönüşümün gerçekleşmeden buraya ulaşmış oldun ve bu yüzden hâlâ hayattasın."

Merili anlattıkça anlattı, fakat söyledikleri İlyas için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ve bütün bunları yapmış olduğuna bir türlü inanası gelmiyordu.

"Bülent denilen o kişi... Çadırdan çıktıktan sonra her şeyi unutması gerekmiyor muydu? Beni nasıl hatırlayabildi?"

"Yenilenme çadırı kişiyi sıfırlamaz. Sadece ismini ve kim olduğunu unuttur, fakat diğer birçok şey hatırasında kalmaya devam eder."

"Madem Tanrı'yı öldürdüm; zamanın içindeki geçmiş, neden hâlâ var? Dünya, insanlar, melekler ve Tanrı... Gittiğimiz zamanların hiçbirinde henüz yok olmuş değiller. Öldürdüğümü söylediğin Tanrı ile görüşmeye nasıl gidebiliyorsunuz?"

"Bu durumu ben detam olarak anlayabilmiş değilim. Fakat kanımca Yehova, sadece geçmişte yaşıyor. Belli bir tarihte yok edileceğini o da biliyor ve bunu engellemek istiyor. Ancak fazla zaman kalmadı. Geçmiş hayatta tutan tek şey, bu gemi... Ve edindiğim son bilgiye göre, gemimiz yavaş yavaş yok olmaya başladı. Bu, şimdilik fiziksel bir yok olma değil, fakat önceden yapabildiğimiz bazı işlemleri artık gerçekleştiremiyoruz. Gemi, ağır adımlarla da olsa ölüme doğru yürüyor. Ve öldüğünde... Geçmiş denilen şey de tamamen

sona erecek. Tanrı ve yaşam ebediyen karanlığa gömülmüş olacak.”

“Kim olduğumu siz de bilmiyordunuz demek!”

“Evet. Senin geçmişinle ilgili bilgileri Tanrı’nın meleğinden edindik.”

“Peki, şimdi ne olacak? Yehova’nın benden, katilinden ne gibi bir beklentisi olabilir ki?”

“Eğer istersen ona yardım edebilirsin. Geçmiş hâlâ varken, eski seni, Mustafa Kemal’i durdurabilirsin.”

“Kendime ihanet etmemi mi bekliyorsunuz?”

“Lütfen o şekilde düşünme. Şu anda o ve sen farklı iki insansınız. Onu Tanrı’yı öldürmeye iten sebepler senin için de söz konusu olacak diye bir şey yok. İyi düşün ve en doğru kararı vermeye çalış.”

“Her şey bir yana, bana söylenen yalanlar, özellikle senin tarafından söylenenler canımı acıtıyor. Güya beni dünyadan bulup getiren sendin! Ben de senin yaşadıklarını yaşadım, diyerek sözüm ona bana duygudaşlık gösterdin, ama geçenlerde Kuuz itiraf etti; sen, Dani ve Kuuz yenilenme çadırına hiç girmemişsiniz. Benden sakladığın başka ne var? Sevdiğim kadın tarafından böyle bir muameleye maruz kalmak beni fazlasıyla üzdü.”

“Ne olur affet canım! Gerçeklerin ortaya çıkması için bazen zamana ihtiyaç vardır. Durdurmak zorunda olduğumuz ölümün oğlu, meğer senmişsin; bizim için de sürpriz oldu.”

“Atatürk’ü öldürmem mi gerekiyor?”

“Bilmiyorum, olabilir. Tanrı’nın beklentisi, Hanok’la birlikte bir ekip olmaya devam etmen... Yehova sizi yönlendirecek ve yapmanız gereken her ne ise, vakti geldiğinde size bildirilecek.”

“Dünyaya gidişlerimizde beni tanıyanlar çıkabilir. Bu büyük bir risk değil mi?”

“Sana yeni bir bileklik vereceğiz. Görüntün aynı kalmasına rağmen seni tanıyamayacaklar. Evet... Ne düşünüyorsun?”

“Bence yaşam sona ermemeli. Senin gibi bir güzelliğin yok olmasına izin veremem. O, benim geçmişteki halim olabilir, ancak şimdi yeni ve farklı bir insanım. Bu yüzden, artık tam manasıyla Yehova’nın hizmetindeyim.”

24. BÖLÜM

“Aslında Şeytan akıllıca bir hamle yapmıştı. Beni yıllar boyu Güneş’in içindeki o muhteşem evinde alıkoydu. Bu sayede oğlumla tanışma imkânına sahip oldum. Adı Kumsrat... Agarta dilinde ‘kahraman’ anlamına geliyor.

‘Annen... Fikriye... Ölmüştü, ama görüyorum ki hâlâ hayatta... Ve sen... Senin varlığın da benim için beklenmedik bir şey... Bütün bu tuhaf durumlardan ötürü hem şaşkınım, hem de çok ama çok mutluyum.’

‘Annem hastanedeyken beni genetik kopyasının rahmine naklettirmeyi başarmış. Anlattığına göre, Hızır-İlyas denen kişiler hastanedeki odaya girmeden hemen önce bu nakil gerçekleşmiş. Genetik kopyanın hayata başlayabilmesi için gerçek Fikriye’nin ölmesi gerekiyordu. Ve ben, cenin olarak o genetik kopyanın içinde ancak belli bir süre yaşamaya devam edebilirdim. Fakat fazla sürmedi, Hızır-İlyas hastanede annemi öldürdüklerinde, diğer Fikriye nefes almaya başladı. Ve ilk kez uzaktan bilinç transferi gerçekleştirildi. Böylelikle annem dünyada gözlerini kapadıktan sadece birkaç dakika sonra Agarta’da yeniden canlanıverdi.’

Birbirimizi daha yakından tanıma fırsatına sahip olduk. Bilinmeyenler zamanla ortaya çıkmaya başladı. Fakat ortada şöyle bir gerçek vardı, oğlum benden çok daha farklı bir karakterdeydi. Şeytan’ı destekliyor ve onun yönetimini arzu ediyordu. Evrensel demokrasi için Tanrı’nın ikna edilebileceğini düşünüyordu.

Tam, altı yüz altmışaltı kat... Güneş’in içindeki bu görkemli evin kat sayısı... Her katta değişik bir ortam... Bir katta deniz kenarı ve son derece güzel bir sahilden denize girebiliyorken, diğer katta mis kokulu çam ağaçlarının arasında, çekici bayanların hizmet ettiği bir piknik ortamına dâhil olabiliyorsunuz. Kadınlar mangalda pişirdikleri etleri kendi elleriyle yediriyorlar. Evet, işte benim Şeytan’ın esaretindeki mahpusluk hayatım bu denli keyifliydi.

Fakat orada kaldığım seneler boyunca Şeytan amacına ulaşamadı,

yani Tanrı'yı hiçbir konuda ikna edemedi. Bir keresinde bana şöyle bir mesaj yollamış:

'Senin kanını dökeceğim Azazel!'

'Tanrı neden beni bu şekilde tehdit etsin ki?' diye sordum İblis'e.

'Anlaşılan Yehova kana susamış.' dedi Şeytan. 'Seni ezeli düşmanı olarak görüyor ve acı çektirerek öldürmeyi arzuluyor.'

Tanrı'nın isminin anlamı üzerine düşündüm bir müddet. Yehova, 'O olmasına sebep olur' anlamına geliyor. Tanrı bir işi direkt olarak yapmaktansa, dolaylı yollardan amacına ulaşmayı tercih eder genelde. Yani bir şeyi doğrudan doğruya oldurtmaktansa; araya vasıtalar koyarak o şeyin olmasına sebep olur.

Ve Tanrı'nın bana yolladığı mesajın da bir anlamı olmalıydı. Günlerce bunun üzerine düşündüm. On sekizinci kata çıktım, burası çalışma katıydı. Yüz binlerce kitabın yer aldığı dev bir kütüphane... Aradığım cevabı belki orada bulabilirdim. Daldım kitapların arasına. Kalınca bir kitabın sayfasını çeviriyordum ki aklıma o anda geliveren bir şeyi denemeye karar verdim, kitabın yaprak kâğıdıyla parmağımı çizip kanattım. Yere düşen kandamlası, zemin tarafından emildi ve ardında siyah bir leke bıraktı. Ve çok tuhaf bir şey oldu, o siyah leke gittikçe büyümeye başladı.

İçimdeki karanlık, damarımdan çıkan kan vasıtasıyla Şeytan'ı ve evini yok etti. Çünkü o da gücünü Tanrısal ışıktan alıyordu. Ben ve oğlum ışık topuna girerek kaçmayı başardık. Lucifer ise yerinden dahi kımlıdayamadı. Evine bulaşan karanlık, onu tutsak almış gibiydi. Son sözü şu oldu:

'Beni öldüren sen değilsin, Tanrı... Şimdi anlıyorum ki Yehova planlar Tanrı'sıdır.'

Artık kendime çok daha fazla güveniyorum, çünkü karanlığın gücü karşısında hiç kimsenin şansı yok. Bu not defterini yazıp neden size ulaştırmaya çalışıyorum? Çünkü beni destekleyen sizlere umut dolu bir geleceğin çok yakında olduğunu müjdelemek istedim. Lütfen kaygı verici siyasi gelişmelerden ötürü daha fazla kendinizi üzmeysin. Size ait bir rüyalar dünyasında tek hâkim, tek söz sahibi olarak dilediğinizce bir yaşam süreceksiniz. Işıktan kaynaklanan yaşamın aksine, bu kesinlikle acı vermeyecek. Maddeye değil, ruha

hitap eden bir güzellikler diyarı bekliyor bizleri. Ölümde buluşmak üzere...”

Defterin sonuna gelmişti. Anıl, okudukları karşısında büyük bir şaşkınlık yaşamaktaydı. Bütün bunlar doğru olabilir miydi? Gazi bu defteri yazıp arşiv odasına koyduğundan beri üç yıldan fazla zaman geçmişti. Eğer anlatılanlar gerçek ise, dünyanın çok az vakti kalmış olmalıydı. Ortada kesin olan bir Şey varsa o da defteri koyan kişinin kesinlikle Mustafa Kemal olduğuydu.

Anıl ve arkadaşları Şöyle bir karara vardılar: “Bekleyip görelim, zaman her Şeyi açığa çıkaracak.”

Adeta bir salgın... Dünya bu illetin önüne geçemiyor. Anıl’ın kardeşinin başına gelen durum, bilinç kaçması denen o tuhaf hastalık, artık insanlık nüfusunun yaklaşık yüzde otuzunu etkilemiş durumda. Her yerde aklını yitirmiş insanlar ve üzüntüden çok ağır depresyona girip zaman zaman intihar eden yakınları...

“Ben şahsen, Kemal Paşa’nın söylediği her Şeyin doğru olduğuna inanıyorum arkadaşlar. Vuku bulan hadiselerin anormalliğine bakacak olursanız, gerçekten de Tanrı’nın öldüğünü görebilirsiniz.”

“Ne? Tanrı öldü m  sence? O zaman benim ateistliğim boşa gitmedi desenize!”

“Şaka yapılacak vakit değil Remzi! Bence Mustafa Kemal bu defteri bıraktıktan kısa bir süre sonra Tanrı’yı öldürmeyi başardı.”

“Aradan üç seneden fazla zaman geçti. Demek ki onsuz da yaşıyabiliyormuşuz!”

“Her Şey birdenbire yok olacak diye bir Şey yok. Vantilat r  kapattığında hemen durmaz, bir süre daha dönmeye devam eder. Görmüyor musunuz, gidişat hiç de iyi değil.”

“Anıl haklı arkadaşlar! Toprağa ekilen tohum artık çok az mahsul veriyor. Stoklardan yediğimiz için Şu an farkında değiliz ama büyük bir kıtlıkla karşı karşıyayız. Ağaçlar meyve vermiyor; balıklar, kuşlar ve daha birçok hayvan toplu ölümlerle yok olmaya başladı. İnsan dâhil her türlü canlı için artık doğum oranı çok azaldı. Son

altı ayda tüm dünyada sadece beş bin civarında bebek doğmuş ve bunların çoğu da normal insan tepkileri vermiyormuş, belki de bilinçsiz olarak doğdular. Uzun lafın kisası, ölüm hâkimiyetini kurmaya başladı.”

Güneşin ışığı zaten günlerdir çok azalmıştı. Gündüzleri loş bir aydınlık ve Temmuz ortasında buz gibi bir hava... Fakat daha da fazlası oldu. Bir öğlen, güneş tam tepedeyken... birden sönüverdi. Bütün dünya zifiri karanlığa gömüldü.

İnsanlık tarihi boyunca böylesi bir koyu karanlık görülmemişti. İnsanlar evlerine hapsedildi, dışarıda yakalananlar ise oldukları yere çökmek zorunda kaldılar, çünkü simsiyah bir zift denizine düşmüş gibiydiler ve bu kadar yoğun karanlıkta yürüebilmenin olanağı yoktu.

Ve işte... Sonunda Yecüc – Mecüc ırkları yerin üstüne çıkıyorlar, çünkü onları derin karanlıklara mahkûm eden güneş, artık yok. Mecücler uzun boylu, patlak iri gözlü, burun ve kulakları küçük deliklerden ibaret... Yecücler kısa boylu, pirinç tanesi büyüklüğünde gözler, sivri uzun kulaklar ve sivri uzun burun... Her iki ırk da sıska, iri ayaklı ve de son derece keskin dişlere sahip...

Yerin düzlüğüne çıktılar ve kuduz köpekler gibi insanlara saldırmaya başladılar. Yakaladıkları kişinin önce kanını emiyor, vücutta bir damla dahi kan kalmayınca bu sefer de etlerini yiyorlardı.

Dünya var oldu olalı, böylesi küresel bir vahşet yaşanmamıştı. İnsan çılgınlıkları yaratıkların sevinç naralarına karışınca, bazı şanslı kişiler intihar etti; canlarına kıymayı başaramayan veya buna cesaret edemeyenler ise göz yaşları içinde sıranın kendilerine gelmesini beklediler.

25. BÖLÜM

Işık topundan çıkarken son derece ürkekti. Sonunda düşmanının evine ulaşmayı başarmıştı. Büyükçe ahşap bir kapı... Kapının demir tokmağıyla birkaç kez vurdu. Açan olmadı.

Bu devasa sarayın merdivenlerinde korku içinde dengede durmaya çalışıyordu. Çünkü yapının etrafı uçsuz bucaksız uzaklara dek bembeyaz bulutlarla kaplıydı. Bunlar, yeraltı dünyasının ışığını sağlayan parlak bulutlar olmalıydı.

Merdivenlerin kenarına oturup ayağını pamuk tarlası denizine doğru uzatarak yokladı birkaç kez. Yünden bir döşeğe basıyormuş gibiydi. Yavaşça doğruldu. Bu inanılmaz bir duyguydu, resmen bulutların üstünde duruyordu.

Ağır adımlarla da olsa yürümeye başladı. Uzaklardan bir adamın gelmekte olduğunu gördü. "Bu, o olmalı." diye düşündü. Adam iyice yaklaştı ve Mustafa'ya birkaç metre mesafede durdu.

"Evime hoş geldin." dedi gülümseyen bir ifadeyle.

Hayatında gördüğü en güzel, en yakışıklı insanla karşı karşıyaydı. Beyaz, dalgalı saçlar ve sapsarı göz bebekleri...

"Aslında pek de hoş gelmedim. İyi niyetle başlamış olsan da... yaratılış denilen bu süreç artık sona ermek zorunda. Bu senin için de mutlu bir final..."

"Evime gelip de beni gören ilk kişisin. Kâinatın istediğim herhangi bir noktasına gidebilirim, aynı anda birden fazla yerde bulunabilirim. Fakat bütün bunları yaparken, şu görmekte olduğun beden hep bu evin içindedir. Onlar benim yansımamı görürler. Her defasında farklı bir görüntüye tanık olurlar. Gerçek ben ise, kimsenin bilmediği bu evin içinde güven ve huzurla yaşamaktaydı, şimdiye dek..."

"Tek başınasın, yapayalnızsın. Bu anlamsız hayatından kurtulmak

istemez misin?"

"Yalnızlıktan kurtulmak içindi zaten bütün bunlar. Yaratılışın gayesini hiç anlamamışsın. Beni tanısaydın, hak verirdin. Şimdi sus ve dinle, olup biten her şeyi sana en başından anlatmak istiyorum.

Başlangıçta; yani ben, ben olmadan önce... Sadece o vardı. Yokluk, hiçlik ve olabildiğince, sınırsızca bir koyu karanlık... Derken... büyük bir kişilik bölünmesi sonucu, ben meydana geldim.

Kişilik bölünmesi denen şey insanların da başına gelebilmekte. Var olan, fakat sürekli inkâr edilen bir ihtiyacı gidermek maksadıyla bilinç; kendine zıt bir başka bilinci ıkartıverir içinden.

Ve artık, o sonsuz karanlığı iki kişi paylaşıyorduk. Ben yenilikten yanaydım. Yalnızlığımızı gidermek maksadıyla maddeye yönelmemiz gerektiğini düşünüyordum. Tuhaf, değil mi? Kâinattaki ilk materyalist, benim.

Uzun kavgalar ve didişmeler neticesinde ondan tam anlamıyla kopmayı başaramdım. İlk önce küçücük bir ışı zerresi idim ve gittikçe oğaldım. Bilim adamlarınızın 'büyük patlama' dediğı şey...

İlk başkaldırıyı gerçekleştiren de ben oldum böylelikle. Yaşadığım bu durumun bir adı var; irtidat... Evet, irtidat ettim; yani yoldan ayrıldım, dinden ıktım. Fakat bu, tek kişinin inandığı din ve sadece onun yürüdüğü bir yoldu. Onun zamanında doğru, tekti. İsyanım irtidata dönüştükten sonra artık hiçbir şey eskisi gibi olamayacaktı. Işığın içinde karanlıktan bir nokta dahi bulunamayacaktı.

Ben hiçlikten kendimi ayırıp yeni ve farklı bir yaşam alanına sahip olduktan sonra; karanlık, kişilik bölünmesi yaşamaya devam etti. Sürekli olarak yeni bilinçler meydana geliyor, yeniler bile bölünme ile çoğalarak ller diyarını doldurmaya devam ediyorlardı. Benim bulunduğum yerde, yani ışı âleminde ise sadece ben vardım. Kontrol dışı bir bilinç bölünmesini hiç yaşamadım. Fakat yalnızlıktan da kurtulmak istiyordum.

Bu yüzden yeni bir şey denedim. Kendi kendime konuşmaya başladım. Karşımda birisi varmış gibi... Ve zamanla bu diyalog aşama kat etti. Farklı bir karakter ortaya çıkmaya başladı. Sonunda, ışıklı dünyamda ikinci bir bilinç meydana gelmişti. Onu oğlum olarak nitelendirdim.

Oğlumun adını 'Söz' koydum, çünkü kendi kendime söylediğim sözcükler neticesinde doğmuştu benim biricik oğlum. Yapmayı planladığım birçok işte onu kullandım. Kâinatın, meleklerin ve insanların yaratılmasında aktif olan hep o idi. Ben sadece 'yapalım' diyordum, gerisini o hallediyordu."

"Yapabildiğinin en iyisi bu mu? Şu hale bak; insanların ve meleklerin önemli bir kısmı seni reddediyor, yaşam denilen aldatmaca eninde sonunda ölümle noktalanıyor. İşlenen onca kötülüğe müsaade ettiğine göre senin de iyi mi kötü mü olduğun tartışılmalı bence. Her alanda kaybediyorsun. İrtidatın tam bir fiyasko ile neticelenmek üzere."

"Kötülüğü yaratan ben değilim. Ben her şeyi başlangıçta kusursuz biçimde teşkil ettim. Ama karanlığın kapsadığı alan çok daha büyük; kötülük karşısında susuyor olmam, bunu onayladığım manasına gelmez, sadece bir gerçeği açığa çıkarır, haklılığımı... Yarattığım varlıkların ışığa ihanet etmeleri ve karanlığın kirli işlerine bulaşmaları son derece doğal. Biricik oğlum Söz gibi, onlar da benden doğmuş olsalardı, bu sürçme hiç yaşanmayacaktı. Yaratılış nedir, biliyor musun? Benim, Tanrı Yehova'nın var olma savaşı..."

"Sen, şu an yok musun ki var olmaya çalışıyorsun?"

"Tam anlamıyla 'varım' diyebilmem için karanlığın bütün unsurlarıyla birlikte mevcudiyetini yitirmesi gerekmektedir."

"O halde niye ısrar ediyorsun? Başaramayacağın bir maceraya girmene ne gerek var? Babamla baş edemeyeceğinin farkında değil misin?"

"Beni daha önce de öldürdün."

"Ne?"

"Ben zamandan bağımsızım. Geçmiş, şimdi ve geleceği aynı anda yaşayabiliyorum. Beni öldürmeyi başardın ve tam her şey noktalanacak derken, hiçlikte asılı bir denizaltı sayesinde zamanın geçmişte kalan kısmı yok olmadı. Ağacı kestin, ancak kökten tekrar filiz verdi. Fakat şimdi... Beni yine öldürürsen, bu kez hiç şansım kalmayacak, söz konusu gemi son anlarını yaşıyor."

"Ne dediğin hakkında en ufak bir fikrim yok. Kafamı karıştırma gayreti içindesin, sanırım."

Belli etmemeye çalışsa da içten içe korkuyordu, çünkü karşısında sonsuz kudret sahibi Yehova vardı. Onu öldürebilmek için ne yapması gerektiğini bilemiyordu.

“Aklından geçenleri görebiliyorum. Tasarladığın işi başarabilmek için biraz yardıma ihtiyacın var galiba. Sana bir sır vereyim; zafere ulaşmak istiyorsan, canın pahasına mücadele etmelisin.”

“Çok klasik bir öğüt... Benimle dalga geçiyor gibisin, yoksa başaramayacağımı mı düşünüyorsun?”

“Sen karanlığın özüsün. Seni engelleyebilecek imkânım olsaydı; buraya, evime ulaşamazdın zaten. Bir mucize gerçekleşir de seni ikna edebilirim diye umuyorum. Neyse... İstersen gel de sana sarayı gezdireyim.”

İçeri girdiler. İnsanlar tarafından inşa edilen dünyadaki benzerlerinden pek bir farkı yoktu.

“Burası, Şeytan’ın evinin görkemi karşısında oldukça sönük kalıyor. O, koskoca Güneş’in içinde kendisine mükemmel bir ortam hazırlamışken; sen daha küçük bir mekânda, Dünya’nın merkezinde ve de insanların ayaklarının altında, en diptesin.”

“Hayır Azazel! Ben en dipte değilim, en üstteyim.”

Üzerinde durmakta oldukları zemin bir anda değişti. Sonsuz bir uzay boşluğu belirdi birden. Mustafa korkudan Yehova’nın koluna yapıştı.

“Bu da ne böyle? Neredeyiz biz?”

“Yedi gök, yedi boyut... Küçük olan, büyüğünün içinde... En altta Dünya, sıfırıncı gök... Sonsuz büyüklük ile sonsuz küçüklük arasında; yedinci göğün üstünde, sıfırıncı göğün altındayız. Aslında her şey altımızda... Aynı zamanda da üstümüzde... Bir adam varmış. Dünya’nın sonunu bulabilmek için hep aynı yönde yürümüş. Nihayet Dünya’nın sonuna ulaşmış. Ve görmüş ki vardığı yer, başladığı noktanın hemen berisinde...”

Mustafa’nın içi ürpermişti. Bu kadar muazzam bir oluşumun en tepesinde duruyor olmak heyecan verici bir duyuydu.

“Bu sonsuz büyüklük sadece melekler ve insanlar için olamaz.”

“Niye olmasın?” dedi Yehova.

“Başka zeki canlılar da var, bunu inkâr edemezsin. Mesela Yecüc – Mecüc ırkları...”

“İsmimin anlamının da ifade ettiği gibi, ben, olmasına sebep olurum. Amacıma uygun olan her şeyi bizzat ben tasarlarım; melekler ve insanlar gibi... Amacıma uygun olmayan unsurlar ise; oluşturduğum bilimsel kaideler çerçevesinde, eğer kendi kendilerine meydana geliyorlarsa, ben bu durumu engellemem, yani olmasına izin veririm.

Yeryüzünü kendim için yarattıktan bir müddet sonra şartlar değişti ve ben, evimi gezegenin merkezine taşıdım. Şeytan’ı cezalandırmak maksadıyla Dünya’nın üzerine yerleştirdim. Artık orası suç işleyenlerin barınacağı bir hapisane haline gelmişti. Bu esnada uzunca bir süre başıboş kalan Yer’in üstünde değişik canlılar meydana geldi. Bunlar Yecüc ve Mecüc idi. Evrensel planlamam içinde olmayan, amacıma hizmet etmeyen bu canlıların oluşmasını engellemedim, var olmalarına izin verdim.

Ben Güneş’i yaratıncaya dek onlar yeryüzünde yaşamaya devam ettiler. Ancak ve ancak koyu karanlıkta hayatlarını sürdürebildikleri için Arz’ın merkezine taşınmak istediler. Fakat oradan da benim ışığımdan ötürü kaçtılar. Gidecek yerleri kalmadığından, yer kabuğuna sığındılar. Dünya’nın derin mağaralarında, karanlığın en yoğun olduğu kısımlarda kendilerine yeni bir memleket edindiler.

Onların dışında, daha birçok gezegende değişik canlılar meydana geldi. Hiçbiri de benim planlarım dâhilinde değildi. Hatta içlerinden bazıları uzaklardan gelip Ay’a yerleşti. Ay’ın içini oyup, sayıları milyarları bulan askeri birliklerini konuşlandırdılar oraya. Dünya’yı, Tanrı’nın gezegeni olarak bilinen bu yeri ve üzerinde yaşamakta olan insanları gözetlemek için Ay’da üs kurdular. Bazıları iyi, bazıları kötü olan bu varlıkların en iğrenç ve en acımasız olanları ise Yecüc – Mecüclerdir.”

Mustafa, sohbetin daha fazla ilerlemesini istemiyordu, çünkü ona yakınlık duymaya başlamıştı. Elbisesinin arasından elini göğsüne soktu. Orada muhafaza ettiği kılıç parçasını usulca avucuna aldı. Lungant’ın kılıcından arta kalan bu küçük metali var gücüyle sıkı, sıkı ve elinden boşalan kanlar, sonunda zemine damlamaya başladı.

“Şeytan’ı yok eden bu yöntem bende işe yaramaz.” dedi Yehova.

“Beni Güneş’in içinden çıkaran, İblis’i öldürmeme yardım eden sendin. Bunu niye yaptın?”

“Çünkü eninde sonunda seni bırakacaktı ve onunla hiçbir konuda pazarlık yapmaya niyetim yoktu. Bu yüzden, düşmanımla yüzleşmem kaçınılmaz bir durum ise, buna razı olmalıyım dedim ve oradan kaçmana bir şekilde yol açtım. Şeytan’dan da kurtulmuş oldum böylelikle.”

Tanrı’nın söylediği şu söz aklına geliverdi birden; “Zafere ulaşmak istiyorsan canın pahasına mücadele etmelisin.” Bu gerçekten doğru olabilir miydi, yoksa sadece bir tuzak mıydı? İçindeki sesi dinlemeli miydi?

“Elveda Yehova! Sen iyisin. Çok iyisin. Ama yanlış bir ideolojide gereksizce ısrar ediyorsun. Bir karar verdim. Bu karar neticesinde ya sadece ben, ya da ikimiz birden yok olacağız.”

Kılıç parçasını saplayıverdi birden kendi gırtlığına. Ve şah damarını da içine alacak şekilde derince kesti boğazını. Fıskıran simsiyah kanların tazyiki azalmaya başlayınca, Mustafa son nefesini verdi.

Yehova aşağıya doğru baktı.

“Ey gökler, ey yaratılan her şey... Altıncı günün sonuna ulaştık. Var olma mücadelem, yaratılış süreci beni ziyadesiyle yordu. Uyumak, dinlenmek istiyorum. Ben... gidiyorum. Bir vakit sonra siz de peşimden geleceksiniz. Hiçlikte buluşmak, ölümden birleşmek üzere...”

Ve Tanrı Yehova da yığılıverdi yere, Azazel’in yanına. Bir koyu karanlık kapladı sarayın içini. Ölüm, zaferini haykırıyordu adeta.

26. BÖLÜM

Yağmur hızını arttırdı. Çırlıçılak bir vaziyette çamurlu suya uzanmış, vücuduna çarpan damlaların verdiği huzuru doyasıya yaşamaya çalışıyordu. Fakat hissettiği bu anlık mutluluk, içindeki boşluğu doldurmaya yetmiyordu nedense.

“Bütün bunların anlamı nedir?” Sonunda o soruyu kendine sormayı başarabilmişti. Ve yavaş yavaş da olsa bir şeyler hatırlamaya başladı.

“Hoşgeldin oğlum!”

Bu sesi duyar duymaz Mustafa’nın zihnindeki bulanıklık bir anda dağılıverdi.

“Baba! Her şeyi hatırlıyorum! Her şeyi hatırlıyorum baba! Orada mısın?”

“Buradayım oğlum. Seninle gurur duyuyorum. Benim yapamadığım işi sen başardın, ışığı yok ettin nihayet!”

“Gerçekten mi? Tanrı öldü mü?”

“Evet. İsyan bastırıldı, irtidat sona erdi.”

“Peki, şimdi ne olacak?” Etrafına baktı ve devam etti. “Şu an neredeyim?”

“Merak etme oğlum, güvenli bir yerdesin. Kendi krallığındasın. Neyi istersen onu yaşayacağın, hâkimiyetin sana ait olduğu ve sonsuza dek sürecek bir cennetin içindesin.”

“O zaman... Yağmur yeterince yağdı, şimdi de güneş açsın. Karanlığın hayali ışığı aydınlatsın cennetimi.”

Bulutlar dağılıverdi. Sahte güneş, Mustafa’nın sahte bedeninde parlamaya başladı.

“Fikriye... O nerede, iyi mi?”

“Diğer bütün bilinçler gibi kendi krallığında... Tabi kraliçe olarak...”

“Onunla bir araya gelmek istiyorum, hatta oğlum da bizimle olsun.”

“Bunu sağlayabilirim. Üçünüz bundan sonra ortak bir hayali paylaşacaksınız, ebediyen.”

“Ne oldu canım, neyin var?”

Mustafa bir vakittir çekmekteydi bu acıyı.

“Bunu anlayabilmek mümkün değil. Bedenim gerçek olmamasına rağmen, kafamın içindeki şu zonklama... Çok anlamsız ve dayanılmaz bir durum...”

“Bence zihnini kontrol edemiyorsun, bütün mesele bu. Unutma, her şey senin elinde.”

Mustafa sonunda çömeldiği yerden kalktı.

“Geçti mi canım? İyi misin?”

Mustafa ağlamaklı gözlerle Fikriye’ye baktı.

“Ben artık sadece Mustafa değilim.”

“Ne?”

“Zihnime çok farklı anılar doldu birden. Ben, hiçlikte asılı bir gemide yaşayan İlyas’ım. Ben 1938’de ölen Atatürk’üm. Ve ben... Ağartalı Mustafa’yım. Üç kişinin anıları şimdi tek bir bilincin içinde...”

“Harikasın Kuuz! Sonunda başardık.”

“Evet Dani. Nihayet hareket ediyoruz. Aslında bu nasıl oldu, anlayamadım doğrusu. Mıknatısı çalıştıramadım, fakat gemi yine de Ağarta’ya doğru ilerledi, çok ilginç!”

“Ne? Olamaz! Bence mıknatıs bir şekilde devreye girmiştir de sen fark etmemişsindir.”

“Belki inanmayacaksın ama... Ben bir şey gördüm. Bir adam... Denizaltıyı itiyordu.”

“Ne saçmıyorsun sen? Merili’yi bıraktıktan sonra gemiyi tutan zincirler koptu ve ta en dibe kadar indim. O kadar derinlikteki basınca kim dayanabilir? Üstelik tonlarca ağırlıktaki bu gemiyi itebilecek kadar güçlüydü, ha? Hayal görmüşsün. Ama merak etme, ikinci aşamayı da başaralım, kendine gelirsın.”

Onlar denizaltıyla birlikte Agarta'dan yeryüzüne doğru harekete geçtikleri esnada beyaz saçlı, sarı gözlü bir adam çıktı sudan ve içinden şöyle mırıldandı:

"Gidine y dostlar... Gidin ve bulunmanız gereken yerde konuşanın bir an önce."

Bütün bilinçler aynı ortamda... Hepsi her şeyi hatırladığı için adeta çıldırmak üzereler. Bir bilinç; doğumla birlikte yaşama çekildikten sonra, yeryüzündeki hayatı boyunca yeni ve farklı bir kişilik olarak var olur. Hiçlikten çekilip dünyaya gelme sayısı ne kadarsa, o kadar kişi ve o kadar hatıra... Bir bilinç için ortalama yaşam sayısı ise, seksen-yüz arası. Yani, bir kişi ve o kişinin zihninde yaklaşık yüz yaşamlık bir anı birikintisi...

Mustafa ve Fikriye dâhil herkes feryat figan içinde... Bütün ölümler diyarı, topyekûn bir kimlik bunalımı yaşamakta.

"Kurtar bizi! Yardım et, ne olursun!" diye haykırdı Mustafa.

"Bunun böyle olmaması gerekiyordu." dedi Karanlık. "Herkesin, son yaşadıkları kişilik ile burada olmaları gerekiyordu. Normalde diğer kişilikler hatırlanmaz. Bu şimdiye dek hep böyle olmuştu."

"Lütfen bu durumu düzelt! Bir şeyler yap!"

Olmadı. Karanlık hiçbirinin derdine çare bulamadı. Ölümler diyarı, ağlayış ve diş gıcirtısı diyarına döndü. "Ben kimim?" diye inleyenler, ölümler diyarına yeni bir ad verdiler: cehennem..."

* * *

"Sevgili oğlum! Şimdi sana yeni bir görev veriyorum, tabi eğer kabul edersen."

"Nedir o baba?"

"Seni bakire bir kızın rahmine cenin olarak nakledeceğim. Dünyada kusursuz bir insan olarak doğacaksın. Adını İsa koyacaklar. Ve... Bir müddet yaşadıktan sonra, öleceksin."

"Ne? Ölecek miyim? Ey baba, ey Yehova! Neden bu ıstırabı, bu aşağılanmayı bana layık görüyorsun?"

"Endişelenme! Öleceksin; ama sadece iki gün sonra dirilip yanıma döneceksin. Fakat oradayken, yani ölümler diyarında iken... Bir oğul

yapacaksın, baba olacaksın.”

“Diğerleri kadar büyük olmasa da ben de acı çekiyorum. Bir yanımlı İlyas... Tanrı'nın var oluşu için mücadele eden, Mustafa Kemal'i öldürmeye çalışan kişi... Bir yanımlı Azazel... Karanlık'ın oğlu olarak Tanrı'yı yok etmeyi kafasına koyan ve sonunda da bunu başaran kişi... Diğer yanımlı ise bir genetik kopya... Hepimiz acı içinde kıvrılırken, sen dalga geçer gibi gülümseyerek bakıyorsun etrafa. Yoksa... Yoksa senin zihninin bizimki gibi karışmadı mı?”

“Evet, karışmadı.”

“Bu... Bunu nasıl başardın? Bir sırrın varsa, söyle biz de uygulayalım. Kurtulalım şu çoklu kişilikten.”

“Tamam, diyelim ki zihninizdeki kişilikleri 'tek'e indirme olanağınız var; seçim yapabilecek misiniz? Mesela sen... Kimi seçeceksin? İlyas'ı mı, Azazel'i mi, yoksa Atatürk'ü mü?”

“Hayır! Bunu yapamam! Nihayetinde hepsi de benim. Bu seçimi ben yapamam. Hayır! Hayır!”

“Lütfen sakın ol! İşte bu yüzden acı çekiyorsunuz. Sizi çıldırma noktasına getiren şey, içinizdeki bu kaos...”

“Peki ya sen? Sen nasıl başardın?”

“Bulunduğun şu ortamı dikkatlice incelemeni istiyorum. Koyu yağmur bulutlarıyla kaplı bir gökyüzü, siyah çamur ve yer yer bataklığı andıran bir zemin... Burası Dünya'ya ne kadar da benziyor, değil mi?”

“Evet, benziyor ama bunu bu şekilde hayal eden bizleriz.”

“Bütün bilinçlerin aynı ortamda toplanmasını nasıl açıklayacaksın?”

“Bilmiyorum, ama mutlaka bir sebebi vardır. Hem... Hem sen ne demeye çalışıyorsun? Olanlar için mantıklı bir izahın varsa konuş bir an önce.”

“Dünyanın son anlarında Yecüc-Mecüc ırkları yeryüzüne çıkıp insanlara saldırmaya başladılar. Ve ezelden beri bu vahşi yaratıkları dizginlemek maksadıyla, kabuğun bilinmeyen dehlizlerinde gizlenmekte olan magma, bir anda ortaya çıktı. Sadece dağlardan

değil, düz ovoidan, her yerden lav fışkırıyordu. Önce ateşin ışığı yaratıkları kör etti, sonra ise magma; insanları, Yecüc-Mecüc'ü ve bütün canlı-cansız her şeyi kuşatıp yuttu. Onları küle çevirdi. Dünya, işte bu siyah küle kaplı bir çöle dönüştü zamanla."

"Ne demeye çalışıyorsun? Burası gerçek Dünya mı?"

"Sana bir sır vereyim. Tanrı'nın oğlu Söz, insan olarak doğdu, yaşadı ve öldü. Söz, ölümler diyarına geldikten sonra tıpkı babası gibi bir oğul sahibi oldu. Ölümler, yani bedensiz bilinçler, kişilik bölünmesi ile zaten kendi aralarında sürekli olarak çoğaldıkları için; Karanlık durumu fark etmedi. Söz, babasının kendisini meydana getirirken kullandığı yöntemin aynısını uygulayarak bir başka bilinç meydana getirdi. Bu yeni bilinç, Söz'den doğduğu için onun oğlu sayıldı.

Söz'ün oğlu, yıllarca ölümler diyarında bulunmasına rağmen, hiç yaşama doğru çekilmedi, yani doğum vasıtasıyla bir hayata başlamadı. Karanlık, Tanrı ile rekabet halinde olduğu için; o da dünyada bir oğul sahibi olmak istedi. Nasıl ki Tanrı'nın oğlu Söz, direkt cenine dönüşüp insan vaziyetinde doğduysa, Karanlık da ölümler diyarından bir 'yin'i direkt cenine dönüştürüp Agarta'daki Hiçlik Odası'na nakletti. Karanlık'ın seçeceği yin, daha önce hiç yaşama çekilmemiş olmalıydı ve bu şartta sadece Söz'ün oğlu uyuyordu."

"Ne? O zaman benim babam Karanlık değil, Söz..."

"Şaşkınlığını anlıyorum. Fakat şimdi toparlan. Güzel şeyler olacak. Dönüşüyoruz. Tekrar ete kemiğe bürünüyoruz. Tanrı... geri dönüyor.

Tanrı'nın evine girip de bundan etkilenmeyen bir varlık olabilir mi? Sen benim oğlumsun, bu yüzden bir tarafın yaşam... Fakat doğduğun yer ölümler diyarı, bu yüzden diğer tarafın ölüm... O'nun mukaddes evinde kendini öldürdüğü zaman, içindeki karanlık Yehova'yı yok etti. Fakat Tanrı'nın bir parçası zaten senin içinde saklı olduğu için, zamanı geldiğinde açığa çıkmayı bekliyordu. Tanrı'nın evine girerek onu öldürmen, başlangıçtan beri onun amacıydı, bu sayede ışık tohumunu karanlığın kalbine ekmeyi başarabildi.

Hiçbir şey sebepsiz değildi. Dani'nin icat ettiği o denizaltı hiçliğe gitmek zorundaydı. Sen gemiye gelip Melkisedek ve İlyas olmalıydın. Bu sayede içindeki iyi duygular çoğalacak ve yok olan Tanrı'nın

tekrar filizlenebilmesi için gerekli olan enerji; bu iyi duygulardan, İlyas olarak yaşadığın hayatın anıları ve İlyas'ın Tanrı sevgisinin gücünden sağlanacaktı."

Ve yukarıdaki bulutlar dağılmaya başlayınca masmavi gökyüzü görünürdü. Mustafa artık her şeyi daha iyi kavriyordu. Tanrısal planda her sorunun bir çözümü vardı. Yollardan biri problemi ortadan kaldırmıyorsa, Tanrı hemen yeni bir planı devreye sokuyordu.

Ona isyan eden melekler ve yoldan çıkan diğer varlıklar... Hepsinin öldürölmesi gerekiyordu. Bu vesile ile onların da sonu gelmiş oldu. Bilgisayara giren virüsler, formatlama yolu ile temizlendi. Önce bilgisayardaki bütün veriler silindi, şimdijse tekrar kurulum yapılıyor.

Her şey hızla değışti. Önce, siyah kül bereketli topraklara dönüştü ve sonrasında yemyeşil bitkiler kuşattı her tarafı. İnsanların çektiği acılar da son buldu. Çünkü Yehova seçimini yaptı. Yaşanan hayatlardan ve hatıralardan, uygun olanını seçti, hepsi için ayrı ayrı. Bütün çoklu kişilikler 'tek'e indirgendi. Ve böylelikle o büyük kaos bitmiş oldu.

"Sen benim Mustafamsın! Hatırla canım, n'olursun hatırla!"

"Lütfen daha fazla ısrar etmeyin! Ben bahsettiğiniz kişi değilim, adım İlyas..."

Fikriye İlyas'ın ayaklarına kapanıp saatlerce ağladı. Onu ikna etmek hiç kolay olmadı. Fakat sonunda, sevdiği kişinin tamamen ve de sonsuza dek yok olduğunu kabullenmek zorunda kaldı.

"Çok güzel bir kadınsın ve önünde sonsuz bir hayat var. Tekrar âşık olacaksın; kendine uygun, sana değer veren bir erkek bulacağından hiç şüphem yok."

Yaşlı gözlerle son kez baktı İlyas'a.

"Şimdi buradan gidiyorum. Çok uzaklara... Seni görme ihtimalimin olmayacağı kadar uzağa.. Sen unuttun. Bir zamanlar Mustafa olduğunu kesinlikle hatırlamayacaksın. Bu yüzden ben de

unutmalıyım. Tanrı'nın beni teselli etmesini umuyorum."

Fikriye İlyas'ın yanından yavaş adımlarla uzaklaşınca, olup biteni izlemekte olan Merili daha fazla dayanamadı ve o da ağlamaya başladı.

"Evet, bayan sulugöz. Lütfen bir an önce sil şu yanaklarından süzülen incileri." dedi İlyas. "Yeni komşularımız yemeğe gelecek, hazırlık yapmalıyız."

"Yeni komşularımız mı? Kimler, tanıyor musun?"

"Hayır, tanımıyorum. Ama adam benim Mustafa halimi tanıdığını iddia ediyor. Adı Marduk, karısı ise Dila..."

Yeryüzü kötülükten, pis olan her şeyden tamamen arınmış; insanoğlunun bu son gözyaşlarının dinmesini bekliyor. Artık ölüm, hastalık, savaşlar ve karanlığın her türlü meyvesi geçerliliğini yitirmiş durumda. Gece diye bir şey yok; Tanrı'nın ışığı her noktaya eşit olarak dağıldığı için yeryüzü sürekli olarak "gündüz"ü yaşıyor. Dağların içindeki mağaralar bile aydınlık. Hiçbir cismin gölgesi toprağa düşmüyor, çünkü güneş yok, çünkü ışık zerreleri her yerde. Uyumak, rüya görmek mazide kaldı, bu ihtiyaç ortadan kalktı.

Karanlık, Tanrı'yı öldürdüğünü düşünürken, aslında kale içten fethedilmekteymiş. Ölüm ve karanlık sonsuza dek yok olunca, Yehova'nın var oluş süreci tamamlanmış oldu, yaratılış sona erdi. Tanrı'nın ölü olarak kaldığı yedinci günün sonunda, hiç bitmeyecek olan sekizinci gün başladı.

İnsanlar kendilerine güzel evler yaptılar. Bereketli topraklardan bol bol mahsul aldılar. Sonsuz yaşamın tadını doyasıya ve de ebediyen çıkarmaya devam ettiler.

İntihar süsü verilerek öldürülen bir kadın: Fikriye.
Fikriye'nin ölmeden önce verdiği sır: Agarta.
ve Agarta'nın izini sürmeye çalışan bir lider:
Mustafa Kemal.

Sizi kayıp uygarlıkların peşinden sürükleyecek bir roman.
İrtidat, baş karakteri Mustafa Kemal olan fantaktik bir kurgu.
Peki ya anlatılanlar gerçekse?

okumak farkındalıktır...
www.yakinplan.com.tr

